

Anh là tất cả những gì em ghét nhất

Thấu Bô Thích Ăn Danh Trừng
Hạt Hoàng 2018

THUẬN HỢP
PUBLISHING

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29: Chuyện Của Tôi - Những Câu Chuyện Bé Nhỏ](#)

Chương 30

Chương 31

Chương 32: Năm Mươi Câu Hỏi Về Tính Cách Lẫn Nhau (Không Phải Giới Tính)(1)

Chương 33

Chương 34+50 Câu Hỏi Trong Sáng Chứ Không Phải Triết Học

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42: (Giả Tưởng) Chuyến Du Lịch Vui Về Đến Suối Nước Nóng

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 1

1.

Vào một ngày mùa đông gió bắc rít gào, trong lúc tôi và Tam gia đi qua cầu vượt có trông thấy một hàng bán hạt dẻ rang đường. Hôm ấy tôi không mang tiền theo nên đành chủ động nhún nhường trước mặt Tam gia.

Tôi nói: “Anh mua cho em một gói hạt dẻ đi, tháng này em sẽ không vô cơ gây chuyện nữa.”

Tam gia thoáng đắn đo rồi hỏi trịnh trọng hỏi tôi: “Nếu bây giờ anh và Lý Dịch Phong cùng đứng trước mặt, em chọn ai?”

Ánh mắt tôi chứa đầy vẻ kiên định: “Chọn anh!”

Rồi tự thì thầm trong bụng, Tam gia anh ngổ thế? Làm sao Phong Phong lại lưu lạc tới bước để em chọn được chứ?

Kết quả Tam gia nghe xong liền phăm phăm bỏ đi, chỉ ném lại cho tôi một câu duy nhất: “Một đứa con gái nói dối không xứng được ăn hạt dẻ.”

Cuối cùng tôi quyết định không nhún nhường nữa, trực tiếp dùng vũ lực đàn áp cướp lấy ví tiền để mua một gói hạt dẻ rang đường nóng hổi.

2.

Năm nào đến dịp sinh nhật Tam gia, mẹ gã cũng chuyển cho “một số tiền lớn” làm quà sinh nhật. Một lần sắp đến sinh nhật gã, ngân hàng gửi tin nhắn thông báo biến động số dư, đó là tiền mẹ gã chuyển vào, “số tiền lớn” là mười đồng (sau này mới biết là phải kích hoạt chức năng chuyển khoản để thực hiện một nghiệp vụ nào đó).

Ngay lúc ấy Tam gia tỏ ra rất đỗi phẫn khởi, bước tới ôm chầm lấy tôi, cất giọng ai oán, nói với tôi bằng giọng điệu của một đứa trẻ bị bỏ rơi: “Hình như mẹ anh không cần anh nữa rồi, em cứ mang anh được không?”

Mặc dù tôi rất ghét cái dáng vẻ một tên con trai cao 1m82 vẫn chưa học được điệu bộ cute lặc lối của một đứa trẻ 1m28 nhưng vẫn cất giọng đầy khí phách: “Lần sau thẻ hết tiền anh cứ nói, em sẽ chuyển khoản cho.”

Tam gia lúc đó vẫn chưa hoàn hồn sau cú đả kích mười đồng, gã thều thào nói: “Nhưng em đâu phải là mẹ anh.”

Tôi vỗ ngực: “Không sao, anh cứ coi em là mẹ dì ghẻ ác độc đi!”

Tam gia: “Mẹ dì ghẻ ác độc? Làm gì có chuyện mẹ dì ghẻ ác độc chuyển khoản cho anh? Dì ghẻ ác độc đáng lẽ phải cầm đèn cầy tay trái, cầm roi da tay phải mới đúng...”

Tôi không còn gì để nói. Có điều, anh chắc chắn đang cầm đúng kích bản đấy chứ, Tam gia?

3.

Tam gia rất thích chơi một game tên là “Liên minh huyền thoại” (gọi tắt là LOL). Nghĩ đến tình cảnh quanh năm sống nơi đất khách quê người của chúng tôi, tôi mắt nhắm mắt mở cho gã theo đuổi sở thích này, ít nhất hạn chế được thời gian ra ngoài rong chơi của “tình yêu bé bỏng” sau này.

Hôm đó gã đi xem trực tiếp giải đấu LOL, không may máy móc bị trục trặc nên trận đấu bị chậm lại năm tiếng, từ một giờ chiều theo lịch ban đầu chuyển thành sáu giờ tối mới khai màn, đến khi kết thúc thì đã là hơn một giờ sáng. Tam gia bắt xe bus về nhà, hơn ba giờ sáng mới đi ngủ, vậy mà chín giờ sáng ngày hôm sau đã có thể tỉnh táo vui vẻ đi xe bus tới xem thi đấu tiếp rồi...

Những khi không phải đi làm bình thường gã dậy rất muộn, đây quả thật là lần đầu tiên tôi trông thấy gã chăm chỉ nhiệt tình như vậy.

Tôi nói với gã: “Đối với những việc của em, anh chưa bao giờ quan tâm và dành nhiều thời gian đến thế!”

Lúc đó gã đang xem thi đấu, sân vận động âm ỉ như cái chợ vỡ, tôi nghe thấy gã hô hào với tôi trong những tiếng tạp âm nhức óc: “Nói nhăng nói cuội! Có lần nào cãi nhau với em xong mà anh không mất cả một đêm để chơi game cho bồ tức?!”

Nhờ câu nói cảm động đến rớt nước mắt này, trong cuộc gặp gỡ vài ngày sau đó, tôi đã xóa game đó của gã đi. Thân là một học sinh theo khối tự nhiên trước đây, nhất định tôi không chỉ dùng phương thức nhanh gọn mà kém cỏi là xóa đi đơn thuần mà còn không để lại bất cứ một file hệ thống nào bên trong

4.

Có lần dẫn Tam gia tới nhà chị gái chơi, đưa cháu hai tuổi rưỡi của tôi rất quý Tam gia, hai chú cháu chơi với nhau cực kỳ vui vẻ. Đến giờ đi ngủ cháu tôi vẫn chưa chơi đã, cứ ôm lấy cổ Tam gia không rời, cứ như một đôi tình nhân thăm thiết sâu nặng một giây cũng chẳng rời xa vậy...

Chị tôi cương quyết bế thẳng bé vào phòng, một phút sau nó liền khóc lóc chạy ra phòng khách, ôm chân Tam gia la lối “Con ngủ với chú cơ!”

không khác gì một đôi tình nhân thăm thiết sâu nặng một giây cũng chẳng nở rời xa vậy...

Ở nhà chị, cả tôi lẫn Tam gia đều trải chăn màn nằm dưới nền phòng khách. Vì vậy để nhanh chóng dỗ cho thằng bé đi ngủ, bất đắc dĩ chị tôi đành trải thêm một chiếc chăn nữa ra nền phòng khách rồi tắt hết đèn đóm, định để thằng bé đi ngủ mới bế vào phòng. Tôi và Tam gia cũng không thể không giả vờ ngủ, để hết tất cả điện thoại, tablet sang một góc.

Thằng nhóc ồn ào vô cùng, hào hứng đến mức nằm bao nhiêu lâu cũng chẳng ngủ được. Trong phòng khách không một tia sáng, tôi thấy buồn ngủ nhanh hơn cháu mình dù trước đó đã download một kỳ tiết mục của Tống Nghệ, bảo là trước khi đi ngủ mở ra xem cùng Tam gia, song cơn buồn ngủ ập đến quá bất ngờ, mí trên mí dưới của tôi bắt đầu đánh lộn...

Đúng lúc tôi sắp ngủ thì tự nhiên có cảm giác thắt lưng bị một bàn tay cấu véo liền choàng mở mắt, thế rồi tôi nhìn ngay ra đôi mắt sáng rực của Tam gia trong bóng đêm. Trong mười phút tiếp theo, cứ đúng vào lúc tôi gà gât ngủ thì gã lại bóp tay hoặc là chọc vào mặt tôi, ý đồ không muốn cho tôi ngủ.

Tôi thỏ thẻ hỏi gã: “Có chuyện gì?”

Tam gia cười khúc khích vẻ rất bí ối: “Chuyện tốt!”

Nói tiếp nữa thì ngại quá. Lúc ấy tôi thật sự thấy ngượng, cứ nghĩ là cả ngày nay ở nhà chị, Tam gia muốn tranh thủ lúc không có ai để hôn mình hay gì đó. Cảm giác vừa bí ẫn lại cấm kỵ này đã giúp tôi chịu đựng được tới lúc thằng bé ngủ và được chị gái bế vào phòng.

Cuối cùng ngoài phòng khách chỉ còn lại hai đứa chúng tôi. Tôi cố tỏ ra bình tĩnh hỏi gã: “Tóm lại là có chuyện gì?”

Thế rồi Tam gia đứng bật dậy, chạy vào tủ lạnh trong bếp cầm ra một thứ gì đó, nói với tôi bằng vẻ mặt đầy công trạng: “Anh phải tranh thủ lúc thằng bé không để ý giấu đi đây, cho em một lon này!”

Nhìn hai lon coca trước mặt, vào thời khắc đó, con tim tôi đã vỡ vụn!

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 2

5.

Thỉnh thoảng Tam gia mắc phải một căn bệnh quái đản, hóa thân thành thanh niên văn nghệ trung cấp.

Chẳng hạn có một thời gian gã cực kỳ thích diễn đạt bằng lời bài hát và nét mặt.

Quan trọng nhất là không phải gã trích lời bài hát khi viết nhật ký, comment... mà là trong lúc đang nói chuyện với bạn, bất ngờ gã nghiêm trang phun ra một câu hát! Bạn có thể tưởng tượng ra cái cảnh dở hơi đó không! Đâu phải giọng điệu bình thường mà là ngân nga hát! Hát rất rõ lời!

Chẳng hạn trong thời gian thi nghiên cứu sinh, khi đó buổi sáng tôi thường không dậy nổi, đồng hồ báo thức chẳng thể nào tách tôi ra khỏi cái giường yêu quý. Thế là tôi bảo Tam gia mỗi sáng phải gọi điện cho tôi, song thỉnh thoảng chính Tam gia cũng ngủ quên.

Mặc dù cả hai đều không dậy được nhưng tôi vẫn đổ hết trách nhiệm lên đầu Tam gia: “Tại sao sáng anh không gọi điện kêu em dậy?! Em đã nói là phải dậy học thuộc từ mới, chẳng phải anh đã nhận nhiệm vụ đánh thức em rồi hay sao?”

Tam gia thản nhiên nói với tôi: “Báo thức không kêu!”

Tôi không còn gì để nói: “Anh biến đi... Anh nghĩ là em có tin không hả?”

Tam gia vẫn thản nhiên nói với tôi: “Hoặc là có kêu nhưng bị anh vô tình tắt đi!”

Hồi học nghiên cứu sinh tôi cực nóng tính, hơi một chút là nổ súng khai chiến. Tôi giận dữ quát vào điện thoại: “Tại anh không coi đây là việc quan trọng thôi. Kể cả là không vì gọi em dậy, anh cũng phải dậy sớm mà ôn tập chứ?! Vậy mà anh lại ngủ đến mấy giờ hả? Cái kiểu đó của anh nào có giống đang ôn thi nghiên cứu sinh! %*! #%! # ¥ @. . . % ¥ Uum”

Tam gia lặng lẽ lắng nghe tôi nói, từ đưa trẻ ba tuổi hay tè dầm đến thói quen không biết quý trọng thời gian nguy hiểm thế nào. Cuối cùng đến khi tôi thở phì phò, gã mới nói: “Thích cãi nhau với anh à, anh đâu có nhạt nhẽo như thế!” (1)

(1) Là một câu trong bài hát Nhịp tâm đập của Vương Lực Hoành.

Tôi phì cười, không thể giận tiếp được nữa.

Tối nào Tam gia chạy bộ tôi cũng nhắc gã chú ý an toàn: “Vừa chạy xong hả? Trên đường về đi chậm thôi nhé, phải chú ý quan sát xe cộ, quan sát đường phố, đừng có để bị trầy da tróc vẩy gì đấy!”

Thế rồi Tam gia nghiêm túc nói với tôi: “Anh đâu có mong manh dễ vỡ thế, huống hồ cái đó nào phải là vết thương gì!”

Lúc đó tôi rất muốn bước tới nện cho một búa để gã “được” bị thương luôn đi.

Có lúc tôi chỉ thuận miệng hỏi: “Ăn cơm chưa? Đang ở đâu đấy?”

Như một kẻ giật gân theo cơn, Tam gia nói với tôi: “Anh đang ăn gà rán ở quảng trường Nhân Dân, còn em đang ở đâu?”

Tôi cũng chẳng biết mình đang ở đâu nữa, chắc là lên trời luôn rồi...

Dĩ nhiên đó chỉ là những câu chuyện vặt vãnh, những lúc gặp phải vấn đề mang tính nguyên tắc mà gã cũng dở hơi như thế thì tôi không thể nhẫn nại được.

Một lần tôi kể lể với gã: “Hôm nay đưa bạn cùng phòng chê em béo, huhuhu...”

Tam gia: “Gió xuân có đẹp đến đâu cũng không sánh được với nụ cười của em, người chưa gặp em bao giờ không hiểu được đâu.”

Lúc đó tôi đang rầu rĩ véo mỡ bụng của mình, vừa nghe thấy gã lại dùng lời bài hát đã nổi cơn tam bành, hung hãn nói: “Anh có thôi đi không hả?”

Hung dữ một hồi xong lại thấy không đúng. Hình như vừa nãy gã mới khen tôi? Bèn hỏi: “Khoan đã, anh vừa nói gì?”

Ai ngờ kên nói chuyện bình thường của Tam gia đã bị cắt, gã cất giọng đầy lo âu nói với tôi: “Anh nói mùa đông mà không giảm béo thì mùa hè đi bộ rạc căng.”

Sau đó tôi liền cho đầu gối của gã biết có bao nhiêu gai nhọn đáng yêu trên vỏ sò riêng nhà tôi để dành, ha ha.

6.

Một lần hai chúng tôi đi trên đường, Tam gia bị vấp vào hòn đá suýt ngã. Thấy chuyện lớn như vậy tôi sao có thể thờ ơ, liền liếc mắt nhìn gã

một cái, kết quả hành động này đã khởi xướng một hình thức không có hồi kết.

Tam gia: “Ánh mắt vừa nãy của em là thế nào! Tại sao em lại nhìn anh bằng cái nhìn dành cho một con chó?”

Tôi không hiểu: “Vậy sao? Em không biết? Em nhìn một con chó bằng cái nhìn như thế nào?”

Tam gia: “Chính là cái kiểu vừa nãy em nhìn anh ấy!”

Tôi: “Vừa nãy em nhìn anh kiểu gì?”

Tam gia: “Chính là kiểu nhìn chó.”

Sau khi rơi vào vòng tuần hoàn không thể giải thích một cách rõ ràng này, tôi không thể không thừa nhận rằng lúc Tam gia cố chấp không khác gì một bóng đèn cao áp.

Chương 3

7.

Vào đại học Tam gia cực kỳ chú ý đến đủ các thể loại tin tức trong trường. Ở con hẻm nhỏ gần trường chúng tôi đã xảy ra vụ thảm án gì gã còn biết rõ hơn tôi. Một lần không biết gã nghe ở đâu được tin gì mà cứ dặn đi dặn lại tôi sau tám giờ tối không được ra ngoài một mình, nếu có ra ngoài thì không được mặc váy ngắn quần đùi, di động lúc nào cũng phải còn tối thiểu 50% pin, phải cài số điện thoại của gã vào mục quay số nhanh... Sau khi đặt ra cho tôi đủ các loại quy tắc an toàn, gã vẫn chưa hết lo lắng. Rồi một hôm gã tự nhiên giả vờ là người giao bưu phẩm gọi điện cho tôi...

Bằng cái giọng nghiêm túc đủ để dọa trẻ con khóc thét, Tam gia nói với tôi: “Alô, chào chị.”

Nhìn lại màn hình điện thoại của mình thông báo người gọi rõ ràng là tên gã, tôi đành phải trả lời bằng ngữ điệu nghiêm túc không kém: “Chào anh...”

Sau đó Tam gia bắt đầu đóng kịch: “Chị có bưu phẩm chuyển phát nhanh, mời chị xuống sân lấy ạ.”

Trong một chốc một lát tôi chưa thể định thần lại được, đành ngô nghê trả lời: “Ồ? Tôi đâu có mua gì.”

Tam gia: “Chắc là bạn trai chị tặng, phiền chị xuống sân lấy nhanh đi ạ, tôi đứng chỗ cái cây ở cổng trường.”

Tôi đoán đây có thể là một trò chơi thú vị nào đó, liền hăng giọng nói với gã: “Nhưng người ta còn chưa có bạn trai mà...”

(Lúc đó tôi nghe điện thoại trong phòng ký túc, sau khi nói ra câu này chưa đầy ba giây, tôi đã nhận được lời chúc phúc đồng thanh từ các bạn cùng phòng “Mi cút ra ngoài ngay cho ta!”)

Tam gia im lặng vài giây rồi nhớ ra chủ đề ban đầu: “Chị có bưu phẩm chuyển phát nhanh, mời chị xuống sân lấy ạ.”

Vừa cắt hạt dưa tôi vừa tiếp tục hòa theo màn kịch gã đang đóng: “Anh là người của công ty chuyển phát nhanh nào? Bưu phẩm trường tôi toàn để ở phòng chứa đồ mà.”

Tam gia: “Tôi là nhân viên của công ty chuyển phát nhanh Dưới Cái Cây.”

Lúc ấy tôi rất muốn ném vỏ hạt dưa trên tay vào mặt gã qua điện thoại, còn có thể tiếp tục vui vẻ diễn kịch nữa được không? Có thể lấy một cái tên bình thường nào đó được không?! Tôi hít một hơi thật sâu, lờm một cái rồi nói với gã: “Tôi chưa nghe thấy tên công ty chuyển phát nhanh này bao giờ!”

Tam gia dùng kỹ thuật diễn xuất đỉnh cao, nói với tôi bằng giọng hết kiên nhẫn: “Công ty mới! Phiền chị đi xuống lấy nhanh lên, tôi còn phải đi nơi khác phát đồ, mười phút nữa là tôi đi đấy.”

Gã bắt chước rất giống thần thái của cái tên chuyên giao bưu phẩm chuyển phát nhanh cho chúng tôi, tôi cho rằng Oscar nợ gã một cái cúp.

Không muốn chơi với gã tiếp nữa, tôi trả lời: “Ok ok, em xuống ngay đây.”

Kết quả Tam gia vừa nghe thấy câu này liền nổi giận đùng đùng: “...! Sao tâm lý đề phòng của em kém thế?! Mới có thể đã đi xuống rồi à?! Nếu nó lừa em thì sao? Công ty chuyển phát nhanh nghe lạ hoắc, hẹn đi lấy ở một nơi kỳ quặc, vừa nghe đã biết là người xấu rồi!”

Tôi bị mắng đến mù cả đầu: “Chẳng phải em cũng chỉ đùa anh thôi sao, vừa nghe đã biết là giả vờ rồi.”

Tam gia: “Vớ vẩn, anh diễn như thật thế làm sao em biết là giả vờ được? Chắc chắn vừa nãy em đã bị lừa rồi! Nghĩ thử nếu em đi ra thật thì sao! Nói không chừng còn bị X rồi giết!”

Tôi nghĩ thấy có giải thích với gã cũng chẳng có tác dụng gì liền thuận miệng đáp vài câu: “Không sao, về ngoài của em an toàn lắm, không thể nào gặp chuyện xui xẻo được đâu. Hãy hứa với em, như Nhĩ Khang hứa với Tử Vy vậy, đừng có suốt ngày đọc những thông tin kỳ quái nữa được không?”

Tam gia hoàn toàn không tỉnh ngộ, cũng chẳng để ý đến lời thỉnh cầu của tôi mà vẫn liên tục chất vấn bằng những lời lẽ đầy chính nghĩa: “Mặc dù em xấu thật, nhưng chẳng may kẻ xấu kia bị mù thì sao?”

Tôi: “...”

Kết thúc của câu chuyện là trận cãi vã đã nổ ra giữa tôi và gã, nội dung cuộc cãi vã không phải là chứng hoang tưởng luôn sợ bị người ta hãm hại của gã... mà là anh vừa nói ai xấu! Nói ai xấu! Ai xấu?!

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng

www.dtv-ebook.com

Chương 3

8.

Một lần tôi đi trung tâm thương mại mua đồ, Tam gia vừa đi công tác về xách theo cả vali, ngại gửi đồ phiền phức nên không vào mà quyết tâm đứng đợi ngoài cửa. Ý định ban đầu chỉ là vào đó chớp nhoáng mua cần đường với một chiếc gối chườm nóng, nào ngờ gối chườm hết hàng, nhân viên liền vào kho tìm cho tôi nên có hơi lâu.

Đến khi tôi hài lòng đi ra, Tam gia liền sai bước tiến tới nắm chặt tay tôi, nói với tôi bằng giọng đầy chân thành và rất đổi tình cảm: “Em có biết không, kể từ thời khắc em bước vào bên trong, đối với anh mỗi một giây phút đều là một sự giày vò.”

Bị lời thông báo bất thành linh đó làm cho ngớ cả người, trái tim tôi vui như hoa nở nhưng ngoài miệng vẫn là một câu chê bai đầy ngại ngùng: “Ôi chao đáng ghét quá! Anh buồn nôn chết đi được!”

Sau đó một tay gã kéo vali, một tay kéo tôi, chạy như bay theo hướng đi về nhà: “Mau lên, anh sắp tè ra quần rồi!”

9.

Thời đại học có một năm nghỉ hè Tam gia tới Bắc Kinh chơi với tôi. Anh họ lớn nhất của tôi biết chuyện liền nhất quyết mời gã đi ăn, tổng cộng hai lần, một lần thịt nướng một lần ăn lẩu.

À, đó không phải là mấu chốt của vấn đề, mấu chốt là đi ăn theo kiểu buffet.

Theo như cách nói của Tam gia thì cứ sau mỗi bữa ăn buffet kiểu này, tuổi thọ sẽ bị giảm đi một năm.

Hôm đi ăn lẩu là buổi trưa, tôi và Tam gia xoa hai cái bụng tròn vo như quả bóng, còn là loại bóng căng đến mức bất cứ lúc nào cũng có thể phát nổ. Trời nóng, nắng như thiêu như đốt, tôi đưa ra một ý kiến rất hay: Tụi mình đi Cung Vương Phủ chơi nhé, nhân thể tiêu hoá bớt.

Nhưng kết quả của cuộc đi bộ hôm đó không mấy tốt đẹp. Bộ dạng héo rũ như hoa úa của Tam Gia lúc đi ra làm tôi sợ chết khiếp, vừa đúng lúc đi qua phố ăn vặt Hộ Quốc, tôi vớt luôn cái nguyên tắc ăn kiêng của mình lên tận chín tầng mây, định bụng đưa gã đi ăn tối.

Với logic của một người bình thường, vẻ mặt uể oải đó của gã chắc chắn là vì đang thấy đói, đúng không?

Tôi vừa hô “Mì tương” vừa đi vào một cửa hàng nhỏ thì Tam gia lập tức giơ tay níu chặt lấy gấu áo tôi mà lắc lư... Không phải bàn tay! Không phải cánh tay! Mà là gấu áo! Hành động mè nheo này chỉ có cháu tôi vào những lúc rất muốn được chơi xe lắc dưới sân mới có thể làm ra!

Tôi thắc mắc hỏi gã: “Sao thế? Anh nhìn bát mì tương kia đi, chỉ cần xem thôi cũng biết là ngon rồi!”

Tam gia cố nở một nụ cười, “Anh thấy khó chịu lắm, sau này có cơ hội anh đưa em tới đây ăn sau được không? Bọn mình về đi, hình như anh bị say nắng rồi!”

Dù sao tôi cũng là một cô bạn gái ngoan hiền. Gã đã khó chịu đến mức trông còn chán đời hơn cả một con gà, tôi cũng đành từ bỏ món ăn vặt yêu thích mà về nhà nghỉ ngơi với gã.

Vừa bước lên tàu điện ngầm gã liền im phăng phắc, sắc mặt cũng chẳng có gì là vui tươi.

Tới một trạm chuyển tàu nào đó, đằng trước tôi có một ghế trống, nghĩ Tam gia bây giờ đang là bệnh nhân nên mới ân cần bảo gã ngồi vào ghế đó, nào ngờ gã xua tay từ chối ý tốt của tôi.

Tôi tiếp tục kiên nhẫn mời gã ngồi thì bị gã ném cho một câu: “Đừng nói gì với anh cả, cứ nói chuyện với em là anh thấy khó chịu!”

Tôi thấy câu nói này có tính sát thương cực lớn đối với lòng tự trọng nên đành im lặng ngồi xuống, sau đó lặng lẽ bắt chước gã đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói năng gì nữa.

Sau khi bị hắt hủi mười phút, tôi thầm xác định trong lòng chắc chắn gã đang rất hối hận vì thái độ vừa nãy nhưng lại xấu hổ không chịu nhận lỗi nên mới không nói chuyện với tôi. Thế là với tấm lòng rộng lớn như biển khơi của mình, tôi ngược lên nhìn gã bằng ánh mắt gợn cảm một cách kín đáo. Chắc là ánh mắt tôi nóng bỏng quá, Tam gia cúi xuống liếc tôi một cái, chỉ liếc nhìn một cái cực nhanh rồi tiếp tục nhìn ra cửa sổ.

Gã đã kiêu ngạo đến vậy, tôi đành chủ động kéo tay gã: Anh nhìn em đi, nói chuyện với em đi.

Tam gia cúi xuống liếc nhìn tôi với gương mặt nhợt nhạt. Trên chuyến tàu ồn ào, mặc dù giọng gã hơi nhỏ nhưng tôi vẫn nghe rõ mồn một.

Gã nói: “Nhưng chỉ cần nhìn em một cái là anh đã thấy buồn nôn rồi.”

Tên đàn ông và cô gái đứng cạnh phì cười thành tiếng!

Mặc dù em hiểu anh thực sự buồn nôn nên không thể cúi xuống nhìn em nhưng Tam gia ạ, cách biểu đạt của anh có vấn đề nhé!

Thế là cả quãng đường sau đó chúng tôi không trò chuyện gì với nhau nữa. Về đến nhà thấy sắc mặt tôi không tốt, Tam gia nằng nặc nói tôi cũng bị say nắng. Cuối cùng chúng tôi lấy hai chai thuốc Hoắc Hương ra bôi cho nhau rồi bắt tay giảng hoà!

10.

Một buổi tối tôi đi mua nửa trái sầu riêng, ngọt lắm nên cũng hơi nặng mùi, mới chỉ ăn một miếng trong ký túc xá mà suýt chút nữa đã bị đám bạn cùng phòng tấn chết. Tôi đành khoá nó trong tủ, thỉnh thoảng mới lấy một múi chạy lên sân thượng vừa hóng gió tây bắc vừa ăn.

Miếng sầu riêng rất to, ăn đến gần đi ngủ vẫn chưa xong. Dưới ánh đèn bàn, tôi nhìn các bạn cùng phòng đã ngủ say trên giường của chúng nó, thầm nghĩ không biết đang mùa đông rét mướt thế này mà mở cửa sổ ăn sầu riêng thì chúng nó liệu có dậy đánh mình không nhỉ? Nghĩ thế một lúc, tôi ôm miếng sầu riêng cuối cùng, cầm thìa, mở cửa đi ra chỗ thùng rác ngoài hành lang.

Lúc đầu tôi đứng ăn nhưng lại cảm thấy như thế quá lộ liễu, bị người ta bắt được thì không hay lắm, liền ngồi xõm xuống cạnh thùng rác...

Ghét của nào trời trao của nấy. Mười hai giờ đêm – vào thời điểm mà tôi nghĩ không ai ra ngoài thì lại bất ngờ nghe thấy tiếng reo “ôiiiiiii”, và tiếp sau đó những âm thanh hỗn loạn vang lên khắp cả tầng.

Cái miệng tôi vẫn đang làm việc không ngừng nghỉ, nghi ngờ không biết có phải là tiếng chó sói hú không.

Một phút sau tôi nhìn thấy phòng nào cũng có một, hai cô gái chạy ra, tay khư khư cầm điện thoại, chạy ra cửa sổ hành lang la lớn: “Sao băng! Sao băng kìa!”

Thì ra hôm đó có mưa sao băng của chòm sao Song Tử, đáng lẽ tôi cũng muốn ra ngắm nhưng những người chạy ra đều là các bạn cùng khoa tôi, ai chạy qua thùng rác cũng chậm lại một chút, lịch sự chào tôi một câu... Tôi như trở thành một biểu tượng đồng bộ với cái thùng rác, ngượng ngùng mỉm cười đáp lời từng người một: “Cậu ra ngắm sao băng à, trùng hợp ghê, tớ đang ăn sầu riêng.”

Vậy là sau khi ngẫu nhiên ăn xong sầu riêng tôi cũng không ra chen chúc chỗ cửa sổ nữa mà chạy như bay về phòng, leo lên giường nằm.

Hôm đó có rất nhiều sao băng, người đứng xem trên hành lang cứ cách vài phút lại reo lên một tiếng. Mặc dù muốn xem lắm nhưng tôi lại xấu hổ, không dám xuất hiện trước mặt họ, liền chat weibo kể chuyện này cho Tam gia nghe.

Tam gia nói: “Nếu sao băng đang trải khắp bầu trời vậy em trước tiên cứ cầu nguyện với anh đi. Biết đâu đúng lúc có sao băng bay qua, nghe thấy thì sao?”

Tôi không coi là thật nhưng vẫn cầu nguyện: “Em cầu mong người thân được khoẻ mạnh!”

Tam gia: “Được, nhất trí.”

Nghĩ đến có rất nhiều sao băng, tôi liền cầu nguyện thêm mấy lần nữa: “Em cầu mong bọn mình luôn hoà thuận.”

Tam gia: “Được, nhất trí.”

Tôi tiếp tục: “Em cầu mong sang năm giảm được 10 kg.”

Tam gia: “Không được, điều này không đồng ý.”

Tôi: “Tại sao? Anh nói không tính! Anh không được làm sao bằng nhằm lẫn đâu! Mau nói “Được, nhất trí!” đi!”

Tam gia: “Không được, em mà gầy quá anh sẽ không cảm thấy an toàn, em cứ như bây giờ là xinh nhất rồi.”

Tôi không còn gì để nói: “Thôi được. Vậy em không cầu nguyện nữa, tới lượt anh đấy!”

Dường như Tam gia suy nghĩ một lúc, hồi lâu sau mới trả lời tôi: “Anh cầu mong mình có thể sống lâu như em.”

Đêm đó căn phòng của chúng tôi rất tối, tối nên thấy rất yên tĩnh, tiếng ngáy khe khẽ của bạn cùng phòng cũng như tiếng reo hò của các cô gái xem sao băng ngoài kia đều trở nên rõ mồn một, một khoảnh khắc nào đó, tôi rất muốn khóc.

Không biết có ngôi sao nào lướt qua nghe thấy lời cầu nguyện của Tam gia hay không nhưng tôi vẫn trả lời gã giống như lời gã đáp lại những lời cầu nguyện trước đó của tôi:

“Được, nhất trí!”

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 4

1.

Tôi và Tam gia đều là học sinh của lớp thực nghiệm cho chương trình cải cách giáo dục. Lớp học này rất kỳ lạ, bởi vì ngay từ cấp hai nhà trường đã tiến hành lựa chọn học sinh đưa tới trường cấp ba để chúng tôi làm quen với chương trình giáo dục cấp ba trước. Vậy nên tôi mới lớp chín đã bắt đầu vào cấp ba, mấy lần chuyển lớp vẫn cứ học cùng với Tam gia.

Chúng tôi là bạn cùng lớp suốt bốn năm học.

Lần đầu tiên tôi có ấn tượng với Tam gia vào hơn một tuần sau khai giảng. Hồi đó tôi và một vài chiến hữu khá thân thiết thường ăn trưa trên sân thượng của căng tin.

Một hôm tôi lấy cơm hơi chậm. Lúc đi lên tầng ba tự dừng lại muốn mua chai nước ngọt, liền hối hả đi xuống. Chắc chắn hôm đó cô lao công quét dọn căng tin rất nhàn rỗi, nếu không thì cầu thang đã không bóng lờ như vậy, nếu không... tôi đã chẳng trượt chân ngã phệt xuống đất.

Chẳng khác gì trò cầu trượt vượt chướng ngại vật miễn phí ở công viên trò chơi vừa phấn khích vừa sáng khoái trong đau đớn. Tôi bị ngã rồi trượt thêm ít nhất 5, 6 bậc cầu thang.

Khi tôi hét ầm ĩ nằm được vào tay vịn để không bị tiếp tục trượt xuống đồng thời còn cử động cổ tay cổ chân, biết rằng chúng đều rất kiên cường,

không bị xây xát gì thì trông thấy Tam gia.

Gã đứng ở vị trí phía dưới cách tôi ba bậc thang. Nếu như tôi không dừng lại thì rất có khả năng sẽ thực hiện một động tác xúc người đi thật đẹp, kéo theo gã ta cùng chơi trò cầu trượt “thú vị” này.

Rõ ràng gã đã chứng kiến toàn bộ từ đầu đến cuối, lại còn đang ngẩn ra ở đó. Chúng tôi đối diện với nhau trong khoảng ba giây, tôi cứ tưởng gã sẽ an ủi tôi, hỏi han xem có đau không, dù sao chúng tôi cũng nhận ra đối phương là bạn cùng lớp của mình.

Vậy mà gã lại cúi xuống nhặt bịch gà rán bị tôi làm rơi chỉ còn non nửa, chau mày nhìn vào bên trong rồi hỏi tôi: “Đi xuống lấy thêm một bịch nữa nhé?”

Có lẽ vì đầu óc tôi đã chuẩn bị theo hướng câu chuyện sẽ phát triển một cách bình thường, tức là gã sẽ hỏi tôi “Cậu có đau không?”. Vì vậy khi gã hỏi có muốn xuống lấy thêm một bịch gà rán nữa không, tôi đã trả lời là: “Đau chết mất thôi!”

Gã ồ một tiếng rồi chỉ vào chỗ rẽ của cầu thang và nói với tôi: “Thế cậu cứ ngồi tạm ở đây nhé, tớ xuống lấy cho.”

Dây thần kinh bị đau làm tê liệt khả năng suy nghĩ của tôi, tôi cứ ngồi xồm ở đó, đưa thẻ cơm của mình cho gã rồi bổ sung thêm một câu chẳng hề liên quan: “Lấy thêm một chai coca nữa cho tớ nhé. Cảm ơn cậu!”

Sau đó chúng tôi đã quen nhau theo cái cách khó hiểu vậy đó.

Tôi cho rằng đây là cuộc đối thoại đầu tiên của chúng tôi nhưng Tam gia lại nói câu chuyện không lãng mạn như tôi tưởng: “Lần đầu tiên bọn mình nói chuyện là vào hôm đến nhập học, ở chỗ bảng tin ngoài hành lang, anh hỏi em lấy bảng mẫu ở đâu, em đã nhiệt tình cầm bảng mẫu ra cho anh, cho anh biết phải điền vào những chỗ nào.”

Nhưng tôi chẳng có chút ấn tượng nào về việc này, bèn liền thoảng hỏi: “Thật sao? Bọn mình nói chuyện với nhau từ sớm thế cơ à? Ngày đầu tiên đi học?”

“Phải. Ngày đầu tiên đã nói chuyện rồi, không chỉ có anh mà em quá hoạt bát, đến mức đã nói chuyện với non nửa các bạn ở lớp.” Lúc nói ra từ tượng hình “hoạt bát” kia, gã còn nhấn mạnh.

Một người thông thái như tôi có thể đoán được đó chẳng phải là lời khen gì sất.

2.

Tam gia là một người khá ít nói. Hồi đó chúng tôi có một đám chiến hữu rất thích đi bộ vòng quanh khu nhà thí nghiệm vào giờ tự học buổi tối. Phải, chính là đám chiến hữu thích ăn trưa trên sân thượng kia.

Bởi chúng tôi là những học sinh được vào cấp ba vượt quá chỉ tiêu ban đầu của trường nên không học ở khu giảng đường. Hiệu trưởng đã đồng ý cho chúng tôi nường nấu tại hai phòng học trống trong khu thí nghiệm. Bàn học trong lớp là bàn để làm thí nghiệm nên rất rộng, giữa hai bàn còn có một bồn rửa nhưng vòi lại không có nước.

Trái tim chúng tôi khi ấy cũng rộng lớn không thua gì chiếc bàn đó. Dưới sự tẩy não của giáo viên chủ nhiệm, ai nấy đều cho rằng vào được lớp thực nghiệm có nghĩa là đã bước được một chân vào Thanh Hoa, Bắc Đại rồi.

Bây giờ nghĩ lại sự khờ khạo khi ấy, tôi thậm chí còn xấu hổ đến mức phải tự đổ mặt thay chính bản thân mình trong phút chốc.

Quay trở lại sở thích đi bộ trong giờ tự học buổi tối, hôm đó mới đầu thu, gió chưa lạnh, cả khu nhà thí nghiệm im phăng phắc như tờ. Một đám học sinh trường Ngụy Trung “đã bước được một chân vào Thanh Hoa Bắc

Đại” chúng tôi vừa đi vừa hát dưới những làn gió mùa thu hiu hiu thổi. Tôi có ấn tượng sâu nhất về bài hát “Trời cao biển rộng”, bởi vì sau này mỗi lần khoe với người khác là tôi biết hát bài này, tôi đều nhận ra cách hát của mình không giống với họ.

Lúc đó chúng tôi đang gào rú đến câu “Khi trời cao biển rộng ở sau lưng sự dũng cảm, phải phá vỡ cái khoá của vận mệnh bằng sự cố chấp” thì Tam gia chỉ lặng lẽ đi bộ theo chân chúng tôi mà thôi.

Tôi hỏi gã: “Cậu không biết hát à?”

Gã chỉ cười không nói năng gì.

Tôi cho là gã thừa nhận mình không biết hát. Mãi sau này khi gã tham gia một cuộc thi hát hò, lại còn giành giải, tôi mới hiểu được nụ cười năm xưa – chắc hẳn ý là “Tớ chẳng thèm điên khùng theo đám người ngu ngốc các cậu”.

3.

Từ trước đến nay tôi luôn là người nói rất nhiều. Ngày xưa mẹ còn đưa tôi đi khám, ông thầy lang già đầu tóc bạc phơ nói tôi mắc chứng tăng động, liền điều trị cho tôi bằng cách dùng mười cây kim bạc chọc vào các huyết đạo trên các đốt ngón tay đến khi bật máu. Nghe nói cứ chọc là tôi sẽ ngoan ngoãn hơn, mẹ tôi mấy năm liền đều khen y thuật của ông thầy lang đó cao, chỉ có tôi biết mình sợ cây kim đó nhường nào – rất là đau!

Có lẽ nguyên nhân tôi làm bạn với Tam gia vì cảm thấy gã là một người vừa chín chắn lại vừa ít nói, rất khác so với những đứa bạn con trai có thể nói chuyện với mình. Vậy nên trong giờ thể dục tôi thích nhất là chơi cùng với Tam gia, đánh bóng bàn hoặc ngồi trên bàn đánh bóng bằng xi măng nghe nhạc nói chuyện băng quơ.

Gã không nói năng gì mà chỉ lắng nghe tôi kể chuyện trên trời dưới bể, nói về trăng sao, từ thơ ca thi phú đến nhân sinh triết học.

Con trai và con gái có rất nhiều điểm khác biệt, mặc dù tôi cũng có nhiều bạn thân là con gái nhưng phải nói là chơi cùng con trai không cần giữ kẽ quá nhiều, nội dung và đề tài nói chuyện cũng rộng hơn. Vì vậy khi đó tôi – một người mắc bệnh khoa trương đã nói với Tam gia là: “Cậu là người bạn thân đầu tiên trong vũ trụ của tớ.”

Tôi cảm thấy Tam gia có vẻ rất thích danh hiệu này.

Vào một buổi tối hai chúng tôi cùng đi ra cổng trường đón xe bus. Hôm đó gã đi trước, lúc đuổi theo tôi đã vỗ một cái thật mạnh vào vai gã, những tưởng gã sẽ bị giật mình, ai ngờ gã lại quay sang nói với tôi bằng thái độ cực kỳ bình thản: “Tớ cảm giác được từ khi cậu còn cách tớ một mét cơ.”

Tôi nghĩ là gã nói phét.

Gã bảo tôi: “Trên người cậu có mùi thơm.”

Tôi giơ tay lên ngửi ngửi, chẳng thấy có mùi gì.

Gã nói: “Tự mình không ngửi được mùi của mình đâu nhưng tớ ngửi thấy. Mỗi người có một mùi khác nhau.”

Tôi có thể hiểu được câu thứ nhất của gã. Ví dụ như lúc bố tôi về nhà cởi giầy, mùi chân thối bốc ra có thể làm chó nhà tôi ngạt chết nhưng bố tôi lại hoàn toàn không nhận ra.

Tôi hỏi Tam gia “mũi chó”: “Cậu có thể ngửi được mùi của tất cả mọi người á?”

Tam gia ơ một tiếng, “Không hẳn là thế nhưng tớ có thể ngửi thấy mùi của cậu.”

Tôi hỏi tiếp: “Sao lại thế?”

Gã đứng ở cửa nhìn tôi bước lên chuyến xe bus của mình, cười nói với theo: “Bởi vì tớ là người bạn thân đầu tiên trong vũ trụ của cậu chứ sao?”

Hồi đó cậu bé Tam gia mới hiền lành thuần phác làm sao. Bây giờ khi tôi hỏi gã “Anh có ngửi thấy mùi trên người em không?”, bình thường gã sẽ khịt khịt mũi mấy bận rồi đá tôi một cái, kêu tôi đi rửa chân...

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng

www.dtv-ebook.com

Chương 5

4.

Trong giờ thể dục tôi thường đánh bóng bàn với Tam gia. Bởi lúc đó tôi là người có khả năng vận động tương đối tốt nên hai người có thể chơi được cùng nhau.

Một lần cả hai chúng tôi đều không mang bóng theo. Tôi lại khá thân với thầy dạy thể dục nên đã tới mượn thầy một quả bóng bàn khi thấy thầy đang hướng dẫn đội tuyển thể dục. Kết quả ông thầy vào nhà kho bới tung lên một hồi mà vẫn không thấy, lúc đi ra lại đưa cho tôi một trái bóng tennis: “Cầm lấy mà chơi này, cũng na ná như nhau.”

Lúc tôi cầm trái bóng màu xanh thầy thể dục cho tới bàn đánh bóng bàn bằng xi măng, Tam gia cười hì hì rồi ném trái bóng xuống đất vài lần để thử độ nảy, hỏi tôi: “Cái này đánh được à?”

Tôi trả lời bằng câu nói của thầy thể dục: “Ừ, cũng na ná như nhau thôi. Nào, hai đứa mình tỉ thí đi, mỗi ván một cây kem ốc quế nhé.”

Nghe tôi nói xong gã ném bóng cho tôi, kêu tôi phát bóng: “Ok.”

Tỉ số hôm đó cứ lên lên xuống xuống, cuối cùng gã thắng tôi hai cây kem ốc quế.

Quầy bán đồ ăn vặt cách sân thể dục tương đối xa nên tôi đi mua hai cây kem ốc quế vào tiết thể dục của tuần sau đó rồi chạy ra sân tập tìm Tam gia.

Khi ấy Tam gia đang nói chuyện với bạn tiểu Vương lớp chúng tôi. Nói đến Tiểu Vương, cậu ấy nhìn thẳng giống Điền Lượng, nhìn nghiêng giống Harry Potter, lúc chớp chớp đôi mắt to trông lại giống trai bao. Quen biết cậu ta tôi mới phát hiện thì ra Điền Lượng và Harry Potter cũng khá giống nhau đấy.

Thấy tôi cho Tam gia cả hai cây kem ốc quế thì rất lấy làm lạ, tôi đành phải giải thích với cậu ta là vì tôi thua nên mới phải mua kem. Vừa nghe xong mắt Tiểu Vương rục sáng, cũng đòi tham gia nhưng cậu ta khinh thường không thèm chơi với tôi mà cướp vợt của tôi đòi thi đấu với Tam gia.

Tam gia nhét cả hai cây kem ốc quế của mình vào tay Tiểu Vương, cầm vợt đánh bóng của tôi rồi nói với cậu ta: “Ok tớ nhận thua, kem ốc quế là của cậu hết.”

Nói xong liền trả vợt bóng bàn cho tôi, bắt đầu phát bóng đánh với tôi.

Tôi nhìn về phía tiểu Vương, cậu ta đã xé vỏ bắt đầu nhấm nháp cây kem, vừa ăn vừa xem chúng tôi chơi bóng, có vẻ rất hài lòng với cách sắp xếp này.

5.

Tôi thực sự rất thích nói chuyện với người khác, cô chủ nhiệm đã nghĩ cách xếp bạn nữ ít nói nhất lớp ngồi cạnh tôi cũng vô dụng. Sau đó mẹ bạn nữ kia tới gặp cô chủ nhiệm, yêu cầu cô tách con gái mình ra khỏi tôi... lý do là bởi bây giờ bạn nữ kia cũng rất thích nói chuyện (lúc đi học ở trường).

Cô chủ nhiệm xinh đẹp gọi tôi ra ngoài rồi thở dài thườn thượt, tôi cúi đầu nhận lỗi rồi e dè hỏi cô giáo: “Hay là cô chuyển em xuống bàn cuối ngồi cạnh XX (Tam gia) được không ạ?”

Cô chủ nhiệm trẻ tuổi trước nay rất thích Tam gia và tôi... Tôi cảm thấy cô ấy rất tinh mắt.

Cô chủ nhiệm lờm tôi: “Không được, trường mình cấm nam nữ ngồi cùng một bàn. Em đừng bận tâm đến việc này nữa, để cô thử nghĩ xem thế nào.”

Vừa hết giờ tôi liền chạy xuống nói với Tam gia: “Cô chủ nhiệm bảo lớp mình không ai chịu ngồi cạnh tớ, tớ đã nói là cậu chịu!”

Tôi cho rằng cô chủ nhiệm nói lung tung, hồi đó rõ ràng tất cả các bạn trong lớp đều muốn được ngồi cạnh tôi.

Tam gia nghe xong liền mỉm cười và nói: “Ừ, tớ đồng ý ngồi cùng cậu.”

Tôi những tưởng xưa nay cô chủ nhiệm luôn rất tốt với tôi thì chắc hẳn sẽ chấp nhận yêu cầu của tôi, ai ngờ trong buổi chiều hôm đó, cô bảo tôi thu dọn chuyên lên ngồi bàn đầu.

Xưa nay không có ai ngồi bàn đầu, tôi trở thành người đầu tiên và cũng là người duy nhất.

Thực ra bàn ở phòng thí nghiệm rất rộng, nên dù có ngồi cùng một bàn thì cũng cách nhau rất xa, bàn không nhỏ và không được kê san sát như các phòng học bình thường. Nhưng cảm giác vẫn rất lạ lùng, mặc dù một mình chiếm cứ cả một dãy bàn nhưng tôi lại chẳng hề thấy oách chút nào.

Các bạn tới thu dọn giúp tôi, vừa dọn vừa cười hô hố.

Mặc dù trong lòng chẳng lấy gì làm dễ chịu nhưng vẫn cố tỏ vẻ không hề hấn gì: “Thấy chưa? Đãi ngộ đặc biệt đó!”

Vì được đãi ngộ đặc biệt nên tôi không dám nói với mẹ, sợ bị mẹ mắng. Hôm sau đi học giáo viên nào nhìn tôi cũng nở một nụ cười khó hiểu, tôi cũng chỉ biết đáp lại bằng một nụ cười ngây thơ, xấu hổ chết đi được.

Hôm đó trong tiết ngữ văn, không biết có phải cô chủ nhiệm muốn an ủi tôi hay không mà đã chấm cho bài văn của tôi điểm cao nhất lớp, còn kêu tôi lên bục giảng đọc bài. Thực ra không cần phải lên bục giảng, tôi chỉ cần đứng tại chỗ quay người lại là có thể đối diện với tất cả các bạn trong lớp rồi.

Khi ông mặt trời gần xuống núi cũng là lúc bắt đầu giờ tự học, tôi chống cằm buồn ngủ quay ra nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ. Hình như dưới sân có lớp đang học thể dục nên rất ồn ào, tạo nên sự đối lập hoàn toàn với cảnh lặng lẽ viết bài trong lớp.

Hết giờ ngỡ ngác, tôi quay lại tiếp tục làm bài thì nhận ra trên bức tường bục giảng sơn màu vàng cách đó không xa có hình một chú chim bồ câu. Tôi tò mò quay lại thì thấy Tam gia ngồi bàn cuối đang lồng hai bàn tay vào nhau rồi nhẹ nhàng cử động, tạo thành đôi cánh của chú chim bồ câu trên bục giảng.

Tôi bèn giơ tay lên thì quả nhiên cũng trông thấy cái bóng của tay mình, tôi hoa tay múa chân tạo thành hình đầu chó đồng thời quay lại nhìn Tam gia. Gã đang cười với tôi thế rồi tôi cũng không nhịn được cười nữa.

Đó là nụ cười thật lòng đầu tiên của tôi sau khi chuyển chỗ.

Gã làm như vậy là vì trong bài văn hôm đó tôi đọc có một câu:

Ánh nắng soi bóng trên bức tường, ngày tháng thong thả trôi qua.

6.

Mùa đông năm ấy, một hôm tôi và Tam gia tan học cùng rời khỏi lớp thì gặp bố Tam gia trên hàng lang, ông tới đón con trai vì nhà có việc. Rõ ràng chúng tôi rất trong sáng nhưng tự nhiên gặp phụ huynh như thế này lại thấy căng thẳng một cách khó hiểu.

Chính xác mà nói thì Tam gia là người căng thẳng. Cứ những lúc như vậy là gã chẳng nói năng được cho ra hồn, chỉ vào bố mình và nói với tôi: “Đây là phụ thân của tớ.”

Ặc! Cái giọng điệu sắc mùi dân quốc này là thế nào vậy?

Tôi cũng bị căng thẳng theo gã. Theo như lời kể lại của gã thì tôi đã thực hiện một cái cúi người chín mươi độ tiêu chuẩn cộng thêm một câu: “Cháu chào bác!”

Ở chỗ chúng tôi nếu gặp bố mẹ của bạn thì toàn chào là cô chú, đại lễ này của tôi cũng khiến bố Tam gia giật mình, liền gật đầu nói với tôi “Chào cháu.”

Hôm sau tôi hỏi Tam gia là bố cậu có nói gì về tớ không, Tam gia bảo tôi “Bố tớ bảo cái áo len màu đen của cậu nhìn rất ngố!”

Tôi thì lại cho rằng phải xoá đi vài chữ “cái áo len màu đen của” mới thực sự là ấn tượng của ông về tôi.

Hơn nữa đến ngày hôm nay là đã chín năm sau, ấn tượng đó vẫn cứ là đánh giá chung nhất của bố Tam gia về tôi...

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Năm lớp mười chúng tôi được chuyển về học ở khu giảng đường. Có thể là do hình ảnh cô đơn lẻ bóng của tôi quá đáng thương, cũng có thể là cô chủ nhiệm mới vẫn chưa biết rằng tôi có một cái miệng không thua gì sẹo gổ nên đã ban cho tôi một người ngồi cùng bàn!

Thời khắc nhìn thấy người bạn cùng bàn mới, tôi không khác gì con khỉ họ Tôn cuối cùng cũng được giải thoát sau mấy trăm năm bị dè dưới núi đá, tôi phấn khích đến mức chỉ còn thiếu nước thò tay bắt rận cho bạn cùng bàn. Cứ như thế, tôi ngồi cạnh cô bạn tên Đình Đình kia đến mãi lúc chuyển lớp, tay nắm tay đưa một đứa trẻ mắc chứng tự kỷ không thèm để ý đến ai cho dù có người đang nói chuyện với mình biến thành một người có thể giành ra nửa tiết thể dục ngồi trên ghế đá tự độ thoại với bản thân.

Còn nhớ có một lần tôi đang trong kỳ mà còn bất chấp ăn kem ốc quế, kết quả đến giờ địa lý tôi đau bụng gần chết, ngất lịm nằm bò trên mặt bàn cả tiết học. Vì hồi đó tôi ghét nhất là môn địa lý, với lại giáo viên dạy địa chẳng bao giờ để ý đến kỷ luật lớp học nên trước đây đã có lần tôi nằm ngủ trên mặt bàn cả một tiết Địa...

Mãi cho đến khi tiếng chuông báo hết tiết vang lên tôi mới dần tỉnh lại, ai oán hỏi người bạn cùng bàn: “Cậu chẳng quan tâm gì đến tớ cả! Tớ đau đến ngất cả đi cậu cũng không biết! Lần trước cậu đau dạ dày, ai đã dìu cậu xuống phòng y tế hả?! Cái đồ vô lương tâm!”

Cô gái tên Đình Đình đứng sừng sững nhìn tôi từ trên cao xuống, nhìn chăm chăm tôi mười giây rồi kiêu ngạo nói: “Đừng tưởng tớ không biết nhé. Rõ ràng là cậu ngủ cả tiết Địa mà!”

Tôi: “...”

Nhớ lại chuyện này, tôi bèn thuật lại cho Tam gia nghe tình cảnh lúc đó rồi hỏi gã nghe xong thấy thế nào.

Tam gia vừa vẽ vừa trả lời tôi cho có lệ: “Thấy rất hay, rất phù hợp với phong cách hay giả vờ của em!”

Tôi trừng mắt với gã: “Không phải giả vờ! Thật mà! Em đau đến ngất đi thật mà!”

“Không thể nào, sao lại có người...” Mới nói được nửa câu thì cuối cùng Tam gia cũng nhận ra bầu không khí bất thường, liền ngược lên nhìn tôi: “Ôi, em đáng thương thật đấy! Không ngờ lại đau đến ngất cả đi!”

Tôi gật đầu: “Giả sử lúc đó anh ngồi cạnh em thì anh sẽ làm gì?”

Tam gia trả lời: “Nói thật, nếu như em nằm gục xuống mặt bàn suốt cả một tiết địa lý thì anh cũng chỉ nghĩ là em đang ngủ gật thôi... À! Không phải!”

Nửa câu sau của gã biến mất trong cái trợn trừng đầy tính đe dọa của tôi, lập tức sửa lại: “Nếu là anh, chắc chắn anh sẽ không để em đau đến ngất đi như thế!”

“Ví dụ như?” Tôi cứ nghĩ gã sẽ nói là chỉ cần thấy em không bình thường, anh sẽ lập tức đưa em xuống phòng y tế ngay.

Ai ngờ tên này lại bảo tôi: “Ví dụ như anh sẽ giúp em chiến đấu với cây kem ốc quế đó, như vậy có thể ngăn cản bi kịch xảy ra từ tận gốc rễ của

nó.”

Nhìn cái mặt “Đây chính là đáp án chính xác, mau khen anh đi!” của gã, tôi mở tủ lạnh cầm kem mút hoa quả mình tự làm ra đưa cho gã: “Thôi anh đi về đi!”

8.

Một lần học thể dục, sau khi đánh bóng bàn chán chê với Tam gia, hai đứa ngồi luôn lên bàn mỗi đứa cầm một bên tai nghe nghe nhạc. Tôi nhớ hôm đó chúng tôi nghe nhạc của Phương Đại Đồng, nghe đi nghe lại bài “Đậu Đỏ”. Hôm đó gã nói rất nhiều, luôn miệng phổ cập cho tôi biết Phương Đại Đồng thời còn chưa nổi tiếng là một ca sĩ giỏi thế nào. Gã đã phổ cập cho tôi biết về rất nhiều ca sĩ, hầu như toàn là những cái tên không mấy nổi tiếng. Nhưng gã rất tinh tường, về sau những cái tên đó đều nổi danh, thậm chí là cực kỳ nổi nhờ nhiều nguyên nhân, và sau đó gã sẽ tỏ vẻ đau khổ mất mát.

Cũng như một hôm nào đó các độc giả của tôi bỗng chốc đông đảo, tôi dành nhiều thời gian trò chuyện với các bạn trên diễn đàn hơn nói chuyện với gã, chuẩn bị quà cho độc giả còn tí mĩ hơn đi hẹn hò với gã, gã cũng chường cái mặt đó ra và nói với tôi: “Anh không muốn em được nhiều người biết tới như vậy!”

Tôi hỏi gã: “Chẳng phải anh nói điếm làm anh thích em nhất chính là em đối xử tốt với mọi người sao?”

Gã lắc đầu: “Không phải, em nhớ lộn rồi, anh không thích em đối xử tốt với mọi người, anh chỉ thích em tốt với anh thôi.”

Vẻ buồn bã của gã lập tức khiến tôi nhớ đến ngày Phương Đại Đồng giành được rất nhiều giải thưởng, vẻ mặt gã phức tạp thế nào khi nói ra câu “Từ giờ trở đi sẽ có rất nhiều người yêu thích Phương Đại Đồng”.

Đôi khi Tam gia nhạy cảm như một con vật nhỏ không có tính sát thương nhưng lại biết trốn tránh nguy hiểm. Tôi bèn xoa mu bàn tay gã, nói với gã bằng giọng rất đổi chân thành: “Có lẽ sẽ có một ngày nào đó em được rất nhiều người thích nhưng anh đừng lo lắng, người mà em thích nhất là...”

Trong lúc gã cúi mặt chờ tôi trả lời, tôi lại nhận ra những lời hứa hẹn gì đó thực sự mắc ói, liền giơ tay vỗ nhẹ vai gã: “Người mà em thích nhất dĩ nhiên là người đẹp trai nhất rồi!”

Sau đó Tam gia nổi giận không thèm ăn trưa.

Nhưng trong lòng em, anh là người đẹp trai nhất mà!

9.

Đã rất nhiều lần tôi hỏi Tam gia: “Chuyện gì hồi cấp ba của chúng ta làm anh ấn tượng sâu sắc nhất?”

Tam gia cũng đưa ra rất nhiều câu trả lời hay tuyệt.

Câu trả lời thứ nhất: “Quán bán đồ ăn vặt dưới sân trường mình có bán loại hamburger năm đồng ăn rất ngon. Một thời gian dài bọn mình không đi tối mà ngày nào cũng xuống mua cái đó ăn, à, còn có loại cuốn thịt gà năm đồng cũng ngon tuyệt cú mèo!”

Câu trả lời thứ hai: “Em kể chuyện cười bậy bạ cho mọi người nghe, cách kể rất chi là thú vị.”

Câu trả lời thứ ba: “Lúc bọn mình ngồi xe bus về nhà có đi qua một khúc hành lang tối om không có đèn, anh thích nhất quãng đó! Mua haha!”

Tôi tiếp tục gặng hỏi: “Không có sự việc cụ thể nào khiến anh cảm thấy cực kỳ ấn tượng hay sao?”

Gã đáp: “Cụ thể hả, anh ấn tượng nhất với chuyện cười bậy bạ về cái nấm nhỏ đó, nhưng có một hôm...”

Tôi thực sự bất đắc dĩ: “Ok, stop stop, chẳng phải anh nói đã yêu thầm em từ bé sao? Yêu thầm bao nhiêu năm như vậy mà anh thậm chí còn không nhớ được một câu chuyện cụ thể nào ư?”

Tam gia hỏi vặn lại: “Thế em có ấn tượng sâu sắc với chuyện gì không?”

Tôi hùng hồn nói: “Dĩ nhiên! Chẳng hạn như lần đó hai bọn mình cùng ngồi trên bàn đánh bóng nghe nhạc này, hôm ấy bầu trời xanh ngắt, mây to tướng, lá cây xanh mướt, mỗi người đeo một bên tai nghe nghe bài “Đậu Đỏ”, hình ảnh đó em vẫn nhớ như in!”

Tam gia im lặng một lúc, chắc là cũng đang nghĩ tới hôm đó. Thế rồi gã nói với tôi bằng giọng ấm ức: “Thực ra hồi cấp ba bọn mình cũng không qua lại nhiều nên không có ký ức gì đặc biệt cả. Hồi đó người em thích cũng đâu phải anh.”

Tôi đành im lặng, tự nhiên lại có cảm giác chột dạ chẳng khác gì lão Vương nhà bên bị úp bao vào đầu ngay tại hiện trường của buổi hẹn hò. Tôi cười gượng phá vỡ bầu không khí im phăng phắc: “Ôi dào, toàn những chuyện xưa như diêm rồi, không nhớ cũng có sao đâu. Hehe.”

Sau đó gã nói với tôi rằng, mặc dù có rất nhiều chuyện không còn nhớ nữa nhưng mỗi lần hồi tưởng lại thời cấp ba, nghĩ đến cuộc sống những năm tháng đó của mình luôn hiện hữu hình bóng mơ hồ của tôi, gã lại cảm thấy hạnh phúc tột cùng.

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng

www.dtv-ebook.com

Chương 7

10.

Hồi cấp ba tôi cũng hơi cảm giác được Tam gia thích mình, chẳng biết hồi đó nghĩ gì, một dây thần kinh nào đó cứ cho là “thỏ không được ăn cỏ gần hang”. Nếu quyết định qua lại với Tam gia rồi chia tay thì tôi sẽ không chỉ mất đi một người bạn trai, mà đồng thời còn mất đi một người bạn thân. Tôi lúc đó đã cắt đứt suy nghĩ sẽ qua lại với Tam gia một cách đầy lý trí. Hơn thế nữa, khi mà Tam gia viết cho tôi một bức thư bằng thơ văn xuôi như sương, như mưa lại như gió, tôi đã chính thức thấy rõ được những lỗi chính tả và đặt câu của gã.

Hồi đó tôi, Tam gia và một thằng nhóc khác rất hay đánh cờ ca-rô và viết cảm nghĩ về các tiểu thuyết đang thịnh hành vào một cuốn vở dày, vậy nên tôi đã giả bộ không hiểu “thư tình” của gã, gã cũng không bắt tôi phải hiểu. Tỏ tình bằng thư thất bại, chúng tôi tiếp tục là bạn thân của nhau.

Sau đó tôi nghĩ, khi mà tôi bắt đầu suy tính đến đề tài “Mình có thể qua lại với Tam gia hay không?” thì thực ra trong thâm tâm đã tự vấn về chuyện “Nếu mình qua lại với Tam gia” rồi.

Nhưng tôi vẫn thích làm bạn với Tam gia hơn, bởi lẽ ở cùng với bạn bè thoải mái hơn ở bên cạnh người yêu rất nhiều, không cần tiêu hao năng lượng vào việc buồn bã, lo âu, xót xa, giận dữ gì cả.

Ví dụ sự quý mến tôi dành cho cậu bạn bàn sau chính là một thể hợp nhất các loại công việc tiêu hao năng lượng này.

Cậu bạn bàn sau tôi rất tốt bụng nhưng cũng khá ngờ nghệch, thường mang cho tôi những món ăn ngon lành, sớm chiều quán quýt, ăn của người lười níu lại, thế là tôi đem lòng yêu mến cậu bạn đó. Tôi không nói với Tam gia nhưng các bạn ai cũng nhìn ra nên tôi nghĩ chắc chắn Tam gia không thể không biết.

Nhưng thực tế lại khá tàn nhẫn vì cậu bạn bàn sau không thích tôi, cậu ta vừa nhiệt tình mang đồ ăn ngon đến cho tôi lại vừa kiên quyết từ chối tình cảm của tôi, xưa nay tôi chưa gặp người nào mâu thuẫn đến thế... Chẳng lẽ cậu ta không biết đạo lý “Nếu không muốn chinh phục trái tim của một người phụ nữ thì đừng nhét vào miệng cô ta những món ngon” hay sao?

Tóm lại kết quả của câu chuyện đó là tôi với cậu bạn bàn sau không có kết quả gì cả. Thậm chí vài năm sau gặp lại cũng chẳng hề cảm thấy xấu hổ, thời gian quả là một cục tẩy tàn nhẫn và hiệu quả nhất, có thể huỷ diệt tất cả mọi thứ.

Trong buổi họp lớp của một năm nào đó, tôi và Tam gia xin phép về trước đúng lúc gặp phải cậu bạn bàn sau tôi đến muộn vì có việc riêng. Sau mấy năm rèn luyện trong quân ngũ, cậu ta đẹp trai hơn trước, không chỉ có vậy, khí chất đó thật khiến người ta không lúc nào không muốn vén áo cậu ta lên để xem cơ bụng mấy múi. Sau mấy câu chào hỏi qua loa, tôi và Tam gia tiếp tục nắm tay nhau đi xuống cầu thang, tự nhiên lại muốn thử xem Tam gia có ghen với cậu bạn bàn sau hay không, liền nghiêm túc nói với gã: “XXX (cậu bạn ngồi sau tôi) càng ngày càng đẹp trai nhỉ?”

Kết quả Tam gia không phát triển vở kịch theo đúng nội dung bình thường, gã ngẩng lên liếc mắt nhìn qua hành lang tầng trên, đôi mắt sáng

như sao đây về nuôi tiếc: “Đúng là đẹp trai thật đấy! Hay là bọn mình quay lại ngồi chơi với cậu ấy một lúc nữa?”

Tôi đen mặt kéo gã đi, còn thầm thề trong bụng từ giờ trở đi không bao giờ nhắc tới cậu bạn bàn sau nữa.

11.

Tôi hỏi Tam gia: “Anh bắt đầu thích em từ khi nào?”

Tam gia đáp rất nhanh gọn, không thèm chớp mắt: “Ngày đầu tiên gặp em.”

Tôi không tin nhưng không chiến thắng được sự tò mò, bèn hỏi tiếp: “Em cầm bảng mẫu chỉ cho anh cần phải điền vào những chỗ nào mà anh thích em luôn à?”

Tam gia lắc đầu: “Không phải. Hôm ấy trong lớp em ngồi sau anh, lúc đó em đang nói chuyện với XX. Em mặc một chiếc áo sơmi màu rằn ri và khoác ngoài là một chiếc áo ngang người màu trắng trong suốt. Hai đứa nói chuyện gì buồn cười lắm thì phải, em cứ cười ngặt nghẽo, chảy cả nước mắt.” Vừa nói gã vừa cầm điện thoại tìm cho tôi icon “cười chảy nước mắt”, “Em cười trông giống hệt icon này này, thế là anh thích em!”

Đây là tình yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên kém lãng mạn nhất tôi được biết. Không ngờ gã lại thích tôi chỉ vì tôi cười trông giống emoticon mà thôi.

12.

Mùa hè năm tốt nghiệp cấp ba, trước khi đi ngủ buổi tối tôi thường nhắn tin cho Tam gia: “Kể chuyện cười cho tớ nghe đi.”

Tam gia liền lên mạng sưu tầm các câu chuyện cười rất chi là nhạt nhẽo, chẳng hạn như “Một que diêm đang đi thì bị ngã rồi tự làm mình bốc cháy”, lần nào kể xong tôi cũng chê là “Chẳng buồn cười gì cả” rồi chào tạm biệt và chúc nhau ngủ ngon.

Năm ấy điểm thi đại học của gã không tốt như bình thường, cái chân còn lại đã bị vấp ngã trên đường chạy tới để bước vào cổng trường Thanh Hoa hay Bắc Đại. Vì vậy trong thời gian nghỉ hè gã chẳng lấy gì làm vui vẻ, nguyện vọng để kệ bố mẹ bàn bạc với nhau rồi nộp đơn đăng ký.

Tôi thi xong liền cầm đầu đi chơi cho sướng, chẳng hề để tâm đến chuyện đăng ký nguyện vọng.

Vì thế sau khi có giấy báo nhập học, chúng tôi một người ra Bắc một người vào Nam. Khi kỳ nghỉ hè sắp trôi qua, tự nhiên tôi lại thấy tiếc tiếc. Dưới sự dẫn dắt của cảm giác tiếc tiếc đó, tôi treo một status: “Tam gia, bọn mình yêu xa đi.”

Rất nhiều bạn cấp ba không hiểu nội tình chỉ comment chúc chúng tôi hạnh phúc, còn Tam gia thì không trả lời gì cả.

Tôi vốn dĩ cũng chỉ là rảnh quá nên mới treo status này, thế nhưng gã không để ý đến tôi ngược lại đã hun đúc ý chí chiến đấu của tôi. Tôi gọi gã ra nói chuyện riêng, hỏi gã có muốn yêu xa không, liền bị gã từ chối thẳng thừng: “Không.”

Tôi nói: “Nếu yêu xa chúng ta có thể nói chuyện với những người khác, cậu làm việc của cậu ở Hạ Môn, tớ làm việc của tớ ở Bắc Kinh, không ai làm phiền ai, tốt biết mấy!”

Gã chỉ nhắc lại: “Không muốn.”

Ý chí chiến đấu của tôi nhanh chóng tan rã bằng sự từ chối của gã, chỉ bảo một câu: “Thế thì đừng có hối hận.”

Rất lâu sau tôi mở lại status đó, hỏi gã: “Tại sao lúc đó anh không trả lời em?”

Tam gia đáp: “Lúc mới đọc được thì giật mình, đang sắp xếp từ ngữ chấp nhận lời tỏ tình của em thì chưa gì em đã chạy tới nói với anh cái gì mà ai làm việc của người nấy, nên anh bực quá.”

Tôi “ồ” một tiếng rồi nhanh chóng đánh trống lảng.

Vài ngày sau mới phát hiện Tam gia đã lén lút nhấn like status kia.

13.

Vì cái status đó mà quan hệ giữa tôi và Tam gia trong mấy ngày nghỉ hè cuối cùng có vẻ sa sút. Hôm đó tôi bảo Tam gia kể chuyện, gã bèn kể một câu chuyện về “BF”.

Gã nói:

“Lúc bảy tuổi, cậu bé nói với cô bé: Tớ là BF của cậu.

Cô bé hỏi: BF là gì?

Cậu bé trả lời: Là Best Friend.

Mười bảy tuổi, hai người yêu nhau.

Chàng trai nói với cô gái: Anh là BF của em.

Cô gái hỏi: BF là gì?

Chàng trai trả lời: Là Boy Friend.

Mấy năm sau họ kết hôn, có một đứa con xinh đẹp.

Chồng nói với vợ: Anh là BF của em.

Người vợ hỏi: BF là gì?

Người chồng ngăm nhìn đứa con của cả hai, đáp: Là Baby's Father.

Sau đó họ già đi, già đến mức không đi được nữa.

Ông lão nói với bà lão: Tôi là BF của bà.

Bà lão hỏi lần cuối cùng: BF là gì?

Ông lão trịnh trọng trả lời: Be Forever.

Nghe xong câu chuyện tôi rất xúc động, nói với gã: “Cậu cũng là BF của tớ!”

Hình như gã hơi xấu hổ, liền giả vờ ho hai tiếng: “Không phải chuyện có thật đâu, cậu không cần nhập tâm đến thế chứ.”

Tôi trêu gã: “Có phải cậu đang tưởng bỏ không? Tớ nói chúng ta là bạn thân nhất, là kiểu bạn thân mà đến khi thành ông già bà cả rồi vẫn có thể cùng nhau ngồi cắt hạt dưa, tám chuyện trên trời dưới bể ấy!”

Gã lại càng xấu hổ hơn, ngăm nghĩ rất lâu cũng không biết nên trả lời thế nào cho đúng. Cuối cùng đành dúng chính câu nói của tôi để trả lời tôi: “Ừ, thì tớ là người bạn thân đầu tiên trong vũ trụ của cậu mà.”

Năm đó chúng tôi vẫn chỉ là Best Friend nhưng một năm nào đó sẽ có thể trở thành Be Forever. Ai có thể đoán trước được chuyện tình cảm chứ?

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng

www.dtv-ebook.com

Chương 8

1.

Hồi cấp ba mặc dù không thích làm bài tập nhưng lại nhát gan hơn thỏ để nên tôi không dám không nộp bài. Vậy nên sau kỳ nghỉ dài nào tôi cũng là người đến lớp sớm nhất (vì vậy tôi đã chủ động xin gánh vác nhiệm vụ vinh quang là giữ chìa khoá lớp), vào lớp thì nghiêm chỉnh ngồi vào vị trí của mình, nhìn chăm chăm cửa lớp bằng ánh mắt đầy mong mỏi, chờ người tốt đến giải cứu.

Hồi đó người tốt kia thường sẽ là Tam gia.

Ngày xưa cũng đã có lần tôi mượn bài tập của người khác để “tham khảo” nhưng rồi nhận ra bài của Tam gia tương đối chính xác mà các bước giải cũng không quá dài dòng như thế sẽ có đủ thời gian để chép gần hết đáp án nên tôi cực thích mượn vở bài tập của Tam gia.

Đối với một học sinh cấp ba trong sáng thì những người bạn có thể ra tay nghĩa hiệp cho ta mượn bài tập trong thời khắc nguy cấp đều sáng chói như thần tiên! Vậy nên trong ngày đầu tiên trở lại sau đợt nghỉ dài, ánh mắt tôi nhìn Tam gia thật không khác nào mắt chó nhìn thấy xương, ngay từ giây phút gã bước vào cửa tôi đã không thể rời mắt và kéo dài mãi đến khi gã ngồi vào chỗ, lấy vở bài tập rồi đi tới đặt nó ngay ngắn lên mặt bàn tôi. Trong quá trình đó, động tác nào của gã cũng cực kỳ quyến rũ!

Ấn tượng sâu nhất là vào kỳ nghỉ hè của một năm nào đó, có đến nửa già số bài tập của môn toán tôi còn chưa động chạm tới, mặc dù biết chắc là thầy cô sẽ không xem nhưng trong lòng vẫn không khỏi cảm thấy bất an, liền gọi điện thoại cầu cứu Tam gia. Tam gia nói: “Tớ làm xong rồi, cậu sang lấy về đi.”

Tôi vui vẻ tung tăng bước lên xe bus đi từ trung tâm cũ đến trung tâm mới tìm gã. Tôi vừa xuống xe đã thấy Tam gia đứng chờ sẵn ở trạm dừng, thấy tôi chẳng nói chẳng rằng liền đưa luôn cuốn vở bài tập vào tay tôi.

Tôi ngỡ ngác đón lấy, nói một tiếng “cảm ơn”, khi quay người lại thì chuyển xe quay về cũng đã tới liền cuống quýt chạy lên chiếm chỗ. Đến khi ngồi chễm chệ trên xe rồi mới nghĩ không biết vừa mới cầm vở bài tập của người ta đã chạy mất hút thế này có vô duyên lắm không nhỉ?

Nhiều năm sau tôi vẫn nghĩ cho tôi mượn vở bài tập là bước đầu tiên Tam gia dùng để tiếp cận mình. Tôi liền hỏi gã: “Có phải lúc làm bài anh biết là em thích kiểu giải toán ngắn gọn nên mới cố tình viết thật vắn tắt không hả?”

Tam gia tỏ vẻ nghi ngờ rồi trả lời: “Em nói bài tập hè với bài tập tết hả? Mấy bài toán đó có đáp án cả mà, em chỉ cần chép đại hai công thức ra rồi viết đáp án là được, thầy cô đâu có xem. Kìa, em lại hiểu lầm anh sao...”

Cuối cùng biết được chân tướng, tôi chỉ biết khóc ròng.

2.

Trải qua kỳ nghỉ hè đen tối nhất là năm tốt nghiệp cấp ba, dành cho cuộc sống mới rất nhiều hy vọng cũng như không ít sự tò mò, chúng tôi đều tự bắt đầu cuộc sống đại học của mình. Trải qua thời kỳ tập quân sự và rồi rã khi làm quen với những người xa lạ, bỗng nhiên tôi lại thấy nhớ

Tam gia, vậy là vào buổi tối của một ngày trăng thanh gió mát nào đó, tôi đã chat weibo với gã.

Tôi lười gõ bàn phím nên gửi cho gã tin nhắn thoại: “Cậu đang ở đâu vậy?”

Tin nhắn thoại trả lời của Tam gia ồn ào đầy tạp âm, gã nói: “Tớ đang ăn cơm.”

Tự nhiên không hiểu sao vào giây phút ấy tôi lại thấy hụt hẫng, dường như cảm thấy cuộc sống mới của gã thật sống động, hơn thế nữa cuộc sống mới đó giờ đây đã không còn “Người bạn tốt đầu tiên trong vũ trụ” là tôi nữa rồi. Tôi đáp: “Ừ, bọn mình nói chuyện đi.”

Tam gia chuyển sang gõ chữ: “Cậu nói đi.”

Tôi cũng gõ bàn phím trả lời: “Bọn mình yêu xa nhé?”

Tam gia hỏi: “Vì sao?”

Tôi thực sự cạn lời, thẳng cha này là mười vạn câu hỏi vì sao à? Tôi bắt đầu nói hươu nói vượn: “Cậu xem mùa đông sắp tới rồi. Trong thời tiết giá rét này, hai người ôm nhau sưởi ấm chắc chắn là tốt hơn một người lạnh cóng đúng không?”

Tam gia nói: “Nhiệt độ ban đêm ở Hạ Môn chỗ tớ là 28oC, tớ đang mặc quần đùi áo mayô đây.”

Tôi không biết chống chế thế nào, đành nói: “Thôi cậu ăn tiếp đi.”

Từ đó về sau tôi thường xuyên liên hệ với Tam gia, thỉnh thoảng chỉ nói đùa, thỉnh thoảng cạn lời vì gã, không chỉ một lần tôi đưa ra lời đề nghị “yêu xa” có tính xây dựng rất cao nhưng gã lần nào cũng từ chối.

Cuối cùng tôi – một người càng bị ngăn cấm thì càng dũng cảm đã nói với Tam gia: “Bọn mình yêu xa đi. Thật đấy, tớ không đùa đâu, bọn mình đừng ai tìm người yêu khác nữa.”

Tam gia trả lời rất nhanh: “Được.”

Nhưng tôi lại có chút chưa định thần lại được: “...Chỉ thế thôi à?”

Tam gia hỏi lại: “Không thì phải thế nào?”

Mấy tháng sau không hiểu tại sao, cuối cùng tôi lại có cảm giác như đã nhảy vào cái bẫy Tam gia giăng ra.

Sau khi yêu nhau tôi cũng từng thắc mắc: “Tại sao em phải theo đuổi anh chứ?! Không được, anh phải theo đuổi em một lần! Như thế quá bất công với em! Nói ra người ta sợ chạy mất dép!”

Lúc này Tam gia đã không còn là cậu bé tốt bụng ngày xưa nữa, gã miễn cưỡng nói với tôi cho có: “Anh thích em trước, em theo đuổi anh trước, thế là công bằng rồi. Đâu còn là lũ trẻ mười bảy, mười tám tuổi nữa, đừng có bày trò nữa, đi ăn thịt nướng thôi.”

Tôi vừa sai bước đi theo gã một cách khó kiểm soát vừa thấy âm ỨC muốn chết: Mặc dù đã không còn là “lũ trẻ mười bảy, mười tám tuổi” nữa, nhưng em mới có mười chín tuổi thôi mà...

3.

Trái tim Tam gia lúc nào cũng khoáng đạt nên có khi tôi thực sự rất muốn đi tìm tí giấm nhét vào miệng gã.

Một lần nhìn thấy chàng trai trước đây có tình cảm với mình cập nhật status mới đầy tính văn nghệ trong sáng, tôi bật dậy gọi điện cho Tam gia,

cổ bìa chuyện: “Em xem đi xem lại rồi, chắc là cậu ấy đang nhớ tới em đó!”

Lúc đó Tam gia đang chơi game, kẹp điện thoại vào giữa tai và bả vai, thỉnh thoảng tiếng gào của nhân vật trong game lại vọng vào điện thoại. Gã nói với vẻ thờ ơ: “Ừ, rồi sao?”

Tôi nổi giận: “Anh không cảm thấy bị đe dọa sao?”

Tam gia bình tĩnh nói: “Bị đe dọa gì? Nó có niềm vui mới, em thì có anh rồi, còn có thể xảy ra chuyện gì được?”

Tôi dọa gã: “Anh không sợ em với cậu ấy tình cũ không rủ cũng tới, em và cậu ấy lửa gần rơm lâu ngày cũng bén hay sao?”

Đầu tiên Tam gia khen ngợi trình độ ngữ văn của tôi rồi nói: “Năm trước thì sợ nhưng giờ thì không.”

Tôi lập tức hiểu ngay hàm ý trong câu nói đó của gã, cất giọng xót xa: “Thôi anh chơi đi...”

Cúp máy tôi liền chạy ra đứng trước gương sau cánh cửa, ngắm một lượt từ trên xuống dưới từ trái sang phải rồi hỏi bạn cùng phòng: “Có phải tao béo hơn hồi khai giảng không?”

Bạn cùng phòng đả kích tôi không chút lưu tình: “Giờ mày mới biết à? Không chỉ béo lên 5kg thôi đâu...”

Xưa nay tôi chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này nên rất lấy làm hoảng sợ. Lấy trong tủ ra chiếc váy cũ mặc thử, thì ôi thôi... Không ngờ là! Không! Mặc! Vừa!

Sự việc này làm tôi rất buồn. Vì vậy để Tam gia cảm thấy bị đe dọa, tôi quyết tâm giảm béo, không ăn tối, một ngày chỉ ăn hai bữa. Cứ thế sau

một tuần tôi giảm được 1,5kg, liền phấn khởi khoe với Tam gia.

Tam gia hỏi với vẻ ngạc nhiên: “Em đang giảm béo?”

Tôi nói: “Giờ anh mới biết à... Thật là không quan tâm đến em gì cả!”

Tam gia không biết trả lời thế nào, “Em không nói thì làm sao anh biết được? Gầy được mấy kg rồi?”

Tôi kiêu ngạo trả lời: “1,5kg.”

Không ngờ Tam gia lại cười cợt nói với tôi: “Hiệu quả cũng thường thôi. Anh thấy người ta giảm béo phải nhịn ăn ba bữa, chỉ cầm hơi bằng hoa quả. Còn em chỉ nhịn bữa tối, hai bữa ban ngày ăn nhiều thế làm sao mà gầy được?”

Tôi cảm thấy lời gã nói rất đúng, vậy là từ hôm sau bắt đầu chỉ ăn táo và trứng gà.

Qua một ngày, hai ngày... Đến ngày thứ ba tôi nhận được một bưu phẩm chuyển phát nhanh, tên người nhận là “Bạn cùng phòng của Tiểu BỐ”!

Thế là lũ bạn tôi vừa reo mừng vừa mở hộp, rồi bắt đầu nhai rau rầu đồ ăn bên trong. Tôi ngồi trên giường đau khổ nhìn chúng nó, lặng lẽ cầm điện thoại lên: “Sao lại thế... Sao không mua cho em?”

Tam gia nghiêm túc trả lời: “Em đang giảm béo, lúc nào em gầy anh mua cho nhé.”

Nghe lời dỗ dành vô liêm sỉ của Tam gia, lại nhìn đám bạn đang ăn uống ngon lành, tôi rên lên: “Em không giảm béo nữa, em cũng muốn ăn hoa quả ướp lạnh, em muốn ăn socola, muốn ăn sầu riêng khô. Anh yêu ơi em sai rồi! Anh mua cho em đi mà...”

Giọng điệu Tam gia thay đổi ngay tức khắc: “Thế mới đúng chứ. Phải có da có thịt một tí sờ mới có cảm xúc. Bưu phẩm gửi cho em hai ngày nữa tới nơi, phải ngoan đấy!”

Sau vài giây thương thay cho đám thịt hung nhúc trên người mình, tôi bỏ nhào xuống giường lao vào cuộc chiến tranh giành đồ ăn vặt với lũ bạn cùng phòng.

Bạn cùng phòng nói: Kế hoạch độc ác vĩ đại của tôi là việc làm thông minh nhất Tam gia từng có.

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 9

4.

Có một năm trong dịp Tết nguyên đán, buổi sáng Tam gia đến nhà tôi chúc tết rồi định đi xe bus về nhà. Sau một phút chờ ở trạm dừng, tự nhiên gã cảm thấy nhiều khả năng là không có xe, liền gọi điện cho công ty xe bus bằng số điện thoại lấy trên bảng quảng cáo ở trạm. Tổng đài viên nói: “Thực sự không có xe anh ạ.”

Tam gia cẩn thận hỏi lại lần nữa cho chắc: “Không có một chiếc nào á? Tuyến số 7, tuyến số 18 cũng không có à?”

Tổng đài viên trả lời: “Vâng ạ, trước mùng bảy tết chỉ có xe chạy mười hai giờ trưa thôi, bây giờ không có.”

Thế là Tam gia liền đi bộ về nhà. Đi được mấy bước thì thấy một cặp yêu nhau đang đứng đợi xe, gã đi tới nói với người ta: “Không có xe đâu, tôi đã gọi điện hỏi công ty xe bus rồi. Anh chị đừng đợi nữa.”

Cặp đôi kia rồi rít cảm ơn Tam gia.

Chính vào lúc Tam gia cảm thấy mình vừa làm được một việc tốt thì đằng sau có tiếng còi xe vang lên. Gã vừa quay lại liền thấy chiếc xe bus tuyến đường số 7 đang chạy tới, tiếp theo là tuyến số 18.

Tam gia rất xấu hổ. Trong khi cặp đôi kia bước lên xe thì gã quyết định đi bộ về nhà.

Gã nói với tôi bằng giọng cực kỳ nguyên tắc: Thà bị cho là một kẻ rảnh rỗi đi trêu chọc một đôi yêu nhau còn hơn là trở thành một thằng ngu IQ có vấn đề.

5.

Một lần Tam gia đi công tác tới Bắc Kinh, tôi đi xe bus từ trường tới đón gã. Chúng tôi phải chuyển rất nhiều tuyến tàu điện ngầm, nhưng tuyến điện ngầm cuối cùng phải chuyển khi đến địa điểm gặp nhau là một.

Hôm đó thật trùng hợp, chúng tôi ngồi trên cùng một con tàu điện, chỉ khác toa thôi.

Thoắt cái tôi đã nhìn thấy Tam gia bước xuống từ toa đằng trước. Gã mặc áo len màu da cam, kéo va ly hành lý màu nâu, trông không khác gì quả quýt di động khổng lồ tự mang theo đất trồng.

Tôi không gọi gã, tưởng tượng ra cảm giác sung sướng khi gã tìm khắp nơi không thấy mình rồi vừa quay lại thì nhìn thấy tôi đang đứng ở nơi ánh đèn sáng lấp lánh.

Sự việc diễn ra giống như tôi suy nghĩ. Tam gia dừng chân ở một nơi cách tôi không xa rồi đưa mắt nhìn xung quanh, hy vọng có thể nhanh chóng tìm thấy người con gái gã yêu thương. Rồi bỗng dưng gã quay sang nhìn thấy... Kìa khoan đã, tôi ở đằng sau cơ mà! Mới quay đầu có 45 độ đã dừng lại là sao?

Tôi nhìn theo hướng Tam gia đang nhìn, phát hiện ra có một cô gái đang đứng cạnh bức tường phía trước cao ngang tôi, kiểu tóc gần giống tôi, quan trọng nhất là có chiếc túi xách giống hệt của tôi.

Mắt thấy Tam gia không đeo kính toan bước về phía cô gái đó, tôi thật lòng sợ gã sẽ dành cho người ta một cái ôm nồng nàn, vội vàng cao giọng hét lên: “Tam gia! Em ở đây! Ở đây!”

Giọng nói của tôi thật hấp dẫn, phải đến một nửa số người trong nhà ga tàu điện ngầm lúc đó đổ dồn ánh mắt về phía mình. Còn Tam gia – người vừa đánh mất bản thân trong vài phút lập tức kéo valy vội vàng đi tới.

Tôi giận lắm: “Thế mà anh lại nhận nhầm người! Đến cả bạn gái của mình mà anh cũng nhận nhầm được!”

Tam gia kéo tay tôi, trả lời một cách hết sức bình thản: “Nói bậy, anh đi vài bước đã biết không phải người đó rồi. Cô ấy đâu có xinh đẹp như em!”

Câu trả lời thông minh này đã thành công bỡ ngỡ tôi, cơn giận trước đó hoàn toàn biến mất tăm mất dạng, chỉ còn tình cảm dào dạt dành cho gã mà thôi.

Lúc viết đến đoạn này, Tam gia cầm cốc nước đứng sau lưng tôi đọc trộm. Cho đến khi tôi viết xong câu cuối cùng, gã mới cười ngặt nghẽo suýt thì phun cả nước ra ngoài. Gã nói: “Lúc đó anh nói là ‘Cô ấy đâu có béo như em’ chứ?!”

(☺ '□')☺ ☹ ——— (Giải thích cho bạn nào chưa biết, cái này là biểu tượng lật bàn nhé) Trêu tôi vui đến thế cơ à?

6.

Có lần Tam gia tới Bắc Kinh nhưng buổi tối tôi lại phải đi học, vì vậy gã đi ăn tối cùng tôi rồi định bụng đưa tôi tới lớp. Hôm đó biên tập viên nhắn tin để trao đổi với tôi về nội dung của tác phẩm nên đang ăn mà tôi cứ chúm mũi xem tin nhắn trả lời. Đang nói chuyện với biên tập viên đến đoạn

cao trào cười khúc khích thì bất ngờ tam gia đập mạnh đôi đũa xuống mặt bàn.

Tôi ngược lên nhìn gã, nụ cười vẫn còn nguyên trên môi.

Tam gia đặt hai tay lên nhau, hừ một tiếng lạnh lùng: “Em đừng chơi điện thoại nữa!”

Tôi định nói em đang làm việc quan trọng thì Tam gia cầm đũa lên, nhanh nhẩu chọn hết gà rán trong bát của tôi, vừa ăn vừa nói: “Em đi mà yêu anh điện thoại ấy!”

Thấy gã giận tôi vội vàng cất điện thoại đi, bắt đầu tập trung ăn cơm... chủ yếu là vì thịt sắp bị gã lấy hết rồi.

Ăn xong gã vẫn còn tức, tôi liền kéo gã đi lang thang qua quầy hàng bán mít quả: “Em mua cho anh một xiên nhé?”

Tam gia kiêu ngạo quay ngoắt đầu sang một bên rồi lấy tiền trong túi ném cho tôi: “Anh muốn anh mít quả nhân gạo nếp!”

Tôi khúm núm đưa mít quả nhân gạo nếp tới bên miệng gã. Ăn một cái xong mặt gã phấn khởi hơn hẳn, dương dương tự đắc vênh vác với tôi: “Em cũng ăn đi.”

Tôi vội cảm ơn rồi mỗi người một miếng mít đi tới phòng học.

Tam gia miệng đầy quá không ăn hết nên chỉ cắn được nửa trái sơn tra. Tôi nhai xong liền ăn nửa còn lại. Gã vội vàng kêu lên: “Gạo nếp của anh! Gạo nếp của anh!”

Nửa trái sơn tra đang nằm trong miệng tôi, nửa trái khác đang ở bên ngoài, tôi ngẩng lên nói với gã: “Ăn đi.”

Tam gia cúi xuống nhìn tôi rồi bất ngờ nói: “Tôm thế?”

Tôi thầm nghĩ đúng là đồ được voi đòi tiên, đồ dành lâu thế mà còn lên mặt. Đang định mắng gã to gan thì gã lại nói: “Haiz, đúng là hết cách với em!”

Trong lúc tôi còn đang nghĩ sao lại hết cách thì gã quay sang ăn mất nửa miếng mít quả đang ở bên ngoài.

Theo bản năng tôi hơi quay đầu đi, liền thấy đám bạn cùng phòng đã đứng sau lưng mình, trợn mắt chứng kiến toàn bộ quá trình.

Rõ ràng là Tam gia đã nhìn thấy bọn nó từ lâu rồi. Nhớ lại câu “Tởm thế?” kia, tôi chỉ biết rưng rưng nước mắt mà nói rằng: Tam gia đẹp trai chết đi được!

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 10

1.

Bình thường nhất là chuyện ăn uống.

Tôi: “Anh yêu, tối nay bọn mình ăn gì?”

Tam gia ra dáng một người đàn ông tốt: “Tuỳ em, ăn gì cũng được, anh không có ý kiến, em thích ăn gì bọn mình ăn cái đó.”

Tôi nhìn các cửa hàng bên đường, chỉ đại một cái: “Thế bọn mình anh móng heo nhé? Móng heo nướng bán ở phố Tây hình như cũng ngon lắm, em vẫn muốn thử một lần.”

Tam gia “à” một tiếng rồi chau mày nhìn tôi: “Nhưng anh ghét ăn móng heo nhất đấy!”

Tôi tiếp tục nhìn phía trước: “Thế à... Vậy bọn mình đi Yoshinoya ăn nhé, chẳng phải anh rất thích ăn cơm thập cẩm ở đó sao?”

Tam gia lắc đầu: “Bây giờ không muốn ăn cơm lắm.”

Tôi đã có chút không vui: “Hay là đi ăn Mc Donald?”

Tam gia trả lời không thèm chớp mắt: “Anh rất ghét ăn fastfood, không muốn ăn hamburger.”

Tôi cạ lời: “...Vậ anh nói đi, bây giờ bọn mình ăn gì?”

Tam gia vẫ trườg ra bộ mặt nịnh bợ của bạn trai: “Tuỳ em. Anh nghe theo em mà.”

Lúc đó tôi chỉ hận không có cái bàn nào trước mặt để quẩng vào mặt gã, đành lườm một cái, “Ăn rẫm ấy!”

Tam gia tỏ vẻ hoảng hốt: “Cô em bảo bõi thích ăn cái đó sao?!”

Sau đó gã tỏ vẻ xấu hổ đưạ tay ra sau mông rồi nẳm chặ lại giớ ra trước mặt tôi: “Sẫ sàng chứ?”

Tôi: “...”

2.

Tam gia suốt ngày nói thích tôi phải mữm mữm một chút, thậm chí còn nói thời đi học không đủ can đảm theo đưỡn tôi là vì “lúc đó tôi gầy như khi đệt, không đẹp như bây giờ”. Nếu khi ấy tôi béo hơn 5kg thì gã đã “hành độn từ lâu rồi”.

Tôi một mặt tự nhắc bản thân đầ ông toàn những kẻ bốc phét, không được dễ dàng tin trườg, không được béo; một mặt lại không thể kiềm chế được cái đưỡn phe phẫ rơi vào cái bẫ toàn đồ ăn của Tam gia... Nhưng Tam gia lại không thể thực hiện được mục tiêu nghĩ sao nói vậy, hơi một chút là “thở” ra những câu không những làm tổn thương tôi mà còn làm hại đến chính mình (bình thường nếu gã làm tổn thương lòng tự trọng của tôi, tôi sẽ làm hại đến sức khoẻ của gã!)

Gió lạnh thổi vù vù, tôi nhìn các cô gái trên đườg ai nấy rét run lẫ bẫ, kiêu ngạo nói với Tam gia: “Em béo thật nhưng khả năng chịu lạnh rất là cao nhé. Người khác mặc nhiều quần áo làm cơ thể tròn như quả bóng trong khi em vẫ mặc rất thời trang!”

Tam gia cười nhạt: “Đừng tự huyễn hoặc bản thân nữa, họ đâu có nhìn em mặc nhiều hay ít, chỉ nhìn mặt thôi.”

Tôi lập tức nhảy lên, tung một cú đá.

Lúc bước lên bàn cân, tôi suy sụp buồn bã nhìn con số xuất hiện trên màn hình tinh thể lỏng. Tam gia đi qua liếc mắt nhìn một cái rồi vỗ vai tôi: “Anh thích em mập mập mà.”

Tôi ngược lên hỏi: “Nếu em gầy đi thì sao? Anh sẽ không thích em nữa chẳng?”

Tam gia nghiêm túc trả lời: “Đừng nói lung tung.”

Tôi còn chưa kịp mừng rỡ và cảm động thì gã đã bồi thêm một câu: “Làm sao mà em gầy đi được?”

Tôi lập tức nhảy lên, tung một cú đá.

Một hôm vào buổi tối, chúng tôi hỏi nhau bữa trưa ăn gì. Gã nói: “Anh ăn trưa hết 14 đồng.”

Tôi lấy làm kiêu hãnh: “Em chỉ ăn hết 7 đồng.”

Tam gia liền bĩu môi: “Ghét thế, không ngờ anh lại ăn tốn gấp đôi em.”

Tôi cười tủm tủm an ủi gã: “Đừng buồn. Dù sao anh cũng nặng gấp đôi em mà, nếu chia bình quân cho từng miếng thịt thì cũng same same thôi.” Tam gia im lặng vài giây rồi cất giọng nghiêm túc: “Em đừng tự lừa dối bản thân.”

Tôi nhảy lên một cái thật đẹp rồi tung cú đá.

Lúc tôi đăng ký tài khoản Taobao bằng số điện thoại thì bị hệ thống thông báo là số điện thoại đã được sử dụng nên đành phải đăng ký bằng số của Tam gia. Sau đó để thuận tiện, gần như tất cả tài khoản trên mạng của tôi đều được đăng ký bằng số của Tam gia, hai chúng tôi dùng chung rất nhiều tài khoản, ưu điểm là nếu hết tiền tôi có thể dùng luôn số tiền trong thẻ Tam gia còn nhược điểm là không còn một tí bí mật nào.

Một hôm Tam gia gọi điện cho tôi, nói có tin nhắn thông báo giao hàng, gã liền mở ra đọc.

Tôi nói, “À, em mua cái váy.”

Gã cười nhạt, “Anh đọc được đoạn chat của em với chủ shop trên taobao, chiều cao XXX, nặng XXX hả?”

Tôi vẫn chưa nhận ra: “Ừ, đúng rồi.”

Tam gia lại cười nhạt lần nữa: “Xưa nay em vẫn lấy cân nặng thực tế trừ đi 5kg để lừa anh. Mụ này ghê thật!”

Người tí hon trong đầu tôi nhảy lên rồi tung một cú đá...

3.

Một hôm mới ngủ trưa dậy được mấy phút đã thấy Tam gia gọi tới.

Tam gia hỏi: “Đang làm gì đấy?”

Giọng tôi chưa hết ngái ngủ nên vẫn hơi nhẹ nhàng: “ Vừa dậy xong, đang định lên thư viện.”

Tam gia: “Ừ, anh phải đi ngủ một lát.”

Tôi: “Tự đặt báo thức đi, em sợ quên gọi anh. Chiều nay anh có việc đúng không?”

Tam gia: “Ừ. Nhưng sao giọng em dịu dàng vậy? Lạ nha...”

Tôi vừa được khen dịu dàng liền tỉnh táo ngay: “Vậy hả? Chắc là vừa dậy nên chưa tỉnh ngủ hẳn.”

Tam gia cất giọng nũng nịu như có như không: “Ồ anh biết rồi~ Em không có tính cáu gắt lúc vừa ngủ dậy~”

Tôi khởi động kỹ năng làm nũng: “Đúng rồi~ Chỉ có anh mới cáu gắt lúc vừa tỉnh ngủ thôi ~ Anh có thích em dịu dàng như thế không~~?”

Tam gia im lặng một chốc: “Em không cáu gắt nhưng bị phù nề!”

Tôi thu lại tất cả kỹ năng, cổ họng cũng căng ra, quát to đến mức làm cho chó dưới sân cũng phải sợ: “Mẹ nhà anh! Xéo đi!”

Tam gia cười tí tởn: “Aha, cảm giác như thế tốt hơn nhiều!”

4.

Có lần tôi cùng người nhà Tam gia vào cửa hàng nội thất Ikea, đi xem cả một buổi sáng. Lúc gần về, bố mẹ Tam gia đi vệ sinh, hai chúng tôi ôm một đồng hồ ngồi ngoài cửa chờ họ.

Đang lúc nhàm chán, tự nhiên Tam gia quay sang hết nhìn trái lại nhìn phải, sau đó thì nhìn tôi, mặt lộ rõ vẻ nuối tiếc: “Đông thế!”

Tôi không biết gã định làm gì. Chưa kịp hỏi thì đã thấy mắt gã đang nhìn về phía nhà vệ sinh rồi cất giọng cực kỳ quả quyết: “Thôi vậy, không kịp nữa rồi, họ sắp ra đến nơi rồi!”

Bất chợt tôi nhận ra gã định hôn mình, rụt rè hai giây rồi cũng nhắm mắt lại.

Kết quả tôi nhắm mắt chờ lâu ời là lâu mà vẫn chưa thấy Tam gia hành động gì, đến khi mở mắt ra xem thì mới phát hiện không – còn – thấy – gã – đâu – nữa!

Tôi ôm một cái bình hoa to tướng, nghển cổ ra tìm gã. Cuối cùng thì thấy gã đang đứng ở cuối một hàng dài người ở khu bán thực phẩm.

Vừa liếm kem ốc quế vừa cầm một cây khác đi về phía tôi, hớn hở như chờ được khen, tôi thầm nghĩ: Nếu đặt tình huống này trong một cuốn tiểu thuyết ngôn tình kiểu nghiêm túc thì Tam gia ạ, anh không sống qua nổi ba chương đâu, anh biết không?

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Bệnh công tử của Tam gia cực kỳ trầm trọng, chủ yếu biểu hiện ở việc “lười”. Không chỉ một lần bố Tam gia than thở với tôi về chuyện ăn cá của con trai.

Một lần tôi đến nhà Tam gia ăn cơm, bố gã cố tình kho một con cá bơn trong nồi thịt kho tàu nhưng không hiểu sao phần thịt lại bám rất chắc trên xương sống cá, tôi gắp lâu ơi là lâu vẫn không được. Đúng lúc tôi định bỏ, gắp sang miếng khác thì nghe thấy bố Tam gia thì thầm nói nhỏ: “Bỏ đi phí lắm...”

Tôi: “...”

Nhằm thay đổi hình tượng trong lòng bố chồng tương lai, tôi tiếp tục gắp miếng thịt không muốn rời xa xương cá đó. Thế rồi đến lúc gắp được nó ra, tôi không khỏi thầm thở phào nhẹ nhõm.

Bố Tam gia chắc cũng cảm thấy bầu không khí hơi mất tự nhiên, liền bắt đầu chế độ dạy dỗ con trai, nói với tôi: “Chắc bình thường cháu cũng biết là nó không ăn cá, không phải nó không thích ăn đâu, mà là nó lười nhả xương. Cháu bảo một người phải lười đến mức nào mà đến xương cá cũng lười nhả?”

Tam gia biện bạch: “Không phải con lười mà là bị hóc xương nên có gánh nặng tâm lý thôi.”

Bố Tam gia cười mỉa mai rồi giơ đũa gắp một miếng thịt bò vừa to, vừa mềm lại vừa không có xương đặt vào bát cơm của con trai. Tam gia dùng đũa chọc một cái rồi cho cả miếng thịt vào miệng.

Bố Tam gia bắt đầu thanh minh: “Cháu thấy nó ăn nhanh chưa kìa! Cháu thấy nó có lười không cơ chứ?!”

Tôi nhìn vẻ mặt cũng như hành vi một phút trước và một phút sau của Tam gia, sau đó mới biết bố chồng tương lai mình mới tinh tường làm sao!

6.

Nghe bạn bảo con trai học tự nhiên đều rất phóng khoáng, tôi nghĩ nên nói là chỉ số EQ thấp thì đúng hơn... Có lần tôi đi tàu hoả, chơi điện thoại đến nửa đêm thì sắp hết pin, liền nhắn tin wechat cho Tam gia, yếu đuối hỏi bây giờ em phải làm sao, nếu em ngủ trong khi điện thoại sập nguồn mà nhớ xảy ra chuyện gì, không tìm được anh thì sao?

Gã trả lời: “Em mà ngủ là say như chết cho xem!”

Thực ra tôi cũng chỉ muốn gã trấn an vài câu kiểu như không sao đâu, mau tắt điện thoại đi ngủ đi, nhưng con người này lại gợi ý cho tôi như sau: “Em ra hành lang sạc pin đi, vừa sạc vừa chơi đến khi nào đầy thì đi ngủ.”

Tôi nhìn cả toa tàu đã tắt điện tối om, người nào nằm trên giường người nấy im phăng phắc.

Anh bạn trai năm xưa thậm chí còn lo tôi xuống sân lấy chuyến phát nhanh bị người ta bắt mất đi đâu mất rồi...

7.

Có lần tôi rửa nho, ngắt hết những quả to ngon ra khỏi cành, rửa sạch rồi cho vào đĩa còn những quả thối, hỏng thì vứt đi, tôi xếp đĩa nho cho thật

đẹp một cách cực kỳ nghiêm túc, còn bóc từng múi sầu riêng ra đĩa bên cạnh. Lúc này Tam gia đang chơi game, tôi đặt cái đĩa vào tay gã, rồi không quên cho cả đĩa vào, bảo gã ăn trước.

Tam gia cười nói: “Ăn nho thôi mà, em cần gì phải bày vẽ thế?”

Tôi mặc kệ gã, đi vào bếp ninh xương cho bữa trưa, làm từ đầu đến cuối chưa đầy mười phút. Đến lúc tôi đi ra thì nhìn thấy cái đĩa đã sạch bong...

Tôi điên cuồng hét vào mặt gã: “Anh không phần em mấy quả thì thôi, ít nhất cũng phải chụp cho em vài cái ảnh chứ! Mất công em rửa lâu như vậy! Trang trí mất bao nhiêu thời gian! Chính là để up status mới!”

Tam gia giật thót tim, đặt cái đĩa không sát vào rồi há miệng ra, nhả quả nho cuối cùng gã còn chưa kịp ăn lên đó...

Gã sợ sệt hỏi tôi: “Có, có chụp nữa không?”

Người tí hon trong đầu tôi nhảy lên tung một trăm cú đá.

8.

Có lẽ đã quá hiểu Tam gia nên những gì có thể nói thì đã nói gần hết trong bao năm qua. Ngoài việc thỉnh thoảng trao đổi về những thứ mới mẻ mà chúng tôi cùng quan tâm, bình thường hình thức “ở bên nhau” của chúng tôi ngày càng có xu hướng ai làm việc của người nấy.

Vì vậy trong một ngày trước khi Tam gia phải về Vũ Hán đi làm, chúng tôi đã giao hẹn không ai được nghịch điện thoại mà phải ở bên nhau trải qua một ngày thật vui vẻ.

Bởi vì tôi vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ đăng chương truyện mới, liền bảo Tam gia đi xem tivi chờ mình một tiếng. Kết quả đến khi viết được

một nửa, tôi mới nhận ra không thấy Tam gia ngồi trên sofa nữa.

Tôi không để ý đến gã mà vội vội vàng vàng viết truyện cho xong. Xong xuôi ôm máy tính vào phòng ngủ tìm gã thì thấy gã đang đứng ngoài ban công chơi game.

Tôi giận quá liền hùng hổ đi tới đập vào chân gã: “Đã giao hẹn hôm nay không được nghịch điện thoại rồi mà!”

Gã lập tức tắt máy bỏ điện thoại vào túi quần, từ từ nhắm mắt lại giả vờ đang phơi nắng.

Tôi cáu tiết: “Em không mù! Nhìn thấy hết rồi! Anh đang chơi game chứ gì!”

Gã hùng hồn phản bác lại tôi, “Chúng ta giao hẹn là để không ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường, nhưng vừa rồi em cứ gõ bàn phím mãi, chẳng để ý gì đến anh, nên anh cũng được phép chơi điện thoại!”

Tôi nghiêm mặt, “VẬY anh chơi đi, chơi cả ngày cũng chẳng ảnh hưởng gì tới em hết! Bây giờ em đang rất bức mình, không muốn ra phố xem phim với đi chơi cùng anh đâu!”

Tôi cất máy tính xong liền đi luôn ra ngoài. Đang ở nhà bà nội nên chúng tôi không dám to tiếng cãi vã, tôi đi từ phòng ngủ ra bếp giúp bà nấu cơm.

Sau đó tôi bị bà đuổi ra khỏi bếp, bèn mang hoa quả ra sofa ngồi định trộn một đĩa salad. Tam gia đi ra khỏi phòng ngủ, lặng lẽ ngồi cạnh tôi.

Chúng tôi cứ ngồi cạnh nhau một cách kỳ quặc như thế, không ai lên tiếng.

Tôi gọt vỏ táo, cắt nhỏ ra thì để lại phần lõi với còn rất nhiều thịt, cầm cái lõi đó nói với Tam gia: “Nếu anh gặm sạch cái lõi này, em sẽ làm lành với anh.”

Cả tôi lẫn Tam gia đều không thích ăn táo. Lý do của gã thì là nhà bà ngoại có vườn cây, trước đây ăn nhiều quá nên ngán; còn tôi thì có thời gian rất muốn giảm cân nên ngày nào cũng không ăn cơm mà chỉ ăn ba quả táo cho đỡ đói, vậy mà chẳng giảm được tí thịt nào mà lại tạo thành ký ức không tốt với táo.

Tóm lại Tam gia nhìn chăm chăm cái lõi đó khoảng nửa phút, sau đó hỏi tôi bằng giọng cực kỳ miễn cưỡng, “Thật không?”

Tôi gật đầu.

Gã cầm lấy gặm nhanh như máy, tôi đoán có khi gã ăn nhanh quá đến nỗi chẳng cảm nhận được hương vị gì. Gã cười hì hì kéo tay tôi: “Bây giờ bọn mình làm lành rồi nhé, em đừng giận nữa mà.”

Nhìn gã cố lấy lòng mình, tâm trạng tôi khá hơn nhiều, tiếp tục gọt hoa quả. Đến khi tôi gọt quả táo thứ hai, gã còn chủ động cầm lõi ăn rồi đặc ý nói với tôi: “Anh còn thừa một cơ hội làm lành nhé, vậy là hôm nay anh vẫn có thể chọc giận em một lần nữa!”

Tôi: “...”

Sao lại có người dám nói thẳng vào mặt người khác một câu không biết xấu hổ là “anh vẫn có thể chọc giận em một lần nữa” được nhỉ?

Tôi cố gắng khống chế cơn tức trong lòng, nói với gã bằng giọng cực nhã nhặn: “Ok, anh đã dùng hết cơ hội làm lành dư ra này rồi đấy!”

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 12

9.

Tôi ghét nhất mùa hè vì không muốn động đậy. Chỉ cần cử động nhẹ cũng đổ mồ hôi.

Nhưng nghỉ hè lại là khoảng thời gian tôi có thể thường xuyên gặp mặt Tam gia, nên vì tình yêu chân chính, tôi vẫn thường hẹn Tam gia đi chơi phố, xem phim dưới trời nắng như thiêu như đốt.

Tôi không phải người chăm thể dục nên thường là mới đi hai con phố, trong khi Tam gia vẫn rất thành thạo thì tôi đã phải liên tục dùng khăn lau cổ, lau mặt rồi.

Một lần tôi lau mặt xong thì thấy khăn bị rách, liền hỏi Tam gia: “Anh xem trên cổ em có dính sợi vải không?”

Tam gia cúi xuống nhìn qua: “Ồ, dính nhiều lắm.”

Tôi ngẩng lên, tỏ vẻ đáng yêu cùng nụ cười tươi tắn: “Anh lấy sợi vải xuống cho em đi.”

Tam gia gật đầu: “Ok, dễ ợt.”

Sau đó gã nghiêm túc dùng hai ngón tay nhặt từng sợi vải một. Nhưng một lúc sau thấy làm thế quá chậm liền dùng hai ngón tay chà lên cổ tôi, vừa chà vừa cười.

Tôi vẫn ngửa cổ, gương mặt vẫn đáng yêu và nụ cười vẫn tươi tắn, thắc mắc với gã: “Sao anh lại cười?”

Tam gia nghiêm mặt hỏi tôi: “Anh có cười à?”

Tôi giơ tay miêu tả lại vị trí khoé môi gã: “Mồm anh ngoác ra đến tận mang tai.”

Gã càng sung sướng, lấy chiếc gương nhỏ trong túi xách của tôi ra: “Em tự xem đi.”

Sau đó tôi cầm gương soi vào cổ thì thấy cổ mình đã bị gã chà đỏ ửng, nhưng điều đó không quan trọng. Quan trọng là... gã chà ra mấy sợi nhỏ màu xám.

Tôi xấu hổ cười: “Khụ khụ, chỉ là em hay bị đổ mồ hôi. Anh biết mà, ngày nào em chẳng tắm.”

Tam gia cũng cười: “Ừ.”

Nụ cười của gã lộ rõ vẻ đê tiện khiến người ta không muốn nhìn thấy lần thứ hai, cứ có cảm giác như gã vừa phát hiện ra bí mật động trời, kiểu như phát hiện ra bạn mười bảy tuổi còn đái dầm mà không chỉ đái dầm một lần vậy.

Tôi bị nghi oan nên từ chối tất cả mọi lời mời của gã trong suốt một tuần sau đó, cảm giác không thể tiếp tục qua lại với gã nữa, cho dù chỉ là bạn bình thường!

10.

Hồi năm nhất tôi liền một lúc học rất nhiều môn tự chọn. Khoe với người khác thì rất oách nhưng cái giá của sự “oách” đó là bài tập cuối kỳ chồng chất làm không xuể. Vì vậy, cuối kỳ thường sẽ là giai đoạn cao điểm

xảy ra tranh cãi giữa chúng tôi. Một mặt tôi phải chịu rất nhiều áp lực, mặt khác lại tương đối nóng nảy, Tam gia là đối tượng chủ yếu (nói đúng hơn là duy nhất) mà tôi có thể nhờ vả trong lúc bị bài tập của các môn học tra tấn đến phát điên.

Có lần một môn tự chọn có bài tập để thêm điểm, đến hạn nộp bài tôi mới nhớ ra chưa làm trong khi trên đầu vẫn chông chát một đống bài tập, đành mặt dày gọi điện thoại cho Tam gia.

Tôi: “Anh yêu, em phải làm bài luận của một môn tự chọn để lấy thêm điểm. Một người không quá bận rộn như anh có thể làm giúp em được không?”

Tam gia: “Bài kiểu gì?”

Tôi: “Thì chỉ có mấy tài liệu bằng tiếng Anh thôi. Anh siêu tiếng Anh thế thì chắc chỉ cần xem qua là hiểu.”

Tam gia: “Ừm, xem xong thì sao?”

Tôi: “Xem xong thì dịch, rồi tìm các tài liệu liên quan.”

Tam gia: “Chỉ có thể thôi hả?”

Tôi: “Không, anh phải sắp xếp lại những tài liệu đó rồi viết thành một bài luận.”

Tam gia: “Thế em thì làm gì?”

Tôi: “Em? Em gọi điện thoại nhờ vả anh đây.”

Tam gia im lặng hơn mười giây.

Tôi: “Anh không yêu em nữa sao...”

Tam gia bật chế độ dạy đời: “Bảo bối của anh, em như vậy không ổn đâu. Nếu làm thế em sẽ chẳng học được gì cả.”

Tôi bật chế độ cố tình gây gổ: “Những người khác có bạn trai toàn được cùng bạn trai đi mua sắm, đi học, đến thư viện. Nếu có anh ở đây tra cứu tài liệu cùng, em chắc chắn sẽ viết xong bài luận đó rất nhanh nhưng bọn mình phải mấy tháng mới gặp được nhau một lần, anh không đi cùng em được thì thôi, yêu xa mà, em cũng biết anh cũng chả sung sướng gì. Nhưng em chỉ nhờ anh một việc nhỏ như con kiến là viết hộ em một bài luận mà anh cũng chẳng chịu làm, sao anh lại như vậy chứ...”

Tam gia: “...”

Tôi nói tiếp: “Mọi người trong phòng em viết xong hết rồi, chúng nó đang chơi, đĩa thì xem phim, đĩa thì đọc truyện, chỉ còn mình em chưa làm xong, anh có biết trong tình cảnh đó em áp lực như thế nào không? Cuối tuần nào em cũng phải xách mông đi học văn bằng hai. Buổi sáng cuối tuần chúng nó làm bài thì em đi học, lúc chúng nó chơi em phải làm bài, chúng nó làm xong thì em chỉ biết ngồi đây mà lo lắng. Hai hôm nữa còn có môn thi mà vẫn chưa ôn được bài, em chết mất thôi...”

Tam gia hỏi: “Em có chắc là lúc chúng nó chơi em phải làm bài không?”

Tôi hiên ngang trả lời không biết xấu hổ: “Em học mệt quá nên mới ngủ thêm một lúc, nếu không buồn ngủ và mệt mỏi đến nỗi không mở được mắt ra thì sao em phải nằm lên giường làm gì?”

Tam gia dè bĩu: “Rõ ràng em nằm trên giường chơi game...”

Tôi cáu tiết: “Anh viện nhiều cớ như thế suy cho cùng là vì không muốn viết luận cho em chứ gì?”

Tam gia: “Anh cũng có việc của mình chứ.”

Tôi cười nhạt: “Việc của mình? Chơi game chứ gì? À, haha, vậy anh cứ làm việc của anh đi.”

Tam gia cũng hơi oải: “Em đừng thế mà. Để anh làm xong bài tập rồi xem bài cho em nhé?”

Tôi nói mát: “Không cần nữa. Không dám làm phiền anh, để em tự lo.”

Tôi – một người đang phải chịu áp lực quá lớn càng nghĩ càng đau lòng liền ngồi xõm xuống bờ tường góc hành lang, bắt đầu khóc thút thít.

Vừa thấy tôi khóc, Tam gia vội xin hàng: “Làm sao phải khóc? Anh có nói là không viết cho em đâu, em cứ xem trước đi, lát nữa anh làm xong bài rồi viết cho em nhé?”

Tôi vẫn rấm rứt khóc: “Anh không còn yêu em nữa, nếu không sao lại năm lần bảy lượt từ chối?”

Tam gia lại bắt đầu dạy đời: “Em khóc cũng chẳng giải quyết được việc gì. Từ nãy đến giờ em có thể làm được rất nhiều bài rồi đấy.”

Tôi vẫn khóc thút thít: “Thế tại sao anh không làm bài từ sớm đi, chỉ biết đánh bài Tam Quốc với mấy người kia rồi thăm du với nhau. Nếu không sao giờ này vẫn còn ngồi làm bài?”

Tam gia im lặng.

Tôi truy hỏi: “Tại sao anh không nói gì?”

Tam gia: “Anh cũng sắp chết đến nơi rồi...”

Tôi: “Bài luận của em phải gửi vào hòm thư của thầy giáo trước 12h *khóc thút thít*, em không nói chuyện với anh nữa, anh làm bài đi.”

Tam gia phát điên: “Em đã nói đến thế anh còn dám làm bài sao?”
Hình như gã nhìn đồng hồ rồi nói: “Bây giờ 10h30 rồi. Lần sau muốn anh làm xin vui lòng báo trước nửa ngày được không?”

Tôi đuối lý, đáp: “Hừ, em không cãi nhau với anh nữa, anh viết cho em trước đi, viết xong cãi nhau tiếp!”

Tam gia uy hiếp tôi: “VẬY em ngồi đó chờ không kịp nộp bài đi.”

Không đợi tôi trả lời, gã cúi kính dập máy.

Mười một rưỡi, gã nhắn tin cho tôi: “Nộp bài rồi. Ở trang cuối anh viết tác giả của bài luận này là bạn trai của Tiểu BỐ, mong được thầy giáo cho điểm cao. GOOD LUCK, ngủ ngon!”

Mặc dù đang hăng say chiến đấu trong đại dương bài tập, tôi vẫn không khỏi toát mồ hôi hột, vội vàng mở email tìm kiếm bài tập vừa nộp, kết quả là không có tái bút gì ở trang cuối cả.

Tôi nhắn tin cho gã: “Đồ lừa đảo, làm em giật cả mình!”

Tam gia: “Anh tạo thêm cho em một lý do để cãi nhau thôi. Gây chuyện đi, em gây chuyện đi!”

Tôi vờ không trông thấy lời khiêu khích quá đỗi ngây thơ của gã: “Thì ra anh có thể viết xong bài luận trong vòng một tiếng. Lần sau gặp bài tương tự em sẽ báo cho anh vào lúc 11h.”

Tam gia: “...”

Ý định ban đầu khi viết mẫu chuyện này là để chê bai Tam gia không biết thương người nhưng viết xong lại bất chợt nhận ra hồi đó mình mới vô lý làm sao. Có lẽ mới mười tám tuổi bắt đầu tình yêu là chưa đủ khôn lớn. Mười tám tuổi chúng tôi vẫn chưa biết ở bên nhau phải như thế nào, xin

cảm ơn những mâu thuẫn đã nổ ra suốt bao năm qua, cảm ơn trái tim đủ rộng lớn của anh chàng Tam gia không biết thương người, cảm ơn sự bao dung dành cho nhau mới khiến tình yêu này tồn tại đến nay.

11.

Nói đến chuyện cãi vã, rất nhiều lần căn nguyên đều tại Tam gia không hiểu được tình hình. Nếu bảo gã làm gì thì lần nào gã cũng chờ tôi cáu lên mới bắt đầu hành động. Lúc vừa yêu nhau, tôi chỉ cần hơi giận một chút thôi gã đã vội vàng dỗ dành đủ kiểu, sau đó phát triển thành một hình thức cực kỳ đặc biệt.

Chỉ cần tôi nổi giận, gã sẽ nổi giận mãnh liệt hơn cả tôi.

Cuối cùng cục diện thường biến thành tôi phải nhún nhường gã, sau đó gã sẽ ngoe nguẩy cái đuôi đồng ý làm lành với tôi.

Ví dụ như lúc tôi đau bụng vì “họ hàng đến thăm”, khó chịu trong người làm sai việc gì đó. Sau khi dỗ gã, không quan tâm đến gã thì gã lại còn giận hơn cả tôi. Đến khi tôi hết giận, chường cái mặt vui vẻ chủ động tìm gã, tôi hỏi: “Anh giận gì em?”

Đến chính bản thân gã cũng không biết mình giận gì, có lẽ là giận thái độ của tôi nhưng đâu thể nói như vậy vào thời điểm chuẩn bị làm lành. Gã bèn đổ bừa cho một sự vật chẳng hề liên quan: “Giận em đến kỳ.”

Thường thường những lúc tôi xù lông lên, gã không chỉ không vuốt lông cho tôi mà còn lao vào nhau chiến đấu.

Chỉ có một lần để lại trong tôi ấn tượng tương đối sâu sắc. Đó có lẽ cũng là lần duy nhất lòng thương người của gã tiết ra khá nhiều.

Lúc đó chúng tôi đang nghỉ hè ở nhà chị gái. Thằng cháu tôi bị mẹ mắng vì chơi đồ chơi xong không thu dọn. Thằng bé vừa ẩm ỨC lau nước

mắt vừa lao vào lòng chị tôi, la lên: “Mẹ không yêu con nữa sao?”

Chị tôi mềm lòng liền nói với con trai: “Mẹ yêu con nhưng con phải dọn đồ chơi gọn gàng, nếu không mẹ sẽ giận.”

Thằng cháu vừa khóc vừa thu dọn, thỉnh thoảng quay lại nhìn chị tôi rồi lẩm bẩm trong miệng: “Mẹ yêu con, mẹ có giận cũng vẫn yêu con.”

Tất cả những tình tiết này đều được Tam gia đang ngồi trên ghế sofa - người mặc dù cũng chơi đồ chơi với thằng bé nhưng không thu dọn - trông thấy.

Hôm sau hai đứa đều ngủ quên làm kế hoạch ra biển chơi của chúng tôi phải huỷ bỏ. Tôi cáu kỉnh nói với Tam gia: “Tại sao anh không gọi em dậy?”

Lần đó Tam gia không nói những câu đố thêm dầu vào lửa kiểu như “Thì em cũng đâu có dậy”, mà bất ngờ ôm lấy tôi, hỏi bằng giọng cực kỳ tội nghiệp: “Em không yêu anh nữa sao?”

Tôi đẩy gã ra: “Không yêu nữa.”

Gã lại xán tới ôm: “Em nói dối, em yêu anh, em có giận cũng vẫn yêu anh.”

Đó là lần đầu tiên tôi cảm thấy có một người bạn trai nhỏ tuổi hơn mình tuy cũng nhọc lòng không kém gì nuôi con nhỏ nhưng đôi khi lại thấy vui vui. Sau đó hành trình của chúng tôi thay đổi thành đi dạo phố tình nhân và ăn uống, chuyển đi đó thú vị hơn ra bờ biển phơi nắng rất nhiều!

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 13

12.

Tết dương lịch Tam gia tới Bắc Kinh ăn tết với tôi.

Noel năm đó bạn cùn phòng của tôi nhận được một bó hoa hồng đào rất hoành tráng từ một người ái mộ giấu tên, nó hời han suốt một tuần vẫn không biết người tặng là ai nên quyết định phá bó hoa đó ra rồi chia cho các chị em xinh đẹp trong phòng và phòng bên cạnh.

Nghĩ Tam gia sắp tới, tôi liền cắt một mảnh bìa bọc sách để gói bông của mình lại. Tôi gói rất đẹp, không thua gì những bông hoa bán được mấy chục nghìn ngoài đường. Tôi tưởng tượng lúc gặp tôi gã sẽ cảm động thế nào, liệu có khóc hu hu rồi lao vào lòng tôi không nhỉ? Càng nghĩ tôi càng thấy lãng mạn, đặc ý giấu bông hoa vào túi xách.

Hôm đó đưa học sinh tôi dạy đến Bắc Kinh nên tôi không tới ga tàu đón Tam gia mà lại đón đưa trẻ đó rồi sắp xếp chỗ nghỉ ở trường cho nó. Vừa lo xong cho nó thì ngay lập tức nhận được điện thoại Tam gia thông báo đã tới cổng trường, tôi bảo gã đứng chờ tôi ở một con hẻm rồi hai đứa sẽ đi cùng tới điểm hẹn.

Tôi đến con hẻm đó trước gã. Sau khi lấy bông hoa ra khỏi túi xách, tôi bèn đứng bên cạnh một gốc cây chỗ có ánh đèn cao áp một cách rất có ý đồ.

Trong bóng đêm tăm tối, một luồng ánh sáng rọi vào tay tôi – bàn tay tôi đang cầm bó hoa, đứng chờ bên cạnh gốc cây đó hồi lâu mà vẫn chưa thấy người yêu đâu.

Hay lắm phải không các bạn? Có phải cảnh trong phim đều như thế không? Nam nữ chính gặp nhau chắc chắn sẽ tặng cho đối phương một cái ôm thật chặt và trao nhau nụ hôn nồng nhiệt như lửa, chuẩn chưa?

Nhưng thực tế là Tam gia đi về phía tôi, lặng lẽ nhìn tôi ba giây rồi nói với tôi: “Em thế này trông không khác gì một cô gái đi xem mắt...”

Ngay trước lúc tôi điên tiết, gã vội nhận lấy bông hoa trên tay tôi, hỏi: “Đây chính là món quà nhỏ em bảo sẽ tặng anh trên weibo đó hả? Cảm ơn...”

Tôi và gã cùng đi tới điểm hẹn. Nhìn nét mặt hết sức ngại ngùng của gã trên suốt quãng đường, tôi giật lại bông hoa hồng đó.

Gã tỏ ra như vừa trút được gánh nặng, nịnh bợ tôi: “Trông em cầm đẹp hơn.”

Tôi hừ một tiếng, lấy cái bịt mắt trong túi xách có in hình SpongeBob SquarePants đã mua trước đó đưa cho gã. Tam gia rất thích SpongeBob SquarePants, cái bịt mắt này chính là “món đồ hàng hiệu” tôi mua hết 30.000 rồi bốc phét gã là 240.000. Quả nhiên sau khi nhận được quà gã phấn khởi không khác gì một tên ngốc, bước đi bình thường cũng dần trở thành kiểu nhảy chân sáo. Tôi buồn rầu nghĩ đúng là chuyện lãng mạn chưa bao giờ xảy đến với mình. Chuyện cổ tích toàn là lừa dối!

Câu chuyện sau đó diễn ra theo hướng thu hút người nghe. Lúc gã thử đeo chiếc bịt mắt có in hình SpongeBob SquarePants mới phát hiện dây chun quá ngắn (nhiều khả năng vì đó là chiếc dành cho nữ), đầu gã to quá đeo không vừa nên đành ỉu xiu lặng lẽ ngồi trên ghế hết như một miếng bọt biển ngâm nước.

13.

Chúng tôi mua hai túi hoa quả trước khi đến nhà bà nội. Một tay Tam gia kéo va li, tay kia thì xách hoa quả.

Tôi nói với gã: “Nam chính trong phim vào lúc này ai cũng giành ra một bên để nắm tay nữ chính!”

Vừa nghe thấy câu này Tam gia sung sướng đặt hai túi hoa quả vào tay tôi rồi đưa tay trái ra nói: “Nào nào nào! Nắm tay nhau!”

Lúc bị gã kéo đi, mặt tôi đen như đất nồi.

Không phải, không phải như vậy... Ý em bảo anh cầm hết đồ đạc vào một tay cơ!

14.

Trong dịp tết dương lịch năm đó, tôi mua được vé xem phim buổi tối ở rạp Happy Valley, muốn cùng Tam gia đi ngắm biểu diễn đèn lồng. Trong thời gian này do thông tin không biết là thật hay giả nói rằng Salintun (một quận ở Bắc Kinh) sẽ bị khủng bố, Tam gia bảo không nên đi tới nơi công cộng tập trung đông người.

Mặt khác tối hôm đó lại bắt đầu có khói bụi, Tam gia nói: “Khói bụi dày đặc như thế em có nhìn được gì không?”

Dù không vui nhưng tôi biết Tam gia nói rất đúng, thế là đành trả vé trên mạng. Lúc trả vé cần phải điền lý do trả vé thì quản lý mới xét duyệt, tôi viết đi viết lại là “Sợ bị khủng bố” mà vẫn không được chấp nhận và hoàn tiền.

Sau đó Tam gia liền gọi cho bộ phận chăm sóc khách hàng, yêu cầu trả vé.

Nhân viên chăm sóc khách hàng hỏi lý do huỷ kế hoạch.

Gã trả lời: “Chúng tôi định đưa trẻ con đi chơi nhưng hôm đó khói bụi dày đặc, trẻ con không chịu được đâu.”

Thế là nhân viên chăm sóc khách hàng nhanh chóng chấp nhận huỷ vé và hoàn lại tiền vào tài khoản của tôi.

Gã nhìn tôi với vẻ “Thấy anh giỏi không?”. Tôi đã kìm nén rất lâu nhưng cuối cùng vẫn phải hỏi gã: “Đứa trẻ này là ai vậy?”

Tam gia trả lời với vẻ hiển nhiên, “Tất nhiên là anh rồi!”

Lúc đó tôi rất muốn ra đường mua một thùng “pháo tên lửa” tiễn “đứa trẻ” này lên trời.

15.

Tết dương lịch tôi và Tam gia đang ngồi ở nhà bà nội xem tivi thì nhận được cú điện thoại thông báo bạn đại học của Tam gia tới Bắc Kinh chơi, thế là hai chúng tôi bắt chấp khói bụi cấp 5 vẫn đến Vương Phủ Tỉnh ăn lẩu dê. Đang đi trên đường Dongdan thì chúng tôi gặp một chiếc xe bus chở toàn các anh bộ đội mặc quân phục rằn ri, có cả cảnh sát tuần tra qua lại trên đường dành cho người đi bộ.

Tôi nói với Tam gia: “Chú cảnh sát thật là đáng thương!”

Tam gia liếc nhìn người cảnh sát thật ngẫu vừa đi ngang qua rồi nói với tôi: “Cá không, với tuổi của người đó có khi còn phải gọi em là chị!”

Mọi người biết rồi đó, nếu không phải nể mặt gã vì đang ở ngoài đường, tôi đã nhảy lên tung một cú đá từ lâu rồi!

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Sau khi chấp nhận lời “tỏ tình” của tôi, Tam gia lập tức gọi điện tới. Lúc đó tôi đang làm bài ở phòng tự học, tự dưng lại có cảm giác thoáng bối rối trong lúc nghe thấy tiếng điện thoại rung. Sự thay đổi trong mối quan hệ khiến tôi vẫn chưa hoàn toàn thích ứng được.

Tôi cầm điện thoại chạy ra sảnh chính của khu giảng đường, vừa nghe điện thoại vừa đi vòng quanh cây cột đá màu trắng. Hồi đó là đầu đông, cửa chính mở toang nên thỉnh thoảng gió lại lùa vào, tôi quên không đi tất giữ ấm nên giọng nói cũng run lên.

Tam gia hỏi: “Em đang căng thẳng đó sao?”

Tôi nói: “Không, em lạnh.”

Tam gia liền bảo: “Vậy em về phòng học đi.”

Tôi đáp: “Thế em về đây.”

Chúng tôi thậm chí còn không chào tạm biệt nhau thì tôi đã phải chạy về phòng học vì gió thổi rét quá. Lúc ngồi xuống mới ý thức được đây là lần đầu tiên chúng tôi nói chuyện qua điện thoại sau khi xác định quan hệ, vậy mà chẳng nói được câu nào ra hồn.

Tối hôm đó tôi về phòng ký túc gọi điện cho Tam gia, gã tắt đi rồi gọi lại cho tôi. Chỉ có mẹ mới dành cho tôi sự ưu ái đó nên bỗng nhiên trái tim

tôi thật ấm áp khi thấy gã làm vậy.

Trước mặt bạn bè, tôi là một cô gái tốt bụng có thể đi lấy nước nóng cho cả phòng, một mình xách năm sáu cái phích đi cầu thang phăm phăm; nhưng trong mắt Tam gia tôi lại là một cô gái bé bỏng không đủ sức mở nắp chai. Sự chăm sóc đầy ân cần của gã khiến tôi biết rằng chỉ khi ở bên gã tôi mới không cần nguy trang chính mình.

Tối hôm đó chúng tôi nói chuyện hơn một tiếng, nói về các bạn cấp ba, bạn đại học, nói về cuộc sống mới của cả hai.

“Tình yêu qua điện thoại” của chúng tôi bắt đầu từ đó.

2.

Hàng ngày trước khi đi ngủ tôi và Tam gia đều nằm trên giường nấu cháo điện thoại, nói suốt hai tiếng đồng hồ như thế có nói mãi cũng chẳng hết chuyện vậy. Cuối cùng đến một hôm tôi thấy có điểm gì đó khác thường... Trò chuyện trong một khoảng thời gian dài như thế, không chỉ có một mình tôi độc thoại mà Tam gia cũng nói rất nhiều.

Tôi hỏi gã: “Xưa nay anh lúc nào cũng nói nhiều thế à?”

Gã kể cho tôi nghe một câu chuyện: “Chắc hồi đó anh khoảng sáu hay bảy tuổi gì đó. Đến nhà dì ăn cơm, anh cứ liến thoắng nói suốt bữa cơm, chị họ liền hỏi anh là “Sao mà mà nói nhiều thế?” Chẳng hiểu sao khi đó anh lại thốt lên rằng “Em lắm mồm.””

Tôi tưởng tượng ra cảnh Tam gia phiên bản nhí ngồi trong bàn ăn nói với người lớn “Em lắm mồm”, không hiểu sao lại thấy cute lạc lối.

Sau câu chuyện làm mê hoặc tâm trí tôi đó, hình tượng một cậu con trai ít nói nhỏ nhẹ trong lòng tôi hoàn toàn biến mất, trở thành một gã bề ngoài thì trầm tĩnh trong khi thực ra suốt ngày cảm râm với tôi.

3.

Một hôm tôi đọc sách trong phòng ngủ. Hôm đó trời gió to, cửa sổ kêu rầm rầm vì gió và cả tiếng gió rít gào ngoài trời.

Tự nhiên Tam gia gọi điện cho tôi: “Anh đang đi dưới một hàng dài cây cối, lá xanh ngắt, nắng chói chang.”

Tôi nói: “Bắc Kinh đang nổi gió anh à.”

Tam gia nói: “Cứ nhìn thấy nắng chiếu trên lá cây, anh tự nhiên lại nhớ đến em.”

Tôi không hiểu được kiểu logic đó nên mới thắc mắc: “Sao cơ?”

Gã nói: “Chợt nhớ ra là anh rất thích em!”

Tôi mơ màng nhìn một nhánh cây khô bị gió thổi sập lìa khỏi cành.

Đó là lần đầu tiên gã nói thích tôi.

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Lầu đầu tiên gặp nhau sau khi chính thức yêu đương cũng rất khó tả. Hồi đó là kỳ nghỉ tết của năm nhất đại học, vào buổi chiều một ngày sau khi Tam gia về nhà, chúng tôi hẹn nhau đi chơi, gã tới đón tôi ở cổng khu dân cư.

Đến giờ hẹn mẹ tôi đang ngồi khâu chăn, tôi vừa thay quần áo vừa nói với bà: “Mẹ ơi con đi chơi nhé.”

Mẹ tôi không buồn ngược lên, chỉ hỏi theo bản năng: “Đi chơi ở đâu?”

Tôi nói: “Chắc là đi xem phim ạ.”

Mẹ bắt đầu giáo huấn tôi: “Ra rạp xem phim có gì hay chứ, ở nhà xem tivi cũng có khác gì đâu? Sao phải tốn tiền mới thấy vui à?”

Tôi cười khúc khích, “Có người mời mà mẹ.”

Mẹ tôi chợt hiểu ra “đi xem phim” là một hành động cực kỳ mờ ám, bèn truy hỏi: “Đi xem với ai?”

Tôi đáp luôn: “XX (Tam gia).”

Mẹ tôi hiểu ngay, “Nó mời mày đi xem phim làm gì?”

Hồi đó tôi và Tam gia mới bắt đầu yêu nhau được hơn một tháng nên ngại ngần là chuyện khó trách, tôi liền nói dối mẹ: “Chắc là vì cậu ấy

muốn theo đuổi con chẳng?”

Sau đó tôi để mẹ ở nhà một mình tự tiêu hoá thông tin chẳng lành “Vườn hoa hồng nhà mình cũng có người ngó ngang tới ư?”

Vừa ra khỏi cổng đã thấy Tam gia chờ ở chỗ hẻm, không phải vì gã này cao mà vì gã mặc một chiếc áo gile màu vàng. Tôi chạy lại, nhận ra sau vài tháng không gặp, không ngờ bây giờ thấy gã tôi lại xấu hổ.

Tôi nói không lựa lời, chỉ vào logo trên áo gã rồi hỏi: “SpongeBob SquarePants?”

Tam gia gật gật, gã cũng hơi e thẹn nên đáp một câu không liên quan: “Tớ thích SpongeBob SquarePants.”

Tôi “à” một tiếng rồi khen thật lòng: “Anh mặc giống SpongeBob SquarePants lắm.”

Nhưng khen xong mới thấy không khí cứ kỳ quặc thế nào ấy, gã cũng chẳng lấy làm vui vẻ khi ăn mặc giống nhân vật mình thích.

Chính vào lúc tôi cảm thấy buổi hẹn hò này xấu hổ đến mức chỉ muốn về với mẹ thì Tam gia lại nói: “Em muốn đi xem phim hay đi hát karaoke?”

Tôi biết dạo này không có phim gì hay liền nói: “Đi hát karaoke đi.”

Thế là chúng tôi đi bên nhau trong câm lặng tới quán karaoke. Chiều hôm đó quán không đông lắm, chúng tôi thuê một phòng riêng, chẳng có bất cứ hành động “đáng xấu hổ” nào mà chỉ ngồi cách xa nhau hàng mét, chọn mấy chục bài hát rồi mỗi người cầm một mic cứ lần lượt gào rú.

Cảnh tượng đó chẳng mấy khác biệt so với gánh xiếc gồm hai người chơi từ đầu đường đến cuối phố, người này hát xong thì người kia tiếp nối. Nếu ai đó đi qua phòng chúng tôi mà dừng chân một lúc chắc chắn sẽ

không kiểm chế được mà xông vào trong, quăng vào trước mắt mỗi đứa chúng tôi một đồng xu.

Tóm lại trong suốt thời gian ba tiếng khoe giọng trong phòng karaoke, chúng tôi chỉ e thẹn mỉm cười với nhau.

Trên đường về tôi còn nghĩ sao lại giống cảnh bạn bè quen nhau trên mạng gặp mặt thế, rõ ràng là chúng tôi thân với nhau lắm kia mà? Đi được một đoạn, gã bất ngờ nắm lấy tay tôi. Tôi quay lại thì gã thấy chỉ tay về cửa hàng McDonald gần đó: “Em ăn kem không?”

Mặc dù đang là mùa đông nhưng hôm đó rất nắng. Tôi động lòng trước lời gợi ý đó, liền theo gã đi vào cửa hàng.

Lúc xếp hàng tôi mới nhận ra nhân viên order là bạn cấp hai của mình, tranh thủ ngày nghỉ tới làm việc ở đây. Nó cũng nhận ra tôi ngay, sau đó liếc mắt nhìn Tam gia rồi nở nụ cười kiểu như “tao biết rồi nhé”, hỏi tôi: “Đối tượng của mày à?”

Không hiểu sao cái từ “đối tượng” này lại khiến tôi rất xấu hổ nhưng cũng cảm thấy kiêu hãnh một cách khó hiểu, tôi gật đầu.

Người bạn đó cho chúng tôi hai cây kem đặc biệt, một cái đã nhiều bằng hai cái rưỡi tôi mua hàng ngày.

Chúng tôi không chường mặt ở lại cửa hàng mà cầm trên tay cây kem ốc quế siêu bự đi về trong những cơn gió mùa đông bắc thổi vù vù. Chúng tôi vừa đi vừa ăn, một lúc sau tôi lạnh không chịu được nữa liền hỏi Tam gia: “Em không ăn nữa đâu, anh có ăn nữa không này?”

Tam gia đã ăn xong cây kem của mình, chắc gã cũng thấy rét cóng nên nhìn một nửa cây kem còn thừa lại trong tay tôi với vẻ lưỡng lự, “Thôi để anh ăn cho.”

Nếu tôi thấy những người khác cùng nhau ăn một cây kem như vậy khoe giọng sẽ cho rằng họ thật mất vệ sinh nhưng chẳng hiểu sao khi nhìn Tam gia tiêu diệt những thứ tôi từng ăn, tôi lại không nghĩ gì, chỉ nhìn chăm chăm vào cây cột điện đằng trước mà đỏ mặt và đỏ mặt.

5.

Trong suốt ba ngày sau buổi hẹn đó chúng tôi không gặp nhau. Gã cùng với đám bạn cũ tụ tập chơi game gì đó còn tôi thì ở nhà nói chuyện với ông bà nội và bố mẹ... Thực ra chủ yếu là bị mẹ tôi “hỏi cung”.

Mẹ tôi nhớ rất dai, bà nhớ được tất cả các lần đã từng gặp mặt Tam gia, lại còn nhớ ra một câu chuyện hài hước trước đây mà đến tôi còn chẳng nhớ rõ.

Do di truyền nên Tam gia tuy còn trẻ nhưng đã có tóc bạc, hơn nữa màu tóc của gã không phải trắng đen thuần khiết mà lại là hỗn hợp của ba màu trắng – đen – vàng kim, là một màu mà bạn có muốn nhuộm cũng không tìm được thuốc.

Cấp ba có lần được nghỉ học, hai chúng tôi và một bạn nữ nữa cùng đi về nhà, trên đường tình cờ gặp được mẹ của bạn nữ đó, tôi và Tam gia chào cô rồi đi tiếp. Kết quả trong cuộc họp phụ huynh vào vài ngày sau, cô đó nói với mẹ tôi: “Ông nội của Tiểu Bố nhìn trẻ nhỉ?!” (Cô ấy đã có lần gặp bố tôi nên đã tự động tăng thêm một cấp bậc nữa).

Mẹ tôi ngơ ngác không hiểu cô này nói gì, về nhà còn hỏi ông nội tới trường đón tôi tan học hôm nào.

Sau này lên đại học áp lực học tập không nặng bằng cấp ba nên tóc Tam gia đen hơn trước nhưng gã này luôn canh cánh chuyện đi cùng tôi trên đường bị người ngoài không biết coi là “một bậc bề trên nhìn còn rất trẻ” trong lòng nên lúc nào cũng nhuộm tóc.

Không chỉ một lần tôi nói với gã rằng tôi thích dáng vẻ trước kia của gã hơn nhưng lần nào gã cũng bảo tôi: “Đến khi nào anh chính thức làm bố hẵng nói.”

6.

Sau buổi hẹn hò tế nhị đầu tiên, Tam gia đã làm một việc rất kỳ quặc. Việc này đã trở thành lịch sử đen tối của gã, cũng trực tiếp ảnh hưởng đến tình trạng gã phải nhún nhường tôi trong rất nhiều năm sau đó.

Gã tự nhiên đòi chia tay tôi.

Đó là lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất nhắc đến hai chữ “chia tay”, thậm chí còn không nói qua điện thoại mà quá nửa đêm mới nhắn tin qua QQ với tôi, nói “Anh muốn chia tay”.

Phản ứng đầu tiên của tôi là: Gã này bị hack nick à?

Nhưng lại nghĩ là kẻ hack nick chắc sẽ không rùng mỡ như vậy, chỉ nói đúng một câu đó, không có bất cứ lời nào khác, không bồi thường phí tổn tuổi trẻ, phí tổn tinh thần, tiền nuôi dưỡng con nhỏ... cho tôi.

Khi đó còn trẻ quá đâm nông nổi, cũng chẳng buồn hỏi đến lý do mà chỉ thấy tức anh ách, liền trả lời gã luôn: “Ok.”

Sau đó chúng tôi cứ chia tay một cách khó hiểu như thế.

Hôm sau là tết ông Công ông Táo, buổi sáng tôi ngủ nướng đến tận giờ ăn trưa. Lúc rửa mặt nhớ ra mình không còn bạn trai nữa, chỉ nháo nhào ăn mấy miếng cơm rồi buồn bã về phòng trùm chăn ngủ tiếp. Kết quả chẳng sâu nào được bao lâu thì mẹ tôi về, vừa cởi giầy đã lao thẳng vào phòng kéo chăn của tôi ra, bảo tôi mau dậy làm việc.

Tôi nhớ như in đúng vào lúc tôi bắt đầu gói đến cái túi cỏ thứ ba thì điện thoại đổ chuông.

Tam gia gọi điện hỏi tôi đang làm gì, tôi bảo đang gói túi cỏ, gã hỏi tôi có thể tới công viên ở gần hai nhà chúng tôi một lát được không?

Để trốn tránh công việc mẹ giao cho vào buổi chiều, tôi đồng ý rất nhanh rồi mặc thêm áo khoác, xỏ giày chạy cong dít ra ngoài.

Trong công viên không một bóng người, chắc hẳn các ông già bà cả đã về nhà nặn túi cỏ hết rồi. Đứng cạnh hồ nước đối diện tôi đã nhìn thấy Tam gia lại mặc SpongeBob SquarePants một mình ngồi trên ghế đá, nhìn không rõ nét mặt nhưng tổng thể trông rất buồn rầu.

Tôi đi tới ngồi vào bên cạnh, bất ngờ gã cất giọng nghẹn ngào hỏi tôi: “Đừng chia tay được không em?”

Tôi không chắc gã đang muốn khóc hay vì lạnh quá nên chỉ ngồi im trên ghế không dám nói năng gì, nghĩ chẳng may lát nữa người này nằm xuống đất lăn lộn ăn vạ thì tôi nên kêu cứu hay đập gã một cú trước rồi mới kêu cứu?

Vì tôi không nói gì nên gã chỉ đành tiếp tục lẩm bẫm: “Tối qua anh nghe nhạc, nghe đến đoạn Vương Phi hát ‘Nếu cả đời không buông tay nhau thì cuối cùng chẳng thể từ bỏ’ tự nhiên lại thấy trái tim như trống rỗng. Mấy hôm nay thực ra anh lúc nào cũng cảm thấy không thật, anh thích em từ lâu rồi, vậy mà bây giờ tự nhiên em muốn ở bên anh, ngược lại anh lại không có cảm giác an toàn. Lúc thích em mà không được em đáp lại anh vẫn thấy vui nhưng bây giờ chúng ta yêu nhau, anh rất sợ một ngày nào đó em lại muốn chia tay bất ngờ cũng như khi em bắt đầu với anh vậy. Anh không muốn sống những ngày lo lắng thấp thỏm đó nên mới muốn tiếp tục những ngày tháng như trước đây.”

Hàng chục ngàn con Alpaca chạy qua đầu tôi. Chỉ nghe một bài hát mà đến nỗi muốn chia tay?

Nói đến câu cuối mắt gã đỏ hoe: “Nhưng nói xong anh lại mất ngủ cả đêm, em đồng ý nhanh như vậy. Cả ngày hôm nay kể từ lúc cạo râu làm rách cả mặt, trái tim anh không làm sao yên ổn được, anh nhận ra cho dù chia tay anh cũng không thể tự tại như trước được nữa. Anh sai rồi, chúng ta không chia tay nữa được không em, anh sẽ không như vậy nữa.”

Lúc đầu tôi vẫn còn giận lắm nhưng nhìn như vậy lại thấy gã thật đáng thương. Trong lúc còn đang bối rối thì mẹ bất ngờ gọi điện cho tôi, bà nói chị tôi sinh rồi, sinh cháu cho tôi rồi.

Vậy là nhi nữ thường tình trở nên không đáng nhắc tới trước niềm vui khi xuất hiện sinh mạng mới, tôi bảo gã: “Nhà em đến bệnh viện thăm chị em đây, chị ấy vừa sinh con trai cho em, à nhầm, sinh cháu.”

Gã gật đầu, nhưng lúc tôi định đi thì bị gã níu lại: “Còn anh thì sao?”

Tôi đi vội quá nên không bận tâm tới gã nữa. Đi được hai bước quay lại thì thấy gã vẫn cúi gằm mặt ngồi yên ở đó, liền chạy lại đá vào bắp chân Tam gia: “Về sau mà anh còn như thế nữa em sẽ ném anh xuống hồ nước!”

Bị đá nhưng gã vẫn cười rất tươi, nhắc đi nhắc lại: “Anh sẽ tự nhảy! Anh sẽ tự nhảy!”

Về sau gã quý thằng cháu tôi lắm, hai người thân thiết với nhau như anh em ruột (?) vậy.

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Trong đợt nghỉ tết năm đó có một hôm đi tụ tập với đám bạn. Nhiều đứa đã biết chuyện chúng tôi yêu nhau, vào lúc này, cho dù lúc ấy chúng nó thực sự nghĩ gì thì theo sự phát triển của nội dung câu chuyện, chắc chắn sẽ có đứa nháy ra nói với tôi: “Hồi đó tao đã thấy chúng mày rất đẹp đôi rồi mà!”

Sau vô số lần được chúc phúc, tôi xấu hổ chạy sang bàn khác ăn chực. Người ngồi ở bàn đó cứ mời rượu tôi mãi, còn tôi thì nể mặt chúng nó nên say tuý lúy.

Cơm xong tối đến đa số chúng nó đều gợi ý sang quán karaoke gần đó hát hò, tôi liêu xiêu đi tới nhà vệ sinh. Lúc đi ra thì thấy Tam gia cầm áo khoác của mình đứng ngay ở chỗ rửa tay đợi tôi, lũ bạn kia thì đã đi gần hết rồi.

Chờ tôi rửa tay và rửa mặt (một cách khó hiểu) xong, Tam gia liền khoác áo vào cho tôi rồi gã dùng luôn tay áo sơmi bên trong lau nước trên mặt tôi, hỏi: “Sao hôm nay em cứ tránh mặt anh thế?”

Tôi ngớ ra: “Em xấu hổ.”

Tam gia “hừ” một tiếng.

Vào thời khắc đó không biết nghĩ gì, tôi lại bất ngờ ôm lấy cổ gã rồi nhón chân trao cho gã một nụ hôn, hôn xong tôi cong đít chạy, để gã lại đó

đứng như trời trồng.

Đó là lần đầu tiên chúng tôi hôn môi nhưng hôm đó tôi đã uống say tuý lúy rồi. Cắt!

8.

Tôi thực sự không hề nhớ chút nào về sự cố hôn Tam gia sau khi uống rượu. Phải nhờ Tam gia sau này đập vào gót chân trách tôi hồi đó đã trêu ghẹo gã thế nào mới giúp tôi nhớ ra.

Thực ra gã cũng không nhớ rõ lắm, gã bảo lúc đó đầu anh trống rỗng.

Tóm lại vào lúc chúng tôi gặp nhau trong ngày hôm sau của buổi tụ tập, tôi cứ thấy Tam gia nhìn mình bằng ánh mắt là lạ còn tôi thì hoàn toàn không biết đã có chuyện gì, mỗi người tự theo đuổi suy nghĩ của riêng mình đi dạo phố rồi ăn lẩu.

Hôm đó tôi đội một cái mũ bằng nhung, rất đáng yêu, rất ấm áp và cũng... hút mùi rất mạnh.

Vậy nên suốt cả quãng đường đi về nhà tôi không lúc nào không ngửi thấy mùi lẩu thơm phức trên đầu mình.

Lúc đi tới đài phun nước đã không còn hoạt động gần khu nhà tôi, tam gia bất ngờ giơ tay kéo tôi lại, bảo tôi ngồi xõm xuống một lúc.

Tôi thắc mắc: “Có việc gì ạ?”

Gã nhìn bóng người cách đó không xa rồi nói với tôi: “Có người kia.”

Tôi lại càng không hiểu: “Ừ, có người.”

Tam gia hình như đang tự nói chuyện với mình, “Để người ta nhìn thấy thì không hay.”

Trong lúc tôi còn đang nghĩ chuyện gì mà để người ta nhìn thấy lại không hay thì Tam gia đã ngồi xổm rồi tiến gần lại phía tôi hai bước, và sau đó... gã hôn tôi.

Đã không biết bao nhiêu lần tôi cảm thấy nuối tiếc, nụ hôn đầu tiên trong trạng thái tỉnh táo lại ở trong tư thế này: ngay bên cạnh đài phun nước không hoạt động, xung quanh là những thân cây trơ trụi và đèn cao áp mờ ảo, chúng tôi trong tư thế như hai con ếch hôn nhau trong bóng tối.

Có lẽ đến ông trời cũng không chịu nổi quá trình yêu đương kém lãng mạn đó nên hôm đó ngay trước khi tôi bước vào cổng khu nhà, Tam gia đã giang tay ôm tôi thật chặt, lúc gã đặt cằm lên đầu tôi, tôi bất ngờ nghe thấy đằng sau nổ bụp một tiếng, quay lại thì thấy pháo hoa rực sáng trên bầu trời.

Chúng tôi ôm nhau ngắm màn pháo hoa đó trong vòng năm phút. Pháo hoa được phóng lên trời có vô vàn màu sắc và kiểu dáng, đẹp mê ly. Tôi hỏi Tam gia: “Cái này không phải anh chuẩn bị riêng cho em chứ?”

Tam gia im lặng vài giây rồi mỉm cười: “Em cứ cho là anh làm đi.”

9.

Sau khi khai giảng tôi nhớ Tam gia se sắt. Cuối cùng đến một hôm tôi giấu người nhà chạy tới Hạ Môn tìm gã. Hồi đó không có kinh nghiệm, cũng không có tiền tích cóp nên hai đứa chúng tôi tiêu hết nhãn tiền sinh hoạt phí. Sau khi trở lại trường không bao lâu thì không sống nổi.

Còn một tháng nữa mới tới nghỉ hè. Tôi cầm tờ 300.000 cuối cùng đổi ra thành một đồng tiền 1.000, tính toán mỗi ngày chỉ được phép tiêu bao nhiêu tiền. Ở siêu thị bán một loại kem tên là “Bốn vòng tròn”, 4.000 một cây, trong cây kem có một cục socola rất to nên chống đói cực tốt.

Tôi gọi điện cho Tam gia: “Trưa nay em ăn một cây kem Bốn vòng tròn của Yili với lại một cái bánh mì. Ăn với nhau mà lại ngon mới ghê!”

Lúc đó Tam gia vừa ăn xong về phòng ký túc, nghe điện thoại của tôi mà gã cứ sốt hết cả ruột: “Em đừng như thế, phải ăn uống tử tế, nếu không đủ tiền có thể nghĩ cách mà.”

Tôi bĩu môi: “Nghĩ cách thế nào? Em không dám xin tiền ở nhà.”

Tam gia thoáng suy tính: “Ăn ké của bạn em đi! Chúng nó có ăn thịt thì thế nào chẳng chừa lại cho em mẩu xương. Thế nào cũng đỡ hơn tình cảnh bi thảm của em bây giờ.”

Tôi hết nói nổi: “Sao em lại thấy anh càng nói càng bi thảm nhỉ... Không sao, em ăn ít đi cho giảm béo luôn.”

Tam gia hỏi: “Nhưng càng ăn nhiều kem càng béo chứ?”

Tôi khóc không ra nước mắt, “Anh biến đi... Ôi thôi anh không cần lo cho em đâu, anh cứ ăn ngon ngủ tốt là được.”

Tam gia thông thái nghe ra ý đồ của tôi: “Em nói với anh em bi thảm như vậy chính là muốn anh ăn không ngon ngủ không yên còn gì... Tối nay anh ra nhà ăn ăn cháo miễn phí cũng được...”

Tôi than vãn: “Bọn mình đáng thương quá...”

Chúng tôi bàn bạc với nhau đủ các phương pháp sống qua ngày từ ăn chực của bạn đến lĩnh cháo miễn phí ở nhà ăn.

Vài ngày sau bất ngờ Tam gia nói với tôi: “Anh đau cổ họng, hình như bị cảm rồi. Dạo này đang có dịch cảm cúm.”

Tôi xót xa nói: “Huhuhu, chắc chắn là ăn uống kham khổ nên sức đề kháng mới yếu đi. Mau đi khám xem sao.”

Tam gia: “Không có tiền đi khám.”

Tôi hỏi: “Có bảo hiểm y tế kia mà? Dùng bảo hiểm y tế không mất tiền phải không?”

Tam gia tự suy ngẫm, “... Ừ nhỉ.”

Tôi đang tự khen bản thân quá thông minh thì bất ngờ nghe Tam gia nói: “Được rồi, anh sẽ để bảo hiểm lên đầu giường, bác sĩ sẽ che chở cho anh.”

Tôi khóc lóc hỏi: “Anh sốt cao đến hỏng não rồi à?”

Vài ngày sau đó.

Tôi nói với gã: “Mẹ em gửi tiền bảo em mua vé xe! Chúng ta không cần sống khổ sống sở nữa rồi!”

Tam gia rất vui: “Thật không?! Mừng quá! Vậy là anh không cần ở lại đây thêm nửa tháng lừa tiền của mẹ nữa!”

Tôi: “Lừa tiền... Nói ra mới nhớ lần này tới Hạ Môn tiền thuê nhà em trả hết! Anh cũng nên trả một nửa chứ!”

Thực ra tuy tôi trả tiền thuê nhà nhưng Tam gia lại phải chi tiền ra ngoài ăn uống. Tam gia không định tính toán với tôi số tiền này, gã bảo: “Nhưng ngày nào anh cũng phải dọn dẹp nhà cửa mà, còn phải dậy sớm mua đồ ăn sáng cho em, giặt quần áo cho em nữa...”

Tôi nghĩ đến chiếc váy bị “bà dì” làm bẩn liền đỏ mặt cắt ngang lời gã: “Được rồi! Đừng bịa chuyện nữa! Bọn mình đang nói tiền thuê nhà kia mà!”

Tam gia thoáng lặng im: “Cho anh nợ vậy, sau này anh sẽ nộp hết tiền lương cho em.”

Tôi cười khúc khích: “Tự nhiên vừa thấy sến sẩm lại thấy vui vui là thế nào?”

Sau kinh nghiệm đau khổ không giữ lại tiền ăn, chúng tôi học được cách liều mạng tiết kiệm sau khi đã chốt được lịch hẹn. Vậy nên những ngày không ở bên nhau hoặc sẽ là những ngày chúng tôi tích cóp cho lần hẹn tới, nếu không thì là những ngày sống tạm bợ vì hết tiền sau khi mới gặp gỡ. Mấy ngày ở cùng nhau là những ngày chúng tôi ăn sang chảnh nhất, ở nơi tốt nhất và vui vẻ nhất. Do đó đối với tôi, những ngày vui vẻ nhất trong thời đại học là thời gian được ở bên Tam gia.

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Lúc vừa yêu nhau, chúng tôi vẫn chưa hiểu lắm tính cách của người kia nên lúc nào cũng muốn tạo ra những việc lãng mạn và bất ngờ...

Chẳng hạn tôi thường viết thư cho Tam gia, mỗi tuần một bức thư. Trong thư không kể những câu chuyện văn vẻ mà chỉ là những chuyện nhỏ nhặt rất bình thường, nội dung không khác gì chuyện mà các ông già bà cả ở khu nhà tôi thường kê bàn kê ghế căn hạt dưa tán gẫu với nhau.

Tôi viết thư cho gã kể nhà ăn của chúng tôi có một con chó hoang, giống chó Poodle Toy bản như ma mút. Lần nào cho nó ăn cơm thừa, tôi cũng bị nó nhìn bằng ánh mắt khinh bỉ.

Tôi kể với gã dưới sân khu nhà chúng tôi có một bầy chim sẻ, con nào con nấy to như ngỗng béo, không cần bắt bằng vợt mà chỉ cần trong tay có một ít thức ăn cho chim là tóm được ngay.

Tôi còn nói có một hôm trời nổi gió, tôi và một đứa bạn nữa ăn nhiều dưa hấu quá, lúc đi ngủ lại để chân ra ngoài chăn nên đã tè dầm.

Tôi đã mua rất nhiều giấy viết thư đẹp màu hồng mà các cô gái thường dùng và cả phong bì nhiều màu, dán tem thư rồi bỏ vào hòm thư màu xanh lục trước cổng trường tôi, chờ nó đến tay Tam gia sau quãng đường gian truân.

Kết quả từ đó tới nay tôi không nhận được một bức thư hồi âm nào.

Một tháng sau tôi không tìm chế được bèn hỏi Tam gia: “Anh đã đọc thư em viết cho anh chưa?”

Tam gia hỏi với vẻ ngỡ ngàng, “Thư gì?”

Những bức thư chứa đựng nỗi niềm của một người con gái được gửi suốt bốn năm qua không tới được tay Tam gia. Không biết chúng đang lén lút lẫn trốn ở cái xó xỉnh - nơi không muốn bị ai phát hiện nào nhỉ?

11.

Gửi thư không được chúng tôi bèn chuyển sang gửi bưu phẩm chuyển phát nhanh.

Đầu tiên là quà sinh nhật Tam gia, tôi chuẩn bị một thùng đồ, cụ thể có những gì tôi không còn nhớ nữa, chỉ nhớ Tam gia nói không mua được mì ăn liền ở Hạ Môn nên tôi đã nhồi mấy túi Gấu Trúc Nhỏ vào đó, tiếp theo là một cuốn nhật ký kèm ảnh được tôi làm rất cẩn thận.

Tôi chụp ảnh mình mỗi ngày rồi thỉnh thoảng lại đi rửa ảnh rồi dán ảnh vào cuốn sổ đó. Sau đó tôi dùng bút màu kể lại mình đã ăn gì, nghĩ gì, làm gì và vẽ cả tranh vào trang nhật ký của ngày hôm ấy. Tóm lại tôi toàn viết bằng chữ in hoa rất thô... Thậm chí có hôm buổi sáng đang đánh răng rửa mặt thì tôi xốc ngay cô bạn cùng phòng dậy, nhờ nó chụp cho bức ảnh tôi đang đánh răng.

Nhưng Tam gia rất thích cuốn nhật ký đó. Ngày tốt nghiệp đại học gã còn để nó cùng với các tài liệu quan trọng chuyển phát nhanh về nhà. Nghe nói mẹ chồng tương lai của tôi, mẹ Tam gia đã rất kích động sau khi vô tình đọc được...

Tam gia cũng học theo gửi cho tôi một thùng quà vào ngày sinh nhật tôi. Trong đó có một con gấu Teddy mà tôi đã ôm nó ngủ suốt bao năm qua,

còn lại toàn là những món đồ chơi nho nhỏ tuy rất đắt tiền nhưng chẳng có tác dụng gì không biết đã bị tôi quăng vào góc nào.

Có một tập thơ tình do chính tay gã viết, trang nào cũng đầy tranh vẽ và những vần thơ, gọi tắt là “sến”.

Có một tấm bản đồ Đại học Hạ Môn vẽ tay, tôi đã dán nó lên bức tường cạnh giường. Lúc gọi điện gã sẽ nói với tôi gã đang đứng ở đâu và chuẩn bị đi đâu, còn tôi thì dùng tay vẽ ra con đường gã sắp đi trên bản đồ.

Các dịp sinh nhật sau đó chúng tôi không làm những việc lãng mạn như vậy nữa mà đều cố gắng đến tận chỗ người kia cùng đón sinh nhật.

12.

Yêu xa thực sự rất dễ gây tranh cãi, nhất là trong lúc tình cảm vẫn chưa ổn định, tôi và Tam gia hơi một chút là cãi nhau chỉ vì những việc rất nhỏ nhặt.

Buổi tối trước ngày Quốc khánh của một năm nào đó chúng tôi cãi nhau kịch liệt, tôi nhất nhất đòi chia tay. Bây giờ tôi không còn nhớ nguồn cơn là thế nào, chỉ biết lúc đó tranh cãi đến bế tắc và nghiêm trọng.

Tôi tuyệt tình nói với gã: “Em chịu đựng anh đủ lắm rồi. Chia tay thôi, em không muốn cứ cãi nhau mãi thế này!”

Thế nhưng Tam gia lại rất biết nhún nhường, “Ừ, đều tại anh không tốt, em đừng giận nữa mà.”

Tôi đau khổ bật khóc: “Không phải em giận mà thực sự em không chịu được cảnh yêu xa nữa đâu. Anh có biết là rất nhiều lần chúng ta cãi nhau, nếu anh có thể đứng ngay trước mặt, ôm em một cái là dẹp yên hết mọi chuyện không.”

Tam gia không nói gì. Chờ tôi khóc thoả, gã mới hỏi: “Một cái ôm là được phải không? Vậy mai anh sẽ bay tới chỗ em.”

Tôi ngần ra: “... Anh nói thật chứ?”

Tam gia trả lời: “Ừ, anh đang xem vé máy bay để mua luôn bây giờ.”

Tôi quên luôn cả cơn giận lẫn việc khóc lóc: “Được rồi, vậy em chờ anh tới mới chia tay... Anh đặt vé trước đi, để em tìm chỗ ở cho anh.”

Người nào làm việc của người nấy. Nguy cơ chia tay trước đó lập tức được xoá bỏ.

Đây là lần đầu tiên trong suốt hơn hai mươi năm cuộc đời, tôi biết mình quan trọng đến thế trong lòng một người khác.

13.

Mặc dù Tam gia đã lặn lội bay tới vài ngày để đỡ dành tôi nhưng đa phần chúng tôi không thể vung tiền qua cửa sổ như vậy và cũng không có nhiều thời gian rảnh đến thế. Vậy nên trong hai năm đầu việc cãi cọ cứ xảy ra như cơm bữa.

Lần nào cãi nhau với Tam gia tôi cũng xoắn ra mấy câu quá đáng, thái độ của Tam gia là “Không trả lời, không giải thích”.

Tôi hỏi gã: “Anh có biết những khi em giận, nếu như anh không rep tin nhắn, không gọi điện... là anh sai không hả? Càng thế em lại càng điên tiết!”

Tam gia nói: “Dù sao em chóng giận mà cũng chóng nguôi, anh cứ câm lặng nghe em mắng mỏ là được. Em mắng xong là hết giận, càng biện bạch em lại càng giận hơn. Nhờ chẳng may em chơi xấu bắt đầu khóc lóc thì anh cũng hết cách.”

Nghe gã biết nghĩ cho mình như vậy, cơn giận đang ngùn ngụt trong lòng tôi vơi đi nhiều, đang định nói “thực ra em cũng có lỗi” thì gã lại giở giọng đặc ý với tôi: “Dù sao tin nhắn anh cũng lưu lại, gọi điện thì ghi âm nên đến khi em hết giận, anh sẽ đưa ra chứng cứ để em phải ngoan ngoãn nhận lỗi.”

Tôi: “...”

Tình cảm giữa tôi và gã chưa bao giờ bình yên. Nhưng khi hai “quả pháo” chúng tôi ở bên nhau thì lại có thể dập lửa cho đối phương một cách bất ngờ thế đấy.

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Chúng tôi thường bay qua lại giữa Hạ Môn và Bắc Kinh nên bạn cùng phòng đã thắc mắc với tôi: “Nếu hai người có thể tiết kiệm được nhiều tiền thế thì sao không cùng nhau đi du lịch ở nơi khác? Chỉ tới Bắc Kinh với Hạ Môn như thế có gì vui? Chắc thăm thú gần hết các thắng cảnh rồi hả?”

Tôi đã trả lời nó thế này: “Chỉ có cậu là lăm điều thôi.”

Một người xinh đẹp và thông minh như tôi sao lại chưa nghĩ đến việc hẹn gặp nhau ở một nơi ở nằm giữa hai địa điểm chứ, như thế còn có thể tiết kiệm được chút lộ phí mà.

Nhưng mục đích của chúng tôi không phải là đi du lịch. Chúng tôi chỉ muốn gặp gỡ rồi ở bên nhau, sau đó tìm hiểu kỹ hơn về cuộc sống của đối phương mà thôi. Ví dụ như tôi sẽ chỉ vào toà nhà ký túc của gã rồi nói “Phải vẽ thêm một sân thể dục bên cạnh vào bản đồ mới được”, còn gã thì mời các bạn tôi cùng phòng tôi đi ăn, hát karaoke, cùng chúng tôi tới công viên trò chơi chơi trò nhảy ếch.

Cảm giác được hoà nhập với các bạn của người yêu rất tuyệt, sẽ khiến người ta cảm thấy mình cũng tham dự vào cuộc sống của đối phương.

Thình thoảng cãi nhau, tôi không nghe điện thoại của gã, gã sẽ gọi cho bạn cùng phòng nhờ nó năn nỉ hộ.

Có lần tôi với gã đang nói chuyện thì bất ngờ gã bị cướp mất điện thoại. Sau đó mấy tên con trai gọi điện cho tôi rồi nói mấy câu khiến Tam gia chỉ muốn đấm, kiểu như “Em nhớ chị lắm chị Bố ơi!”

Rất nhiều lần tôi đến Hạ Môn gặp Tam gia vào mùa đông, lúc đó tôi đã thi cử xong nhưng Tam gia thì chưa. Lần đó tôi đã báo cáo với mẫu hậu đại nhân nên quyết định ở lý hai tuần ở Hạ Môn, chờ gã được nghỉ thì về cùng luôn.

Đám con trai ở cùng tầng với Tam gia học cùng một lớp, lần nào thi xong cũng tụ tập ăn uống, đánh bài, chơi game. Tôi không thích ở nhà trọ nên trong khi họ đi thi thì tôi ngồi trong ký túc của gã tự tìm niềm vui cho mình, chờ họ vừa về chúng tôi sẽ cùng chơi trò người sói. Chúng tôi đã từng chơi ở bãi đất trống bên khe núi, chen chúc trong ký túc xá hay trên bàn ăn ở quán nướng... vậy nên lần nào tôi xuất hiện trong ký túc của Tam gia thì ngay lập tức căn phòng sẽ đông nghịt người chỉ trong chưa đầy 10 phút.

Từ đó mỗi lần đến lượt, tôi đều tự có nhạc hiệu của riêng mình. Đó là âm thanh tựa như tiếng vọng ở hành lang, nội dung cụ thể là “Chị Bố đến rồi! Chơi người sói thôi! Chơi người sói thôi!”

15.

Lần đó Tam gia phải thi cả tuần nên chúng tôi đã thuê một phòng trong nhà nghỉ bình dân bên bờ biển. Chủ nhà là một người đàn ông gầy gò nhưng rất tốt bụng, ngày nào thấy chúng tôi đi vào cũng hỏi: “Giấy vệ sinh trong phòng còn đủ dùng không? Lấy cho cô cậu cuộn mới nhé?”

Điều này khiến tôi dám chắc ngày xưa ông ta đã từng là nhân viên thị trường cho một công ty sản xuất giấy vệ sinh nào đó.

Buổi tối trong lúc Tam gia ôn bài thì tôi nằm trên giường xem tivi, tôi nhớ hình như bộ phim chiếu dạo đó là “Tuỳ Đường diễn nghĩa”. Cứ ôn bài

được một lúc Tam gia lại không kiềm chế được mà quay lại nhìn màn hình tivi vài lần, tôi liền lườm gã, ý nhắc gã tập trung vào bài học. Sau đó gã ôm sách chạy vào toilet, tôi tò mò qua đó xem thì thấy gã đang ngồi trên ghế con, sách để trên nắp bồn cầu, tập trung ôn bài. Tôi cảm động không thôi trước tinh thần hiếu học đó, liền nói: “Em tắt tivi rồi, anh ra ngoài học đi.”

Tam gia nghe nói tôi tắt tivi liền gào lên với tôi: “Không được tắt! Không được tắt! Đó là trụ cột tinh thần của anh đấy! Anh định học xong thì ra ngoài xem phim mà!”

Mặt biển phía sau nhà trọ thật yên tĩnh. Không giống với bãi tắm ở Thanh Đài năm nào cũng có người bơi lội, nó giống với bờ biển chỉ hợp với những đôi yêu nhau, thường xách giày thả bước bên bờ cát hay xuất hiện trong phim ảnh hơn. Chập tối chúng tôi thường đi bộ dọc bờ biển, chọn một tảng đá đẹp để nghịch nước.

Một hôm chúng tôi đang trên đường về phòng thì nhìn thấy một vật thể có bộ lông màu xám đang đi rất chậm ở một nơi cách đó nửa mét. Tôi tinh mắt nhận ra đó là chuột, hét ối á một tiếng, kết quả làm con chuột kia dừng lại.

Nó quay sang đối diện với tôi, không động đậy nữa. Sau đó nó kêu chít chít với tôi một tiếng rồi chạy bán sống bán chết.

Tam gia cười ha hả, nói: “Nó nói em làm nó sợ đấy!”

Một vụn icon gào thét xuất hiện trong lòng tôi. Chính nó mới làm một đoá hoa kiêu diễm như em phải sợ thì có!

16.

Cũng đã có lần chúng tôi ôn bài trong nhà ăn. Sáng ăn xong nhân tiện chiếm luôn cái bàn ăn đó. Lúc gã ôn bài tôi nhàn rỗi mở sách của gã ra xem mới biết giáo trình “Giải tích phức” của họ giống hệt của chúng tôi. Tôi bèn

lấy một tờ giấy trắng ghi ra các điểm mấu chốt, vừa viết vừa tìm ví dụ trong sách. Đạo đó chúng tôi vừa thi xong giải tích phức nên ấn tượng trong tôi vẫn còn rất sâu đậm, làm tôi gần như nhớ lại cả đề thi.

Đến khi gã bắt đầu ôn tới giải tích phức, tôi vừa cho gã xem đề cương tôi viết vừa giảng lại cho gã nghe một lần. Đến khi tôi nói xong, ánh mắt Tam gia lập tức thay đổi.

Chẳng khác nào bệnh nhân đang buồn phiền vì tám trăm nhân cách khác nhau tồn tại trong người mình nhìn thấy thuốc chữa bệnh, Tam gia nói với tôi bằng ánh mắt sáng ngời: “Bảo bối, em còn giảng hay hơn cả giáo sư của anh!”

Tôi đặc ý nói không đâu, không đâu nhưng trong lòng lại cảm giác mình là vô địch thiên hạ.

Rồi đến khi có điểm, tôi được hơn 80 điểm trong khi Tam gia lại được những hơn 90... Haha, chắc chắn là vì giáo viên trường gã chấm lỏng tay!

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Lần đầu tiên Tam gia đến Bắc Kinh tìm tôi là lúc vừa bắt đầu kỳ nghỉ hè. Để được gặp mặt anh/em rể của mình, ba người còn lại trong phòng ký túc xá của tôi đã cố tình mua vé xe chậm lại mấy ngày, họ nói muốn ăn một bữa với Tam gia.

Hôm Tam gia tới tôi mặc một chiếc áo phông màu trắng mỏng và quần short tím, chiếc quần đó ngắn đến mức nếu bây giờ tôi mà thấy thì chắc chắn sẽ không mặc, tất nhiên tôi cũng không còn chui vừa vào nó nữa.

Buổi chiều lúc tôi ra đường bầu trời hơi âm u, tôi cẩn thận cầm theo một chiếc ô bảy màu rất rộng. Thực ra trong phòng ký túc còn mấy chiếc ô nữa nhưng một con người mưu mô như tôi đã tưởng tượng ra phong cảnh tuyệt vời khi hai người cùng đi dưới một chiếc ô nên đã từ chối ý tốt của các bạn cùng phòng nhắc tôi mang thêm một chiếc ô nữa.

Đã lâu không gặp nhau nên lúc trông thấy Tam gia ở ga tàu hoả, tôi xấu hổ không biết nên nói gì, hai chúng tôi cứ như người dưng nước lã vậy. Cho đến khi phải bon chen trên tuyến tàu điện ngầm số một, tôi còn chưa bám chắc vào tay vịn thì bất ngờ Tam gia đưa tay ôm ngang eo đỡ tôi đứng vững...

Sau khi chứng kiến các đôi yêu nhau ôm ấp khăng khít không rời xa trên tàu điện ngầm, không chỉ một lần tôi và lũ bạn cùng phòng nghiêm túc dè bĩu họ sao lại có thể không biết xấu hổ tình tình tứ tứ ở nơi công

cộng như vậy. Thế rồi chính vào thời khắc được Tam gia ôm lấy, tôi mới ngộ ra.

“Tồn thiên lý, diệt nhân dục”(1) là không đúng! Có biết cảm giác được một người đàn ông giang tay bảo vệ trong đám đông ngút ngàn an toàn đến mức nào không? Ai còn quan tâm có thấy xấu hổ hay không làm gì?

(1) Nghĩa là: duy trì mặt trật tự của thiên nhiên và tiêu diệt những ham muốn của con người

Suốt quãng đường đó tôi không dám lên tiếng. Thế rồi lúc xuống xe Tam gia bỏ tay ra khỏi người tôi, tôi thấy lưng mình lành lạnh mới biết Tam gia vừa rời căng thẳng đến mức đổ mồ hôi tay.

Ra khỏi ga tàu điện ngầm, bên ngoài trời mưa như trút nước. Cuối cùng tôi cũng để chiếc ô bảy màu kia phát huy tác dụng của nó, chiếc ô căng rộng trên đầu hai chúng tôi như một cái nấm nhỏ. Tôi còn cố tình xoay chiếc ô sao cho phần màu đỏ ở đối diện mặt mình, như vậy trông sắc mặt tôi sẽ hồng hào hơn chút.

Tam gia ngẩng đầu nhìn qua chiếc ô rồi hỏi tôi một câu rất đột ngột: “Em có biết ở nước ngoài, nếu hai người cùng đứng dưới một chiếc ô bảy màu có ý nghĩa gì không?”

Tôi chán nản lắc đầu, thầm nghĩ làm gì có câu chuyện nào liên quan đến vấn đề này chứ?

Tam gia nghiêm nghị đưa ra đáp án: “Chỉ có người kết hôn rồi mới được làm như vậy.”

Mặt tôi đỏ bừng hoàn toàn không cần dùng tới phần màu đỏ ở đối diện kia, tiếng biện bạch nhỏ như muỗi kêu, “Em không biết.”

Đúng lúc tôi còn đang xấu hổ thì bất ngờ chiếc ô “chỉ có người kết hôn rồi mới được dùng” bị tốc mái, cán ô gãy đôi...

Lúc đó chúng tôi đang đi tìm nhà trọ. Lý do là vì trời mưa nhà trọ đắt hàng như tôm tươi, căn phòng tôi đã chuẩn bị trước đã bị chuyển cho người khác vì trong lúc đi tàu điện ngầm sóng điện thoại yếu nên chủ nhà không liên lạc được với tôi...

Hai chúng tôi chán nản cầm chiếc ô hỏng đi thuê nhà nghỉ bình dân. Lúc đứng trú mưa dưới mái hiên lấy điện thoại ra gọi, Tam gia rút giấy ra lau nước trên mặt cho tôi, tôi thì đang chốt phòng với chủ nhà, bất ngờ Tam gia quay sang hôn một cái lên mặt tôi, ngay vào thời khắc đó, tôi như người mất hồn.

Chủ nhà vẫn đang hỏi tôi bằng giọng phổ thông âm điệu Hồ Bắc: “Người đẹp, em nhớ chưa?”

Tôi ném luôn điện thoại cho Tam gia: “Anh nghe đi, em không nhớ được địa chỉ đâu.”

Tóm lại trong buổi chiều mưa gió hôm ấy, kể từ lúc đón gã ở ga tàu cho đến khi tới được nhà trọ, mặt tôi không giây phút nào bớt đỏ.

18.

Tới nhà nghỉ bình dân, chủ nhà kiêu ngạo chỉ vào hai chiếc giường đơn cách nhau khoảng một mét và nói với chúng tôi: “Cả khu chỉ có nhà anh mới có kiểu phòng tiêu chuẩn này thôi, vừa sạch sẽ vừa rộng rãi.”

Lúc đó chúng tôi còn hay xấu hổ nên thực sự không thể hỏi một câu không biết liêm sỉ kiểu như “Anh ơi, bọn em không cần phòng tiêu chuẩn đâu, có thể đổi sang phòng giường đôi không?”, chỉ biết luôn miệng dạ vâng, sạch sẽ quá rồi trả tiền phòng, tiễn chủ nhà đi.

Nhìn bộ quần áo đã ướt sũng trên người tôi, Tam gia tìm trong va ly đưa tôi một chiếc áo phông của mình, giục tôi đi tắm trước kẻo bị cảm.

Suốt cả ngày hôm đó tôi luôn duy trì tư thế của một con tôm đã bị hấp chín, khom lưng cầm quần áo đi vào nhà vệ sinh tắm rửa. Đến khi đi ra tôi mới phát hiện hai giường đơn trước đó đã bị gã kê sát vào nhau thành một giường đôi.

Hôm ấy chúng tôi cứ chờ trời ngớt mưa mãi để về ký túc rú các bạn đi ăn nhưng mưa ngày càng nặng hạt. Lũ bạn tôi đói quá không chịu được đã phải ra siêu thị mua quà vặt về ăn. Gần chín giờ tôi hỏi Tam gia: “Em nghĩ mưa không tạnh được đâu, bọn mình đi xuống kiếm cái gì ăn tạm đã.”

Thế là Tam gia lại mở va ly tìm cho tôi một cái quần thể thao của gã, tôi xắn quần lên ba bốn gấu, cũng chẳng thèm xỏ đôi giày thể thao đã sũng nước kia nữa mà xỏ dép lê mượn ô của chủ nhà, đi ra ngoài cùng Tam gia.

Các hàng quán trên đường hầu như đã đóng cửa hết. Chúng tôi tìm được một cửa hàng tiện lợi mở cửa 24/7, mua hết số cơm suất và xiên nướng còn lại ở đó rồi ngồi bên cạnh cửa sổ ngẫu nhiên một cách rất mất hình tượng.

Hôm sau xem thời sự mới biết cơn mưa rào tối hôm trước đã gây ra rất nhiều tai nạn giao thông và thương vong về người. Nhưng trong trí nhớ của tôi chỉ có câu chuyện dưới màn mưa mịt mù, tôi và Tam gia không sợ sấm sét đi kiếm ăn suốt ba con đường, và cả trong thời khắc mưa hắt vào cửa kính làm tầm nhìn trở nên mơ hồ, cái bóng của Tam gia hắt trên cửa đã quay sang hỏi tôi: “Ăn thêm nữa nhé?”

19.

Cơn mưa rào qua đi khiến ngày hôm sau trời trong xanh và nóng như đổ lửa. Tôi và Tam gia quay về phòng ký túc đón lũ bạn ra ngoài, chúng nó đòi đi công viên trò chơi.

Vừa xuống sân ba đứa kia cứ nhìn chăm chăm Tam gia mãi, chẳng khác gì nông dân ra chợ huyện mua trâu vậy. Chắc hẳn một giây nữa thôi chúng nó sẽ định mở miệng Tam gia xem răng lợi thế nào.

Tam gia lùi lại đứng gần tôi theo phản xạ tự nhiên, còn không quên giơ tay bám lấy quai cặp tôi nữa. Có lẽ hành động này đã lọt vào tầm mắt của trưởng phòng nên nó hiểu ý bèn xua hai đứa còn lại đi. Ba đứa đi trước reo hò vui vẻ như vừa trấn lột được tiền, tôi và Tam gia thì chậm chạp lê lét đằng sau.

Tôi hỏi Tam gia: “Anh sợ gì chứ?”

Tam gia trả lời: “Anh sợ không chơi được cùng với nhau.”

Sau đó trong lúc tôi cầm kẹo bông ngồi xõm dưới đất xem bốn người kia hết chơi nhảy ếch lại chơi đến trò quả trùy khổng lồ, đột nhiên lại có cảm giác mình mới chính là người không chơi được cùng với họ...

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Mấy tên bạn thân của Tam gia toàn là phượng hoàng giữa đàn gà, Xích Thổ giữa đàn ngựa, là những bậc vĩ nhân của trường đại học Hạ Môn.

Đầu tiên nói đến bạn H, chỉ cần nhìn chữ viết tắt này trong tên cậu ta đã thấy được cậu là người (...) đến đâu!

H có vẻ ngoài rất giống một idol Hàn Quốc, ngoài ra tính tình cũng rất cute, là người bạn của Tam gia mà tôi quý mến nhất. Lý do của một vài lần tôi từ chối yêu cầu được đến Bắc Kinh của Tam gia mà chủ động xin tới Hạ Môn cũng phần nhiều có liên quan đến bạn H này.

Mẹ H là con chiên theo đạo Thiên Chúa nên từ nhỏ đã bắt H phải đi theo nghe giảng đạo, tới hát ở Giáo đường gì đó. Mặc dù H không ngoan đạo nhưng vẫn luôn nghe lời.

Một lần tôi đến Hạ Môn đúng vào ngày H đi nghe giảng đạo nên không thể cùng ăn uống với nhau. Thế là tên này vừa làm xong các công việc ở giáo đường đã lập tức vào group than vãn: “Ăn khuya nhé?”, “Này, chúng ta ra ngoài chơi người sói đi!”, “Hay là đi hát?”

Lúc đó đã là hơn mười giờ đêm, tôi và Tam gia đang ru rú trong nhà trọ xem “Bố ơi mình đi đâu thế?” nên chẳng thèm đoái hoài gì đến cậu ta.

Thấy không ai trả lời mình, H bực tức gọi điện cho Tam gia.

Tam gia: “Sao thế?”

H: “Mày đang làm gì vậy?”

Tam gia: “Tao đang...”

Không đợi Tam gia nói xong, H đã gào lên đầy phẫn nộ: “Không cần biết mày đang bắn game, xem phim, dạo phố hay lăn lộn trên giường, chỉ cần biết mày không thèm đoái hoài đến tao làm tao rất đau khổ và thất vọng!”

Tam gia thản nhiên nói dối: “Tao đang đi ăn tối với Tiểu Bố.”

H: “Ồ? Đang đi ăn à? (☉o☉)! Ok, thế hai đứa cứ ăn đi, không sao đâu. Moah moah!”

Tôi ở bên cạnh nghe cuộc trò chuyện này chỉ biết hoàn toàn câm nín. Trong mắt một tên chỉ biết đến ăn như H, có lẽ tất cả mọi việc nếu như bị trì hoãn vì đồ ăn đều có thể được tha thứ...

2.

Bạn Y của Tam gia là người ở cùng phòng ký túc với gã, là một tên ngô ngố kiểu đáng yêu.

Mùa hè, trong lúc cùng Tam gia thong thả đi bộ trong sân trường, tôi thường có cảm giác mưa bay bay. Vì mấy hôm nay lúc nào trời cũng nhiều mây muốn mưa nên lần nào gặp phải tình huống này tôi cũng hỏi Tam gia: “Trời mưa à?”

Thường là Tam gia sẽ ngược lên nhìn trời sau đó ừ rất chắc chắn.

Tôi chưa bao giờ nghi ngờ gã.

Một lần tôi, Tam gia và Y đi ăn. Lúc đi dưới một hàng cây bạch đàn chanh, tôi lại cảm thấy như có hạt mưa.

Tôi hô lên: “Mưa rồi!”

Tam gia bình thản đáp: “Ừ.”

Y nhìn trời rồi nói với tôi bằng giọng hoài nghi, “Đâu có mưa.”

Tôi còn hoài nghi hơn tên này: “Y, cậu không nhận ra à? Mưa dày hạt luôn đó!”

Y nói: “Không mưa thật mà.”

Bất chợt Y như nghĩ ra điều gì, liền giơ tay chỉ vào khoảng sân trống phía xa xa cho Tiểu Bố xem: “Cậu nhìn bên kia khô ráo mà bên này lại ướt, đúng không?”

Tôi nhìn khoảng sân trống đó, “Ờ, đúng nhỉ? Sao lại thế?”

Y ngạc nhiên hỏi: “Cậu không biết tí gì về tình hình ở trường đại học Hạ Môn này à? Đây không phải mưa mà là nước tiểu của ve trên lá cây đó.”

Tôi mắt chữ O mồm chữ A như thế này: “(⊙ o ⊙) Há?”

Tam gia đứng cạnh cười rữ rượi.

Cánh cửa dẫn đến thế giới mới của tôi bất chợt được mở ra, nhớ tới mấy ngày nay phải hứng chịu “nước tiểu của ve”, tôi thấy khắp người cứ khó chịu thế nào ấy!

Ăn xong trên đường về lúc đi qua hàng cây vừa phải hứng chịu “nước tiểu của ve”, tôi sợ hãi ôm lấy đầu.

Tôi: “Tam gia Tam gia! Nước tiểu! Nước tiểu!”

Tam gia: “Không sao đâu.”

Tôi: “Nước tiểu chui vào miệng em rồi!”

Tam gia: “Vậy em đừng có nói nữa!”

Tôi phun nước bọt phì phì ra ngoài, “Ôi! Ôi trời ơi! Ghê quá!”

Tam gia: “Đừng lo! Nước tiểu của ve sạch mà, ve chỉ uống nước thôi nên không bẩn đâu!”

Tôi bực bội mắng gã: “Anh nói bậy! Nhìn xuống bãi nước dưới chân xem, rõ ràng vàng khè thế kia! Lại còn có mùi rất lạ nữa!”

Người từ nãy đến giờ chỉ háng hốt nghe chúng tôi nói chuyện là Y đột nhiên xen ngang: “Ờ, có thể là trời nóng quá nên ve bị viêm đường tiết niệu.”

Ve viêm đường tiết niệu... Viêm đường tiết niệu...

3.

Trước đây nhà tôi có nuôi một con chó tên là Lai Phúc.

Ngày đầu tiên về nhà trong kỳ nghỉ Tết của một năm nào đó, bữa tối bố tôi gắp hết jambon trong đĩa vào bát tôi, sau đó còn chọn cho tôi cái bánh mềm nhất. Trong lúc tôi đang cảm động trước tình thương sâu nặng như núi của bố thì ông nói: “Bánh với jambon nhai nát rồi trộn vào cho Lai Phúc ăn, nhai nhiều jambon nhé vì nó không thích ăn bánh.”

Tôi nhìn thịt trong bát, trong lòng nhỏ lệ làm theo chỉ thị của bố làm nô dịch trộn cơm, nhai nát thức ăn cho con chó đang nhìn tôi bằng ánh mắt đầy mong đợi, tự nhiên lại thấy ngon ơ là ngon... nên đã bất cần nuốt mất.

Lúc nhìn thấy tôi nuốt thức ăn vào bụng, Lai Phúc quay đi với vẻ sợ hãi.

Nửa giờ sau tôi bị nhốt vào phòng không dám ra ngoài, con chó nhà chúng tôi đang đứng ngoài cửa phòng tức giận sủa tôi.

4.

Không biết con chó Lai Phúc này thuộc giống gì nhưng chắc cũng chẳng phải là giống nòi sang quý. Vì xung quanh mắt nó có một vòng tròn màu đen rất giống gấu trúc, lại còn rất cân xứng. Trông nó cũng giống con chó tên Lai Phúc trong tranh của Miyazaki Hayao nên nhà tôi đã đặt cho nó cái tên như vậy.

Lai Phúc được chị tôi nhận nuôi từ trạm cứu hộ động vật, nó lớn lên cùng cháu trai tôi. Hồi đó tôi với Tam gia đến nhà chị chơi, gần như ngày nào cũng đảm nhận trách nhiệm dẫn chó ra ngoài đi vệ sinh. Bình thường chị tôi rất bận nên hầu như cả ngày chỉ dẫn nó đi được một lần. Còn tôi và Tam gia ở nhà rảnh rỗi không phải làm gì nên cứ hễ phải đi xuống mua đồ hay đi dạo, Tam gia lại dẫn chó đi theo, vậy nên con chó này cực quý Tam gia.

Sau đó chị tôi chuyển đi thuê nhà khác, chủ nhà mới không cho nuôi chó mèo nên Lai Phúc được đưa tới nuôi trong nhà tôi.

Tôi tận mắt chứng kiến nó từ một thiếu nữ yếu điệu trở thành một con chó béo ú, thực sự người nhà tôi đã cưng chiều nó vô độ.

Loài chó có trí nhớ tốt, tuy đã lâu không gặp Tam gia nhưng không bao giờ nó sủa khi thấy Tam gia đến nhà tôi, mà còn mang cái thân thể nung núc thịt dụi đầu vào lòng tam gia, rên hừ hừ thay lời chào hỏi: “Thằng đi nhật phân tao kia, mày tới rồi hả?!”

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Tiếp tục kể về Lai Phúc, tôi thực sự có cảm giác nó sắp thành tinh tới nơi rồi. Nó ăn cá còn lọc xương kĩ hơn mèo, ăn xong còn biết rút khăn giấy trong hộp dưới gầm bàn ra lau rồi nhân thể xé ra thành từng mảnh nhỏ, giỏi nhất là nó còn ăn vụng cả thuốc hạ huyết áp của bố tôi, nó gặm một vỉ ra khỏi hộp ăn từng viên một xong lại trả về chỗ cũ, cuối cùng còn biết lấy hai cây nấm trong đĩa đựng trái cây lột vỏ ăn bằng hết, xong xuôi nó lại nằm chống vó ra nền nhà ngủ say như không biết gì.

Con chó nhà tôi có bạn thân trong khu này, là một con chó Poodle Toy thả rông. Tôi từng tận mắt trông thấy con chó Poodle Toy đó phá tan cái túi nilon màu đen vứt ở cổng khu dân cư, đúng là không hổ cái danh xưng Poodle Toy của nó... Lai Phúc chưa bao giờ căm ghét chú chó kia vì thói quen sinh hoạt bừa bãi của nó, hai người, à không hai con chó yêu thương nhau vô hạn, tuần nào cũng phải gặp nhau hai, ba lần. Lúc gặp nhau Lai Phúc sẽ thăm dò xung quanh, đợi đến khi không có người mới đi vào vườn hoa đào cục xương nó giấu kỹ ra tặng cho Poodle Toy, rồi hai người, à không hai con chó lại tha cục xương đó tới một góc cùng gặm nhấm.

Có lẽ con Poodle Toy kia là người bạn duy nhất của nó nên chó nhà tôi đã học được rất nhiều kỹ thuật khó hiểu từ đứa bạn này. Một lần tôi dẫn nó ra ngoài giải quyết vệ sinh cá nhân, tôi ngạc nhiên nhìn nó giơ cao chân tè vào cây cột điện, thỉnh thoảng còn đứng bằng ba chân trên thảm cỏ, chân còn lại hếch lên đi tè.

Nhưng ... Nó là chó cái kia mà... Giơ chân lên làm gì chứ...

6.

Lúc còn ở nhà chị Lai Phúc rất quý tôi nhưng sau khi được đưa về nhà tôi, không hiểu sao nó lại nảy sinh lòng thù địch với tôi. Có lần trong bữa cơm, tôi thấy nó cứ nhìn tôi mãi bằng ánh mắt vừa hung dữ lại vừa tủi thân, tôi bèn hỏi bố xem đại thể như thế nào?

Bố tôi nói: “Người nhà mình không ai thích ăn thịt nên trước đây lúc con không ở nhà mọi người toàn lấy thịt cho Lai Phúc ăn. Bố mẹ chỉ ăn rau thôi.”

Vậy tôi có thể hiểu chắc là nó nghĩ tôi là kẻ cướp mất đồ ăn của mình nên mới không thích tôi như vậy...

Thân là một thành viên trong gia đình này, chẳng lẽ tôi còn không được phép ăn một miếng thịt hay sao???

Thậm chí một hôm nó bắt đầu làm một vài hành động rất kỳ quặc. Ví dụ như lúc tôi đang ngồi trong phòng chơi máy tính, nó liền đi về phía tôi, nhìn tôi, ngồi xuống bên cạnh tôi rồi thở dài bỏ đi.

Tôi hỏi bạn thân Chí Nguyệt xem chó nhà mình như vậy là thế nào. Chí Nguyệt nói: “Haha, ăn không ngon đó mà.”

Sau đó chị tôi mua trên mạng cho nó một thùng thức ăn vị gà, một thùng vị bò, cá xé và nhiều loại đồ ăn vặt khác. Vì lần nào tôi cũng là người đảm nhiệm nghi thức trao đồ ăn cho nó nên Lai Phúc lại tỏ ra rất quý mến tôi. Chắc bố ghen tỵ với tôi, để giành lại sự quý mến của Lai Phúc, ông bắt đầu mắng mỏ tôi...

Một hôm Lai Phúc chơi với quả bóng để được bố tôi cho ăn, bố tôi liền nói với con chó nào đó đang làm nũng, “Ngoan, đi ngủ đi, không thể

cho mày ăn thêm được, ăn nhiều béo quá xấu lắm.”

Rồi tự nhiên ông hạ giọng thủ thỉ với nó: “Mày nhìn XX (tên tôi) ăn nhiều kìa, mày muốn béo như nó à?”

Tôi ngồi trên sofa nghe rõ mồn một. Từ đó tôi bắt đầu nghi ngờ về cuộc đời mình.

7.

Một lần tôi muốn mở một shop trên taobao, chỉ đơn thuần muốn mở một cửa hàng chứ không biết nên bán thứ gì. Bạn tôi đưa ra ý kiến: “Mày bán sự ngu ngốc đi.”

Tôi thấy trò này rất hay liền đăng ký mở shop rồi tùy tiện đặt giá là 1 hào.

Tuy chỉ có 1 hào nhưng lúc có rất nhiều người mua tôi cũng nghiêm túc suy nghĩ một chút, dù sao cũng không thể để tới lúc giao hàng lại nhắn tin cho họ là “Xin chào, anh/chị ngu thế!” được. Vậy là tôi quyết định phát huy tài năng của mình, vẽ tranh cho người mua.

Ăn trưa xong tôi chạy vào thư phòng vung bút vẽ rồng phượng. Bố tôi vào xem.

Bố: “Mày đang làm gì đấy? Đừng có phí phạm thuốc màu của bố, hàng nhập khẩu đắt lắm đấy!”

Tôi đáp: “Con đang bán tài nghệ mà, một hào một bức tranh.”

Bố: “Đừng làm nữa con ơi. Chỗ thuốc màu này đủ cho màu bán một trăm bức.”

Sau đó bố tôi xem tranh của tôi một cách rất tỉ mỉ rồi tự nhiên thở dài: “Thôi, cứ coi như mày kiếm thêm tiền mua sách vở cũng được, người ta bỏ

ra một hào mua phải cái thứ này cũng chán lắm...”

Bố! Bố nói vậy chắc chắn vì bố sợ tài năng vẽ vời của con sẽ vượt mặt bố chứ gì! Con không nghe! Con không nghe!

Tôi là một cô gái đáng yêu không những xinh đẹp mà còn biết dùng bút lông vẽ tranh phác thảo nữa!

8.

Bố tôi lúc nào cũng dè bủi tôi còn bố của Tam gia thì luôn theo đuổi chủ trương treo con trai lên mà đánh!

Có lẽ là do mẹ Tam gia không chịu cùng chồng dè bủi con mình nên mỗi lần bố Tam gia nhìn thấy tôi là như gặp đồng minh thân thiết, lúc nào ông cũng bảo Tam gia là con người lười biếng chưa từng thấy và bắt đầu dạy tôi “đạo làm vợ”.

Ông là người tôn sùng vợ vô lối, phương pháp chủ yếu dùng để dạy tôi chính là khoe với tôi mẹ chồng tương lai là một người phụ nữ vĩ đại thế nào, thông thái ra sao.

Đã có lần bố Tam gia lấy một ví dụ, “Cô cháu bắt chú cứ về nhà cởi giầy là phải đi rửa chân ngay lập tức. Có lần chú mệt quá, vào nhà nhưng chưa cởi giầy, cô cháu cũng không mắng mỏ gì mà lập tức cầm đôi dép tới ngồi xuống nhẹ nhàng xỏ vào chân rồi còn mang nước vào rửa cho chú. Từ đó về sau chú nhớ lắm, cho dù có mệt mỏi đến đâu thì cứ về tới nhà là phải cởi giầy rửa chân.”

Tôi nghiêm túc lắng nghe rồi bắt tay thực hành ngay. Tôi lập tức chạy ra ban công cầm đôi tất bốc mùi Tam gia vừa thay mang vào nhà vệ sinh giặt rồi phơi lên dây, sau đó còn thở dài một cách kín đáo với gã, hy vọng gã có thể hoàn toàn thức tỉnh như bố mình.

Lúc đó hai đứa thuê nhà ở ngoài, bố mẹ Tam gia tới thăm chúng tôi. Buổi tối chúng tôi ngủ với nhau ở sofa ngoài phòng khách, Tam gia ngồi dậy trách móc tôi bằng vẻ rất tội nghiệp: “Con người em diễn kịch giỏi thật!”

Vì thực chất lúc ấy tất bản của hai đứa đều do một tay Tam gia giật hết
(:3 > ∠)

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Lần đầu tiên thuê nhà chúng tôi hoàn toàn không có chút kinh nghiệm nào nên chỉ biết tìm nhà trên mạng rồi liên hệ qua điện thoại yêu cầu đến xem. Khó khăn lắm mới tìm được căn nhà phù hợp, chúng tôi mù mờ tiến thẳng đến địa điểm vào đúng ngày hẹn.

Hôm đó trời mưa bay bay, Tam gia che ô cho tôi còn gã thì chỉ đội mũ đi liền với áo cho xong. Dưới đất có vũng nước làm gã đi lên cầu bị trượt chân suýt ngã. Hôm đó vừa đợi lâu lại bị lạc đường nên tâm trạng tôi rất tệ mới nói gã một câu: “Anh bị làm sao thế hả?”

Tam gia hỏi tôi với vẻ khó tin: “Thế này cũng trách anh được à?”

Tôi chán nản nói: “Chẳng lẽ lại trách em? Em đẩy anh chắc?”

Tam gia còn chán nản hơn tôi, gã nhét cán ô vào tay tôi rồi nói: “Anh giận rồi, em tự cầm ô đi.”

Tôi giành lấy cán ô định bỏ đi thì gã lại giăng lại vào đúng lúc tôi đã cầm được nó, tiếp tục che cho tôi.

Cơn giận dỗi nảy sinh giữa chúng tôi thật khó hiểu, xuống cầu đứng ở cửa toà nhà 360 cất ô chờ người môi giới. Gọi hai cuộc điện thoại, tay môi giới đó cứ nói “Sắp đến rồi!” “Sắp đến rồi!”, còn chúng tôi thì không nói chuyện với nhau, cả hai đều im lặng.

Tam gia nhìn mưa dưới đất rồi bất ngờ nói với tôi bằng vẻ mặt tự nhiên: “Hôm qua ở nhà ông bà nội có muối.”

Tôi tiếp lời: “Đốt anh à?”

Tam gia lập tức chìa cánh tay ra trước mặt tôi, ba bốn nốt đỏ. Gã nói: “Ngứa chết đi được!”

Tôi dùng móng chân khảm hình chữ thập lên nốt muối đốt của gã. Khảm xong mà tay môi giới kia vẫn chưa tới, tôi lại khảm hình chữ X lên mấy vết đó, mãi đến khi biến từng nốt thành hình hoa thị mới dừng tay.

“Còn ngứa không?” Tôi hỏi gã bằng giọng điệu không thân thiện cho lắm.

Gã tự nhiên ôm chầm lấy tôi: “Được rồi được rồi, khảm vào tay anh đau thế cũng nguôi giận rồi chứ? Vui lên nào, chúng ta sắp bắt đầu cuộc sống mới rồi!”

Tôi đẩy gã ra không được đành ủ ê nói: “Đến lượt anh gãi cho em rồi đó!”

2.

Việc tay môi giới kia đã cuỗm chúng tôi bao nhiêu tiền và khi nhìn thấy gã mở cửa con BMW mui trần màu trắng bước xuống bản thân tôi đoán gã cuỗm của chúng tôi bao nhiêu tiền hoàn toàn không quan trọng.

Tóm lại sau khi nhân viên vệ sinh quét xong một lượt căn nhà theo chỉ thị của gã môi giới đó, chúng tôi liền kéo hành lý đi vào sau đó ra ngoài ăn bữa cơm chúc mừng với bác và anh họ tôi rồi bắt tay ngay vào việc trang trí lại nhà mới của chúng tôi.

Đầu tiên là thay đổi vị trí kê bàn rồi lắp ráp một chiếc bàn uống nước mặt kính bám đầy bụi bặm rồi nhân thể kéo rèm lên, thu xếp giường chiếu gọn gàng.

Đa số Tam gia làm còn tôi thì chịu trách nhiệm chuyển đồ và hỗ trợ giữ cố định. Khi ấy tôi cảm thấy năng lực bạn trai của Tam gia siêu cao.

Hồi đó là nghỉ hè, tôi đã xin mẹ cho ở lại Bắc Kinh một tuần để tìm nhà và thu dọn nhà cửa cùng Tam gia. Ngay hôm sau tam gia đã phải tới công ty trình diện, nên khi phải đảm nhiệm một công trình lớn như vậy, trong lúc ngồi trên giường mua tất cả đồ đạc trên mạng, tôi cảm thấy mình đúng là điển hình của hình ảnh “mẹ hiền vợ đảm”.

Trong quá trình mua hàng trên mạng, Tam gia ở phòng khách lắp cáp truyền hình và đường dây internet, nối dây này với dây kia, nhân thể bảo tôi đặt mua ổ điện, bộ phát wifi... Hai chúng tôi nói chuyện qua cánh cửa câu được câu chăng hệt như một cặp vợ chồng trẻ.

Sau đó gã đứng ở cửa phòng ngủ nhìn tôi bằng ánh mắt chứa chan tình cảm. Tôi như có linh cảm vội ngẩng lên, chờ gã khen cuộc sống mới bình yên này, gã không phụ lòng mong mỏi của tôi, bắt đầu lên tiếng.

Gã nói: “Tivi có dây và ổ cắm mang theo hỏng hết rồi.”

3.

Sáng hôm sau Tam gia phải tới công ty nhận chức. Vốn dĩ tôi tính ở nhà dọn dẹp nhưng sau một hồi suy nghĩ cẩn thận, tôi nghĩ phải gọi thật nhiều đồ ăn bên ngoài về tổ chức một đại tiệc mới có sức mà làm việc. Thế là tôi gác chân bắt đầu mở ứng dụng order đồ ăn trên mạng ở điện thoại.

Không ngờ gần đây không có cửa hàng nào ship đồ ăn... Toàn là tôm hùm đặc biệt, mà giá thấp nhất đã là 600.000...

Cố giữ bình tĩnh trong năm phút đồng hồ, tôi quyết định nằm im trên giường, nghĩ Tam gia sáng nay đến công ty nhận việc xong là được về thì sẽ mang đồ ăn ngon về cho mình...

Ai ngờ gã nhận việc rồi phải làm luôn nên chiều mới về được, sau đó còn phải đi làm thẻ lương bla bla nên không thể giải cứu tôi.

Giữa trưa gã này còn nhắn tin qua wechat cho tôi xem thẻ cơm của gã khiến tôi đã nung nấu ý định ngủ cho đỡ đói không chịu được đành dậy mở tủ lạnh, uống nốt nửa bịch sữa còn lại của Tam gia và ăn bánh mì kẹp nửa quả táo mà vẫn chưa đủ no. Tôi bèn lấy túi táo tàu khô do khách thuê nhà trước đây để lại trên nóc tủ lạnh xuống, còn tại sao tôi lại sờ đến nóc tủ lạnh thì chỉ có thể giải thích là linh cảm trên đó có đồ ăn mà thôi...

Tôi nhìn hạn sử dụng vẫn còn hơn một tháng liền mở ra ăn luôn...

Vừa ăn vừa nghĩ nhớ mình trúng độc chết thì sao, càng ăn càng thấy hối hận...

Mẹ kiếp, đáng lẽ hôm qua mình không nên bảo nhân viên dọn vệ sinh vứt hết các đồ còn thừa trong tủ lạnh của khách thuê nhà trước đi! Tôi nhớ mình có nhìn qua những thứ vứt đi gồm hai túi mì còn nguyên seal, hai chai rượu soju hiệu Jinro và mấy hộp váng sữa! Một bữa trưa mới phong phú làm sao!

Đối phó xong bữa trưa thì chuông cửa reo vang.

Hôm đó tôi lười nên kiểm đại một chiếc áo phông của Tam gia mặc vào rồi mặc thêm cái quần đùi, kiểu chỉ lộ ra viền quần bên trong áo. Lúc đứng trước gương tạo dáng thấy mình thật gợi cảm.

Mở cửa thì là người giao hàng của cửa hàng số 1, ông chú hơn ba mươi tuổi nhìn tôi mà không hề tỏ ra ngạc nhiên chút nào, mở miệng nói: “Chị ký nhận đi ạ.”

Tôi vừa ký vừa gào thét trong lòng: Haha, tay giao hàng ngốc nghếch này, chờ điện thoại khiếu nại của tôi đi nhé!

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Để thể hiện trước mặt Tam gia, hôm gã chính thức đi làm ngày đầu tiên tôi dậy từ sáu rưỡi nấu bữa sáng, nấu cháo, làm bánh sandwich với jambon, phô mai, trứng ốp và dưa chuột muối chua. Nói chung là tôi nấu quá ngon nên Tam gia ăn xong còn mang hết chỗ sandwich còn lại tới công ty ăn giữa giờ.

Tôi giữ nguyên vẻ kiêu ngạo đi dọn dẹp nhà bếp. Sáng dậy sớm nên quyết định vào ngủ bù một lúc, thật đó, chỉ một lúc thôi, vậy mà không hiểu tại sao lúc mở mắt trời đã tối sầm...

Tam gia tan ca về nhà thấy tôi đang ngồi ngẩn ngơ trên giường, gã vừa cất đồ vừa nói với tôi: “Trưa nay anh nằm nghỉ một lát trong văn phòng, mơ nhà mình có cô Tấm, gom hết quần áo, rèm cửa, ga trải giường đem đi giặt sạch tinh tươm, cất xếp gọn gàng từ nồi cơm điện đến nồi cháo, lại còn nấu nướng mọi thứ sẵn sàng chỉ cần anh về đến nhà là ngồi bàn ăn được ngay.”

Tôi quay sang nhìn gã, tỉnh táo trả lời: “Ồ, cô Tấm đó thực ra chính là anh.”

Gã lặng lẽ đi rửa tay rồi quay về phòng nhỏ nhẹ ý kiến với tôi: “Em không thể cứ ngủ suốt ngày như thế được, phải làm việc đi chứ!”

Tôi nghiêm túc hỏi gã: “Anh muốn em làm gì?”

Dưới cái nhìn chăm chăm đầy lạnh lẽo của tôi, gã ngoan ngoãn ngồi xuống thu dọn mấy thùng đồ tôi mua về từ cửa hàng số Một, càu nhàu: “Thôi, chỉ cần em không đánh anh là được, thích làm gì thì làm!”

5.

Khó khăn lắm tôi mới thoát khỏi sự quản thúc của gia đình để có mái ấm nhỏ của riêng mình, phẩm chất lười biếng của tôi nhờ đó được phát huy tới đỉnh điểm.

Một hôm Tam gia rửa mặt xong đi vào phòng ngủ, ngồi bên giường chỉ vào trán tôi: “Đi tắm đi.”

Tôi trở mình mặc cả: “Cả ngày nay em không đi đâu, không có mồ hôi... Em không muốn tắm...”

Tam gia lạnh mặt từ chối: “Không được! Ít nhất, ít nhất cũng phải rửa mặt mũi chứ!”

Tôi lại trở mình quay về phía gã, cười nịnh nọt: “Anh rửa cho em!”

Tam gia: “Rửa thế nào?”

Tôi cười như chó cún: “Anh ơi, anh cho khăn mặt vào nước ấm, vắt khô rồi mang ra lau lên mặt em là được.”

Tiếng “anh ơi” này dường như đã hoàn toàn lay động được trái tim Tam gia. Gã hừ một tiếng rồi vào nhà tắm đắp nước khăn mặt mang ra lau cho tôi đúng theo những gì được tôi hướng dẫn, lau xong lại thay khăn lau thêm lần nữa rồi vào phòng rửa chân cho tôi.

Tôi thấy lòng ngọt ngào như rót mật, vừa cười vừa duỗi thẳng tay chân cho gã lau.

Tam gia vừa lau vừa hỏi tôi: “Chẳng phải em đến đây giúp anh dọn dẹp nhà cửa sao? Hay là tranh thủ lúc anh đi làm, em hãy nghiên cứu cách dùng máy giặt rồi giặt rèm cửa đi nhé?”

Tôi hùng hồn nói với gã: “Em vừa phải viết truyện vừa phải ngủ, bận lắm!”

Gã cạn lời trong giây lát. Sau khi cầm khăn mặt đứng dậy đi vào nhà tắm, gã cất giọng an ủi tôi: “Thôi, em còn sống là được, không được bỏ bữa!”

Xưa nay chưa bao giờ tôi nghĩ lại có một ngày bạn trai chỉ yêu cầu tôi còn sống là được...

Trong những ngày tháng sống chung đó, tôi đã hạ quyết tâm chỉ lấy một mình Tam gia nhưng tôi thầm nghĩ có lẽ Tam gia lại đang do dự không biết có nên đổi vợ hay không rồi

6.

Tam gia vào cửa hàng cung cấp dịch vụ truyền hình cáp của tiểu khu này hỏi chuyện lắp cáp truyền hình. Sau khi biết chuyện hộ gia đình thuê nhà trước đây nợ người ta phí truyền hình cáp nửa năm, nếu muốn được nối lại thì phải đóng bù tiền còn thiếu, gã liền từ bỏ ý định xem tivi, dù sao cũng có máy tính mà.

Nhưng nghĩ tới mạng internet ở nhà cũng chẳng ra sao, gã lại gọi thợ đến sửa đường dây. Cuối cùng chúng tôi cũng được lên mạng.

Bình thường ăn xong chúng tôi ai làm việc người đó, trước khi đi ngủ thì tìm một bộ phim rồi xem qua máy tính bảng. Tôi chuyên nằm ngang còn gã thì lót hai cái gối dưới đầu, nằm sau sườn tôi, tay vòng qua tôi giữ máy tính bảng, đến lúc nào cả hai đứa đều mệt mới cất máy tính bảng lên tủ đầu giường để đi ngủ.

Sau đó một thời gian bộ phim “Lang Gia Bảng” nổi đình nổi đám, Tam gia cùng tôi theo dõi từng tập một. Trong phim có anh bạn Phi Lưu đẹp trai mà não ngẩn, cả ngày chỉ biết bám lấy nam chính cười cười nói nói, lúc nào cũng chỉ nói từ đơn, cứ hể làm nũng là đòi ăn dưa mật.

Một hôm chúng tôi đặc biệt ngồi xem phim trong tư thế của một người bình thường, tự nhiên Tam gia bắt chước ngữ điệu của Phi Lưu trên tivi nói chuyện với tôi, giả vờ cute ngọt ngào, cầm một quả quýt đã bóc vỏ nói “chua” rồi chia cho tôi một nửa và bảo “ăn”.

Tôi dựa lưng lên sofa đá vào mặt gã: “Một ngày nhà người ăn những ba quả dưa mật, sút ra đi!”

7.

Chúng tôi ở tầng tám. Hồi đó là mùa hè, tự nhiên trong nhà có muỗi.

Tôi hỏi Tam gia có cần phòng chống hay có biện pháp gì không, Tam gia chường bản mặt mơ màng hỏi tôi chẳng phải trong nhà vẫn còn hay sao? Thấy đề tài đã bị kéo xa vạn dặm, tôi bực trực nói với gã: “Em nói là phòng chống muỗi!”

Tam gia thân nhiên nói: “Người ta thường nói muỗi không bay cao được tới vậy, mà nếu đã có con muỗi nào cừ khôi đến mức có thể bay lên cao lên đến đây thì chắc nó cũng chẳng sợ loại thuốc diệt muỗi nào đâu!”

Ấy thế mà tôi lại bị gã thuyết phục...

Nhưng hôm sau Tam gia thấy trên mặt tôi có mấy vết muỗi đốt nên lúc đi làm về vẫn vào hiệu thuốc mua cho tôi thuốc bôi cho đỡ ngứa. Loại thuốc này là tinh dầu bạch đàn chanh gì gì đó, tóm lại vẫn với cách điều chế quen thuộc và mùi hương cũng quen thuộc nốt.

Đúng vậy, chính là mùi nước tiểu của ve ở trường đại học Hạ Môn.

8.

Tôi nhớ một vị phụ huynh nào đó trong nhà từng nói bày biện nhà cửa quan trọng nhất là căn bếp, nhất là chiều cao của bồn rửa, bệ bếp và máy hút mùi, còn cả nơi cất bát đĩa thìa muôi. Những việc này phải được quyết định theo chiều cao của người nấu nướng và rửa bát.

Vị trí máy hút mùi nhà chúng tôi khá là bất tiện. Tôi nấu cơm hai ngày mà không dưới năm lần va đầu vào cạnh máy hút mùi. Sau khi bị va một lần nữa, tôi ôm đầu than vãn đầy tủi thân với Tam gia: “Em cao quá nên cứ suốt ngày va vào thôi!”

Một hôm tôi lại va vào đó, tôi tiếp tục than thở với Tam gia, kết quả gã đi vào bếp, đứng trước máy hút mùi vừa hoa chân múa tay vừa nói với tôi: “Em xem, anh cao thế này, có thể nhìn thấy hết mọi thứ nên sẽ không va phải chúng. Còn em vì không nhìn thấy gì nên mới hay bị va đập.”

Cuối cùng gã lạnh lùng đưa ra kết luận: “Em đừng tự nhận mình cao nữa, em chỉ là một đứa lùn dí thôi!”

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Trong lúc tôi gõ bàn phím thì Tam gia ngồi trên bàn đối diện đeo tai nghe chiến đấu với LOL trong im lặng. Hình nền của gã chỉ là một bức ảnh của tôi hồi năm thứ nhất đại học, hồi đó tôi để tóc ngắn, ừm, lại còn làm xoắn lọn nhỏ rất đặc biệt nữa. Đáng vẻ cụ thể thế nào mọi người xin tự tưởng tượng, nếu tưởng tượng không nổi tôi sẽ lấy ví dụ:

Trong hoạt động của hiệp hội bảo vệ động vật tổ chức vào năm thứ nhất đại học, tôi mặc áo in hình gấu ngựa phát tờ rơi đến từng người từng nhà. Lúc cởi áo khoác từ đầu đến chân tôi nhể nhại mồ hôi, đám bạn đồng hành nói tôi là: “Trông mày bây giờ giống hệt Sylvester Stallone!”

Tóm lại trong thời gian tôi để tóc ngắn xoắn lọn nhỏ, các bạn đều thân thiết gọi tôi là “Anh Bồ!”

Nhưng Tam gia lại nhìn bức ảnh được đặt làm hình nền và nói với tôi: “Trông em cũng được đó!”

Tôi mừng hóm khi nhìn gương mặt tràn đầy Collagen khi đó của mình thì lại bị gã ném cho một câu: “Chẳng khác nào một thằng nhóc.”

Câu trước: Trông em cũng được đó; câu sau: chẳng khác nào một thằng nhóc.

Hình như tôi đã hiểu ra điều gì đó nhưng tôi sẽ không thừa nhận đâu.

10.

Vì Tam gia có khá nhiều bạn cùng lớp là con trai có quan hệ thân thiết nên tôi thường xuyên lấy họ ra làm trò đùa. Dần dần từ một anh chàng trai thẳng thậm chí còn không biết “BL” là gì, Tam gia đã trở thành một người có thể nói chuyện lưu loát với hủ nữ, à, có lẽ vẫn là trai thẳng.

Một hôm trong lúc Tam gia đưa tôi ra ga, tôi nói chuyện với gã, hỏi gã liệu sau này có ngoại tình không.

Tôi hỏi: “Nếu sau này thích người khác anh có chia tay em không?”

Tam gia trả lời: “Nếu gặp được ‘người đó’, chắc là có chia tay.”

Tôi như bị sét đánh ngang tai: “Người đó?”

Tam gia gật đầu: “Ừ, không phải em nói với anh là trước khi gặp được ‘người đó’ – người có thể biến mình thành công ấy, thẳng đàn ông nào cũng nghĩ mình yêu người khác giới sao?”

Gã còn cố nhấn mạnh hai chữ “người đó”, nói cứ như chỉ một phút nữa sẽ chạy theo người khác vậy.

Tôi giữ chặt lấy gã, chất vấn: “Này! Anh nghiêm túc đó hả?”

Tam gia nhìn tôi: “À không, nếu gặp được ‘người đó’ thật, anh cũng sẽ không chia tay em!”

Tôi cứ nghĩ năng lượng tình yêu của chúng tôi đủ để gã kiên định, nào ngờ gã lại nói: “Chẳng phải em nói đa số đàn ông đồng tính đều giả vờ cưới một người vợ để che mắt thiên hạ sao? Đúng rồi, em sẽ là ‘người vợ thứ hai’ của anh!”

Tôi chỉ biết cười khà khà, “Anh học nhanh ghê đó!”

Tôi sai rồi, không nên dạy cho Tam gia những ý nghĩ kỳ quặc này...

11.

Sau khi giúp Tam gia “thu xếp” xong nhà cửa tôi về nhà. Ai ngờ về nhà chưa được một tuần, Tam gia lại nói với tôi là lãnh đạo gã phân công nhiệm vụ mới cho gã, gã bị điều chuyển đến Vũ Hán.

Tôi còn nghĩ mới đi làm mà đã được cử đi công tác chứng tỏ lãnh đạo quý mến gã, nào ngờ ngay câu đầu tiên gã đã dội cho niềm vui của tôi một gáo nước lạnh. Gã bảo: “Không phải đi công tác mà bị điều chuyển, phải ở lại Vũ Hán rất lâu, chắc cũng phải một năm.”

Bấy giờ tôi mới ngơ ngác, suýt nữa thì bật khóc.

Tôi nhớ lại tình cảnh gã tới Bắc Kinh tìm tôi vào học kỳ hai của năm thứ tư. Gã tới đúng vào thời điểm Bắc Kinh đang phải hứng chịu khói bụi mạnh nhất. Có hôm ban ngày còn đỡ, vừa sập tối mây đen đã kéo tới dày đặc, khói bụi đầy trời, cảm giác đó chẳng khác nào người ngoài hành tinh sắp đổ bộ.

Tôi và gã đứng trên cầu nhìn xe cộ như mắc cửi bên dưới, nhìn mặt trời lặn dần phía xa, nhìn cành cây sắp bị gió thổi gãy, nhìn đối phương trong chiếc khẩu trang.

Gã hỏi tôi: “Thấy giống tận thế không?”

Tôi gật đầu: “Chẳng phải anh lúc nào cũng tiếc vì chúng ta không được ở bên nhau hôm tận thế trong truyền thuyết sao? Bây giờ có thể bù lại rồi nè.”

Gã nói: “Không phải anh tiếc vì chúng ta không được ở bên nhau hôm đó mà anh tiếc vì anh không thể ở bên em mọi lúc.”

Tôi có cảm giác bụi bay vào mắt nên mới ra sức chớp mắt lia lịa. Hình như gã hiểu lầm tôi khóc nên vội nắm lấy tay an ủi tôi: “Em yên tâm. Lần này đến đây anh chắc chắn sẽ tìm được việc, tiền lương thấp chút cũng không sao, từ giờ trở đi chúng ta sẽ không xa nhau nữa.”

Câu đó gã mới nói cách đây vài tháng ngắn ngủi. Lại một lần nữa thực tế đã phá tan mong ước của chúng tôi.

Tôi hỏi gã: “Không đi có được không?”

Gã bảo: “Được, nhưng có lẽ sẽ không thể ở lại công ty này nữa.”

Thật lòng tôi mong là gã đừng đi. Nhưng bố mẹ hai bên lại đưa ra các lý do như “Ra ngoài va chạm học hỏi tốt hơn”, “Nó có ở Bắc Kinh hai đứa cũng không gặp nhau hàng ngày được”, “Còn chưa hết thời gian thử việc mà đã xin nghỉ thì công ty sẽ nghĩ gì?” thay nhau khuyên nhủ chúng tôi.

Họ cho rằng tình yêu của chúng tôi rất nhỏ bé, yêu xa lại càng thử thách được tình cảm. Tôi không biết giải thích với người của thế hệ trước “tình yêu cần được gìn giữ và duy trì sự gần gũi, không phải chỉ thử thách là được” như thế nào nên đành phải “hy sinh vì nghĩa lớn” để Tam gia đi Vũ Hán và căn dặn gã tự chăm sóc tốt cho mình.

Tôi nói với Tam gia: “Anh mau an ủi em đi, nói xem anh đi Vũ Hán có gì tốt nào?”

Tam gia trả lời: “Ở bên đó chỉ tính tiền hỗ trợ đã gấp đôi lương rồi. Đến khi em tốt nghiệp anh đã tích cóp được rất nhiều tiền, có thể mua xe đưa em đi du lịch khắp nơi.”

Tôi nghe gã nói rồi bảo: “Được.”

Rồi tự nhiên gã ỉu xiu: “Anh nói đùa đấy. Xa em chẳng có gì tốt cả, chẳng hề tốt một chút nào.”

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Lúc Tam gia đi Vũ Hán tôi vẫn đang nghỉ hè ở nhà. Cô bạn Cố Tử Hàng và bạn trai nó tới nhà tôi chơi nên chúng tôi ra đường chơi một ngày, không, nói đúng hơn thì hai đứa kia ra ngoài chơi một ngày còn tôi thì lễ đờ theo sau chụp ảnh thăm thăm cho tụi nó...

Thú thật cảm giác này quả thực rất tàn nhẫn, thấy mình còn đáng thương hơn một con chó cô đơn... Ngay lập tức tôi hiểu được gương mặt buồn rầu của những người bình thường phải chứng kiến cảnh chúng tôi quẩn quýt.

Ra bờ biển Cố Tử Hàng đắp cát lên người bạn trai nó, còn đắp thành hình nàng tiên cá nữa, không chỉ có một cái đuôi còn to hơn cặp mông, nó còn đắp cho bạn trai nó đôi búi đồ sộ...

Tôi thực sự thấy không vừa mắt, liền cầm hai trái táo đỏ thăm trong túi ra cài vào ngực tên này rồi nói với Cố Tử Hàng: “Không cần phải cảm ơn, tao tên là Lôi Phong!”

Hôm sau tôi đi cùng anh hai và bạn gái anh ra bờ biển chơi. Lúc nhìn thấy anh tôi xoa đầu bạn gái, tôi lại trưng ra cái mặt ỉu xìu như bánh đa ngâm nước.

Con người là một trạm thu nạp năng lượng. Năng lượng tích lũy đến một mức độ nhất định cần phải phát ra ngoài, đáng tiếc Tam gia không có

bên cạnh, nếu không thì chỉ cần đánh gã vài cái là tôi đã có thể vô tư tiếp tục cười nói rồi.

Không những bị bạo hành bởi những cảnh tượng thân mật của người khác, cuốn tiểu thuyết tôi đã đăng mấy kỳ lại còn bị tắc nghẽn. Tôi nghĩ mình phải bù đắp lại những đau khổ phải chịu từ Tam gia nên quyết định gọi điện cho gã sau vài ngày không đoái hoài gì đến nhau.

Tôi than thở: “Hôm nay có độc giả bảo em viết không hay như trước, em buồn lắm, em cảm thấy nội dung câu chuyện phải phát triển như thế mới đúng, vừa mới yêu nhau thì sến súa một chút cũng bình thường mà, em chẳng thấy dở chỗ nào, em buồn quá đi mất...”

Hình như Tam gia đang bận nên cũng không an ủi tôi mà nói thẳng tưng: “Không vui thì đừng viết nữa.”

Tôi tủi thân: “Em cần được an ủi... Bé buồn, bé sầu, bé thấy đắng lòng lắm!”

Tam gia đi ra một chỗ yên tĩnh nói chuyện với tôi: “Công ty ở Vũ Hán sắp xếp cho anh một căn phòng nhưng không hiểu thế nào lại chẳng có giường.”

Sự chú ý của tôi lập tức bị phân tán: “Sặc! Thế anh ngủ dưới đất à?”

Tam gia đáp: “Trước thì ngủ cùng một đồng nghiệp, hai ngày nay mua đệm mang vào phòng mà ngủ.”

Tôi: “À... Anh đi ngủ nhớ buộc chặt thắt lưng, nhớ bảo vệ hoa cúc(1) cho cẩn thận nhé!”

(1) Chỉ huyệt môn của đàn ông. Thường dùng trong truyện đam mỹ. (Ặc, cái bà tác giả này!)

Gã đang vội nên chúng tôi nhanh chóng kết thúc câu chuyện. Thế rồi tự nhiên tôi không còn thấy buồn nữa.

Trên thế giới này biết bao người còn xui xẻo hơn bạn, biết bao chuyện còn tồi tệ hơn nỗi buồn của bạn, vậy nên có đáng phải buồn vì một việc nhỏ nhặt không? Người đàn ông của tôi còn đang bán mạng cho công việc vì mái nhà hạnh phúc của hai đứa, tôi than vãn với nhiều lời làm gì chứ!

13.

Thực ra nếu so với hồi đại học mỗi học kỳ được gặp nhau một lần thì trạng thái trong thời gian Tam gia được cử đi làm việc ở tỉnh khác này đã tốt hơn rất nhiều. Gã sẽ tranh thủ tối đa tất cả mọi cơ hội để được về Bắc Kinh, hơn nữa tiền xe cộ còn được công ty chi trả.

Trường chúng tôi vừa khai giảng, Tam gia đã cầm ngay cho tôi xem cuốn lịch có ghi những ngày gã về được, bao gồm ngày đi học và thi lấy bằng chuyên viên quản lý chất lượng, ngày nghỉ quốc khánh và một ngày họp công ty thường niên.

Tôi hỏi: “Họp công ty thường niên vào cuối tháng chín sao? Thế chẳng phải có thể gộp luôn với Quốc khánh để được nghỉ một thời gian dài à?”

Gã thuận tay gửi luôn cho tôi bảng đăng ký họp hàng năm rồi gửi cho tôi một đoạn thu âm: “Lại còn được đưa người nhà theo nữa! Anh đã dành lại vị trí thần thánh đó cho em!”

Hồi đó là cuối tháng tám, gã mới đi Vũ Hán chưa đầy một tháng nhưng suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện làm sao để về Bắc Kinh tìm tôi và dẫn tôi đi chơi mà thôi.

Tôi hỏi: “Họp thường niên bao gồm những công việc gì?”

Gã đáp: “Tổng cộng hai ngày. Ngày đầu tiên nghỉ dưỡng ở khách sạn có suối nước nóng, ngày thứ hai đi hái dâu tây.”

Chúng tôi dành ra kha khá thời gian bàn luận về việc đi hái dâu tây và tắm suối nước nóng . Tự nhiên tôi lại thấy không ổn liền hỏi gã: “Anh vừa về Bắc Kinh đã tham gia cuộc họp thường niên hai ngày, lãnh đạo của anh có cho không?”

Gã kiêu ngạo trả lời: “Anh nói với lãnh đạo là ‘Thân là một nhân viên mới, em rất muốn có thể nhanh chóng hoà nhập vào đại gia đình này, tìm hiểu về văn hoá của công ty, làm quen với đồng nghiệp các phòng ban’. Lão ta nghe xong thích lắm.”

Tôi không khỏi giơ tay tán thưởng những lời bịa đặt theo kiểu rất khuôn phép này.

Đáng tiếc sau đó cả tổ của Tam gia không ai được tham dự cuộc họp thường niên này, gã cũng bị cưỡng ép phải ở lại Vũ Hán.

Gã thờ hồng học nói với tôi: “Lúc nào về anh sẽ mua cho em một sọt dâu tây!”

14.

Trước lễ Quốc khánh mấy hôm, Tam gia lấy lý do “phải nộp tiền học thêm” để xin được về Bắc Kinh trước.

Hồi đó tôi đã có nhà bếp, đã có gia đình nên đang trong thời gian lý trí mất kiểm soát đến nỗi chỉ rửa một quả dưa cũng phải thu xếp mọi thứ cho đẹp để chụp ảnh đăng lên weibo. Tam gia rất phản cảm với thói quen chụp ảnh trước khi ăn của tôi, gã nhắc nhở vài lần nhưng tôi toàn để ngoài tai.

Ngày cuối cùng của tháng, tôi đã dùng hết dung lượng 3G, Tam gia đăng ký ngay một gói data siêu tốc cho tôi dùng nên tôi cứ lễo đẽo đi theo gã không rời chẳng khác nào một cái đuôi. Chúng tôi ra ngoài ăn món nướng, lúc đồ ăn được dọn lên, tôi không cho gã ăn mà bảo phải chờ nhiều nhiều món để chụp vài bức ảnh đẹp đẹp mới được động đũa.

Tam gia lập tức rút điện thoại tắt phụt 3G đi rồi cường chế ra lệnh cho tôi: “Ăn!”

Tôi giận dữ nói với gã: “Anh đúng là chương ngại vật cản trở em trên con đường trở thành hotgirl mạng!”

Tam gia cười khẩy: “Muốn làm hotgirl mạng em phải gọt bớt cảm đi đã.”

Tôi phi nhổ gã: “Em làm hotgirl ăn uống! Không nhìn mặt mà nhìn dạ dày cơ!”

Nghĩ chụp ảnh trước rồi về nhà dùng wifi đăng lên mạng cũng được, tôi lại bắt đầu cắm mặt vào điện thoại.

Không ngờ... Tự dưng Tam gia lại bắt đầu ăn! Món nào ngon, món nào đắt gã ăn trước! Tôi chẳng thèm bận tâm đến đĩa thức ăn bị gã phá hủy nhan sắc nữa mà vút ngay điện thoại xuống bắt đầu cầm đũa vội vàng gắp... Con người này thật không biết điều chút nào! Một đĩa có hai miếng thăn bò gã ăn sạch!

Sau đó Tam gia đã bồi dưỡng cho tôi một thói quen ăn uống rất tốt đẹp: Lúc đi ăn với gã không được chụp ảnh lung tung, lý do là vì Tam gia sẽ không để lại một chút đồ ăn nào cho tôi cả!

Chúng tôi chỉ được trải qua hai ngày vui vẻ. Đúng ngày Quốc khánh, bố mẹ Tam gia tới Bắc Kinh.

Ở cùng nhà với chúng tôi.

Vừa bước vào nhà họ đã bắt đầu công kích phòng khách nhà chúng tôi, nói đồ đạc bài trí không có quy luật gì cả. Thực ra trong lúc Tam gia tới ga tàu đón bố mẹ, tôi đã ở nhà quét dọn một lượt, rõ ràng tôi thấy rất ngăn nắp gọn gàng.

Tôi không biết trả lời thế nào đành rót nước cho họ uống.

Tam gia lấy một cốc nước rồi hỏi tôi: “Em đến từ bao giờ thế?”

Tôi “hả” một tiếng, không hiểu gã này có ý gì.

Tam gia bình tĩnh nói tiếp: “Chiều nay em phải đi học còn gì? Vừa học xong là tới đây luôn à?”

Tôi không hiểu lắm mục đích Tam gia bịa chuyện như vậy làm gì. Rõ ràng tôi không phải đi học và đã ở đây suốt hai ngày nhưng vẫn nói theo gã: “Em đến được một lúc thì mọi người về.” Nói xong mới hơi hiểu được ý đồ của Tam gia: “Thấy phòng ốc bừa bộn quá nên em thu dọn qua một chút.”

Tam gia tự uống hết cốc nước đó, “Đúng là bừa bộn thật. Tối muộn hôm qua anh mới về, vẫn chưa kịp dọn dẹp.”

Bố mẹ gã ngồi bên cạnh lặng lẽ nhìn chúng tôi kể hát người múa. Tôi không biết họ có tin không nhưng sau đó mẹ Tam gia đi xếp đồ đạc còn bố Tam gia thì bắt đầu kể lễ thói quen xấu của con trai.

Còn tôi, tuy chắc chắn sẽ là dâu con nhà này nhưng lại không phải đứng trong hàng ngũ cần được giáo dục.

Vì chỉ có một phòng ngủ nên sau khi thuyết phục bố mẹ Tam gia ngủ trong phòng, chúng tôi chỉ còn cách ngủ ngoài sofa. Tôi nằm ở góc hẹp còn Tam gia ngủ ở góc rộng hơn. Trước khi ngủ chúng tôi nằm gần nhau nói chuyện, cảm giác ấm áp không khác gì tết nhất nhà nhiều người phải ngủ trên sofa với trải chăn màn nằm dưới nền.

Tôi hỏi gã: “Liệu bố mẹ anh có nghĩ em là đứa con gái không biết lo cho gia đình không?”

Gã đáp: “Không đâu.”

Tôi hỏi: “Vậy anh có thấy em lười biếng lắm không?”

Gã đáp: “Không phải anh có thấy không mà vốn dĩ em đã rất lười biếng rồi!”

Tôi bĩu môi: “Vậy bây giờ anh biết em lười rồi đó, hối hận vẫn còn kịp!”

Ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng lại nghĩ nếu gã dám hối hận tôi sẽ ngồi dậy đá thẳng vào đầu cho gã biết tay!

Gã cười: “Sao anh lại hối hận chứ? Anh mong sao em lười thêm chút nữa. Em đã tuyệt vời đến thế, nếu như không có một chút khuyết điểm nào, anh sao có thể yên tâm để em ở lại Bắc Kinh một mình được?”

Tôi không hiểu tại sao lại có cảm giác mặc dù bị chê lười nhưng lại giống như gã đang khen ngợi mình. Tôi mừng rỡ quên hết tất cả, cười khúc khích cọ đầu vào người gã, gã đưa tay lên đầu vuốt ve cổ tôi, làm tôi nhột vừa cười vừa lẩn tránh.

Đang ồn ào thì bất ngờ nghe thấy tiếng mở cửa phòng ngủ, tiếp theo là tiếng bước chân vọng ra, rồi đèn nhà vệ sinh vụt sáng.

Hai chúng tôi ngừng tất cả mọi động tác lại, nhanh chóng thu tay về, trùm chăn kín, thở đều đặn giả vờ đã ngủ.

Đến khi đèn tắt, tiếng bước chân cũng không còn xuất hiện, cửa phòng ngủ một lần nữa được khép lại, tôi dỏng tai nghe ngóng một lát, khi dám chắc tiếng chúng tôi nói chuyện không bị ai nghe thấy mới hạ giọng hỏi Tam gia: “Về phòng rồi nhỉ?”

Đáp lại tôi là tiếng thở đều đều của Tam gia.

Tên này không ngờ lại ngủ thật!

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Đi theo bố mẹ Tam gia tới công viên Bắc Hải chèo thuyền. Mới lần đầu tiên được du ngoạn trên hồ Tam gia đã mê mẩn trò này. Vì vậy đến ngày hôm sau trong lòng chúng tôi bàn bạc đi đâu chơi gì, ý kiến của Tam gia lần lượt là: Công viên Triều Dương, Công viên Áo Thế, Di Hoà Viên...

Lý do là: “Chúng ta có thể đi chèo thuyền!”

Sau vài ngày đi chơi, bố mẹ Tam gia liền bỏ rơi chúng tôi mà tự đánh lẻ đi chơi với nhau, vừa hay tôi với Tam gia cũng phát mệt vì ngày nào cũng phải đi thăm thú nơi này nơi kia nên quyết định tới rạp chiếu phim gần nhà xem phim rồi đi mua rau và thịt cá về nhà nấu nướng, tỏ ra ngoạn hiện một chút trước mặt bố mẹ chồng tương lai.

Trong lúc mẹ Tam gia nấu cơm, tôi có ấn tượng khá sâu sắc với hai sự việc:

Một là hôm mới tới mẹ Tam gia mở tủ lạnh tìm đồ để nấu, kết quả vừa mở đã vội vàng lùi lại cách nó một mét bởi vì trong đó có nửa trái sầu riêng vừa ngọt vừa nặng mùi...

Sự việc xảy ra vào hai hôm trước không hiểu vì chuyện gì mà tôi với Tam gia giận nhau. Gã lên cơn thần kinh chạy ra siêu thị xách một trái sầu riêng siêu bự về nhà. Tôi hỏi gã mua hết bao nhiêu tiền, gã tự giác nói: “Tốt nhất em không nên biết bao nhiêu tiền làm gì, biết lại nổi cáu nói anh tiêu pha bừa bãi.”

Vậy mà lúc này, “công thần” hàn gắn mối quan hệ của chúng tôi lại làm mẹ chồng tương lai điếc mũi...

Mẹ Tam gia xua tay cho bớt mùi rồi hỏi con trai: “Sầu riêng này có còn ăn nữa không? Sao không vứt đi, mùi tởm quá!”

Tôi từng nghe nói cả nhà họ không ai thích ăn sầu riêng nên trong lúc còn đang suy nghĩ xem nên nhịn đau vứt nửa trái sầu riêng đó đi hay là mang sầu riêng ra ăn ngẫu nhiên ngay trước mặt mẹ chồng một cách thô thiển thì Tam gia đứng dậy.

Gã chạy đi lấy thìa và cầm luôn nửa trái sầu riêng trong tủ lạnh ra: “Sao lại vứt đi, con ăn luôn bây giờ đây!”

Hình như mẹ chồng nói: “Mùi kinh khủng quá, có gì ngon chứ!”

Sau đó Tam gia kéo tôi ra ngoài sofa, tự xúc một múi sầu riêng ăn rồi ngó nghiêng xem mẹ mình đã vào bếp chưa mới múc một thìa đầy nhét vào miệng tôi, vừa nhét vừa giục: “Ăn nhanh lên, ăn nhanh lên!”

Lúc nào bố mẹ đi ra thì gã tự ăn.

Tôi cảm động lắm, vì Tam gia không thích ăn sầu riêng...

Một lần khác tự nhiên Tam gia xung phong đi mua trứng gà. Vị thiếu gia này nhiệt tình như thế cũng làm tôi thấy hơi lạ, bèn chạy ra nói với mẹ chồng là phải đi mua sườn và mấy thứ rau. Thấy chúng tôi quỵt hơi nhau, mẹ chồng không nói gì.

Cả quãng đường chúng tôi không chuyện trò gì. Sau khi mua hết các thứ cần thiết trong siêu thị, tôi và Tam gia không hẹn mà cùng đi ra khu bán đồ uống...

Hồi đó mẹ chồng cấm chúng tôi không được uống nước ngọt có ga nên hai đứa tham ăn như hai con chó hoang xông chuồng vùi vàng đi thẳng tới khu bán đồ uống. Không thống nhất được ý kiến, cuối cùng chúng tôi không khác gì hai đứa trẻ với tư tưởng “Ta không có được món mình thích thì người cũng đừng hòng có được”, chọn một chai Mirinda vị dưa hấu cả hai đều không thích.

Trở về khu chung cư, mỗi đứa xách một túi đồ ngồi trên bàn đánh bóng bàn vui vẻ uống chai nước đó, vừa phì nhổ loại nước ngọt này khó uống đến một cảnh giới nhất định vừa nghiêm khắc giám sát đối phương “Được rồi, em/anh đừng uống nữa, đến lượt anh/em.”

Về đến nhà tôi không khỏi tự bấm like cho mình: May mà tôi thông minh đi theo, không ngờ gã này lại muốn đi ăn một mình!

17.

Cả tôi lẫn Tam gia đều thích xem phim, có khi xem ở nhà, có khi ra rạp xem. Mặt khác tính cách chúng tôi thích những thứ nhẹ nhàng sâu lắng, chỉ nghe lời bài hát cũng thương cảm đến nỗi muốn chia tay (Cho tôi xin một icon cười nhạt vào đây nhé).

Hồi đó rất nhiều người nói bộ phim “Chàng ngọc đổi đời” có xem ba lần cũng không thể nhịn được cười. Hai chúng tôi chuẩn bị sẵn tâm lý xem phim hài, ai ngờ lúc xem đến mười phút cuối cả hai đều khóc rưng rức... Tôi không biết tại sao lại khóc, có lẽ chúng tôi không chịu nổi cảnh biệt ly, chỉ biết là hai đứa dựa vào nhau lau nước mắt một cách rất vô dụng.

Tôi nghĩ xem phim hài mà khóc đã là quá lắm rồi, ai ngờ sau này chúng tôi đi xem “Thời thiếu nữ của tôi”, trong khi tôi thì ngáp dài vì phim chán quá, thậm chí thà đi ra chiếm chỗ “xịn” trong nhà vệ sinh còn hơn thì Tam gia lại dựa vào vai tôi mắt rưng rưng...

Nếu so sánh trái tim ai nữ tính hơn thì tôi phải chào thua!

18.

Nói về căn nhà chúng tôi thuê không lâu và ở rất ít này, thực sự nó cũng mang lại cho tôi rất nhiều kiến thức.

Ngày thứ hai sau khi dọn vào ở, khi dùng máy giặt để giặt đệm ghế sofa mới mua chúng tôi mới biết chức năng vắt khô của nó bị hỏng... Ban công nhà tôi lát sàn gỗ, không thể bị ướt nên hai chúng tôi đành phải vắt bằng tay. Tôi sức yếu nên đảm nhiệm công đoạn “vắt nước” đầu tiên còn việc vắt cho cái đệm nửa khô hết sạch nước sẽ do Tam gia chịu trách nhiệm.

Từ đó trở đi mỗi lần giặt quần áo đều phải trải qua công đoạn này.

Sau một tuần ở đó, hàng xóm tầng dưới tìm chúng tôi nói nhà tôi dò rỉ nước làm trần nhà họ ướt hết. Kết quả chúng tôi nhìn xuống sàn nhà khô ráo chỉ biết im lặng, gọi thợ sửa chữa của toà nhà đến xem nửa ngày mới bảo là vấn đề của đường ống dẫn nước.

Tiền ông thợ đó về Tam gia lại tự nghiên cứu thêm một lát, gã nói dưới bồn rửa bát có một cái van, dùng xong chỉ cần khoá van lại thì nước sẽ không bị dò nữa. Tuy nhiên cho tận đến khi chúng tôi dọn khỏi căn nhà này, tôi cũng chẳng biết cái van đó nằm ở đâu, lần nào cũng do Tam gia khoá cả.

Chưa đầy một tháng từ ngày dọn vào, trong lúc tôi nấu đồ ăn khuya thì Tam gia len lỏi qua người tôi đi rửa bát, kết quả cái móng cong của tôi chạm vào người gã làm gã phải né đến độ áp sát vào tường, rồi sau đó... tất cả các viên gạch men trên bờ tường ầm ầm rơi xuống. Lúc đó Tam gia vội kéo tôi ra cửa, không bị va vào người đúng là kỳ tích. Lần đó cả mười bảy viên gạch đồng loạt rơi xuống đất “tự sát”.

Sau đó Tam gia không cho tôi vào bếp mà tự chạy vào mang đồ ăn tôi đã nấu xong ra ngoài, vừa ăn cùng tôi vừa an ủi vỗ về.

Mặc dù tôi rất ghét căn nhà đó nhưng mỗi ngày ở đó đều đong đầy kí ức và niềm vui. Bây giờ mới sâu sắc nhận ra rằng: Thì ra ở đâu không quan trọng, chỉ cần ở cùng người mình yêu là đủ.

À, nhưng chắc chắn phải có nhà bếp.

Có thêm cả một người đàn ông sẵn sàng giặt tất cho bạn nữa thì càng tốt _(:3 > ∠)_.

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Nghỉ hè về nhà tôi có cảm giác anh trai nhà hàng xóm thích mình.

Anh trai này học cùng trường cấp ba với tôi, lại còn cùng một khối. Tuy không thân thiết lắm nhưng trước đây nếu gặp nhau trên đường đi học về thì cũng chào hỏi.

Sau đó anh này đi nước ngoài, cũng nhiều năm tôi không còn gặp lại nữa.

Anh này cũng về nước vào mùa hè năm đó. Thời gian đó mạng internet nhà tôi trục trặc nên không thể update tiểu thuyết đúng hẹn, tôi bèn sang nhà anh này dùng ké mạng wifi. Hai nhà chúng tôi nằm ngay sát cạnh nhau, phải lấy hết can đảm tôi mới dám gõ cửa nhà anh ta, sau khi trình bày rõ mục đích, anh ta nhiệt tình cho tôi dùng nhờ wifi, rồi hết sức ân cần rót nước, mà còn là nước ấm nữa!

Rồi ngày hôm sau mạng nhà tôi vẫn chưa sửa chữa được. Vì mục tiêu update tiểu thuyết tôi lại phải dùng trộm wifi nhà hàng xóm. Nhưng tôi đã dán lưng vào bức tường ngăn cách giữa hai nhà, cũng đã tìm thấy wifi nhà anh ta nhưng không thể tự động kết nối được, tôi thử đi thử lại vẫn không được.

Tôi giận lắm, muốn sang nhà anh ta hỏi cho rõ sao lại thay đổi password. Sau khi mặc váy đẹp mới cẩn thận suy nghĩ kỹ lại:

Có phải anh ta cố tình thay đổi mật khẩu để tôi phải sang nhà bên đó lần nữa không? Anh ta định làm gì tôi? Vẫn muốn rót cho tôi ¾ cốc nước ấm hay sao?

Nghĩ tới đây, tôi không khỏi nhớ đến người bạn trai xa xôi vạm vỡ của mình. Trái tim tôi hoảng sợ vô cùng, may mà tôi vẫn còn đủ thông minh để không sa vào bẫy của anh chàng nhà bên!

Cuối cùng tôi đành đi thêm vài bước đến nhà cô để update tiểu thuyết.

Tôi nói với Tam gia: “Ngày nào em cũng được bao nhiêu người theo đuổi ấy, buồn ghê cơ!”

Nhưng chuyện Tam gia quan tâm lại là: “Đến một cốc nước sôi nó cũng không nở rót đầy cho em à?!”

2.

Tôi hỏi Tam gia: “Anh thấy em có xinh gái không?”

Tam gia: “Ừm.”

Tôi: “Nói rõ hơn đi.”

Tam gia gửi qua wechat cho tôi biểu tượng Shin(1) hôn chú chó con.

(1) Nhân vật chính của cuốn truyện tranh Shin – cậu bé bút chì.

Tôi: “Là sao?”

Tam gia: “Làm người ta nhìn thấy chỉ muốn hôn.”

Tôi nói với gã mà không thấy xấu hổ chút nào: “Ngại quá... Có thể miêu tả rõ hơn trong lòng anh em xinh đẹp thế nào không?”

Tam gia gửi biểu tượng: “ [Chống má im lặng] [Chống má im lặng] [Chống má im lặng].”

Tôi cạ lời: “Quả nhiên vừa nãy chỉ là nói dối mà... Vậy nói em có điểm nào làm anh thích nhất cũng được.”

Không ngờ lần này Tam gia lại trả lời rất dài: “Ừm... Vợ người ta nghiêng nước nghiêng thành, em thì rất đặc biệt, em là nghiêng bát nghiêng bàn.”

3.

Lại một lần nữa tôi hỏi Tam gia: “Anh khen em hai câu được không? Em muốn khoe với mọi người là em đang rất hạnh phúc!”

Tam gia trả lời: “Có một thời gian anh trồng một chậu hoa xấu hổ...”

Tôi ngắt lời gã: “Anh trồng hoa xấu hổ bao giờ?”

Tam gia: “Em nghe anh nói hết đã. Có một thời gian anh trồng hoa xấu hổ nhưng có động vào thế nào nó cũng không cụp lá lại. Anh hỏi chủ quán sao lại như vậy, anh ta nói với anh là ‘Chắc là hoa anh trồng không biết xấu hổ rồi!’.”

Tôi ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi gã: “Anh trồng hoa xấu hổ lúc nào?”

4.

Có một dạo tôi thu lượm được từ độc giả không ít chiêu trò tự khoe mẽ bản thân, liền lần lượt đem ra kể cho Tam gia nghe.

Tôi: “Em rất tự ghen tỵ với bản thân, vừa xinh đẹp lại tốt bụng, vóc dáng khôi ngô, nhiều bạn bè. Ừm... Quan trọng nhất là cực kỳ khiêm tốn, được ai khen cũng không kiêu căng.”

Tam gia lạnh mặt.

Tôi: “Mặt đẹp như hoa, đường nét thì hài hoà, đẹp quá đi mất!”

Tam gia nở nụ cười như gã si tình.

Tôi: “Ai cũng bảo tốt gỗ hơn tốt nước sơn. Một người xinh đẹp như em chỉ cần gỗ chứ không cần sơn.”

Lần này Tam gia lên tiếng: “Nói bậy, anh chỉ thích thịt thà của em chứ bộ xương thì như của khi, có gì mà đẹp!(2)”

Đúng là một boy đang không ngừng vươn tới trên con đường thăng thang biến bạn gái thành heo nái...

(2) Nguyên văn nhân vật tôi nói là “mỹ nhân đẹp ở cốt cách (nghĩa đen là xương cốt) chứ không đẹp ở bề ngoài (nghĩa đen là da thịt) nên Tam gia mới nói như vậy.

5.

Trên đường về nhà tôi gặp một người đàn ông tầm ngoài ba mươi ở nhà ga, bề ngoài rất chính trực, then thùng nói với tôi là hấn bị mất ví tiền, hỏi tôi có thể cho hấn mượn chút đỉnh mua vé xe được không. Hôm đó trên đường tôi đã mua rất nhiều đồ ăn vặt nên không còn nhiều tiền mặt, hấn nói chỉ cần cho hấn mượn 37 đồng là được. Mặc dù trong lòng không muốn chút nào nhưng tôi vẫn mở ví tìm 37 đồng đưa hấn, rồi sau đó chiếc ví tội nghiệp của tôi chỉ còn lại đúng 10 đồng.

Sau khi lên xe tôi kể cho Tam gia nghe. Tam gia nói: “Chắc chắn là tên lừa đảo rồi!”

Thực ra trong lòng tôi cũng nghĩ vậy nhưng vẫn cứng miệng nói: “Nhờ người ta bị trộm ví cần tiền thật thì sao? Cũng không nhiều nhận gì.”

Tam gia nói: “Thế sao em không bảo người ta báo cảnh sát?”

Tôi không chống chế được nhưng vẫn mạnh miệng, “Trông người ta đẹp trai ngời ngời, chắc chắn không phải quân lừa đảo!”

Tam gia: “Đẹp trai ngời ngời? À, thế trăm phần trăm là lừa đảo rồi!”

Tôi nổi giận với Tam gia: “Anh nói bậy! Anh im đi!”

Sau đó tôi thẳng tay đập máy.

Tam gia không gọi lại, gửi cho tôi một phong bao đỏ viết “Cứ coi như anh bị người ta lừa mất 37 đồng, được chưa?”

Tôi nguôi giận gọi lại cho gã, cất giọng tủ thân: “Bố em dặn nếu cho người ta mượn tiền thì đừng nghĩ sẽ có ngày người ta trả lại. Từ giờ trở đi em sẽ chú ý hơn. Nếu gặp sự việc tương tự thì bảo người ta báo cảnh sát... Nhưng nếu chẳng may người ta cần tiền thật thì sao, kẻ lừa đảo cũng phải về nhà đón tết mà... Với lại em đáng yêu thế này, ai lại nỡ lòng nào lừa gạt em chứ...?”

Tam gia nghe tôi lải nhải một lúc lâu rồi nói: “Hai hôm nay sao em cứ mơ mơ màng màng thế?”

Tôi bĩu môi: “Chắc là sáng nay dậy muộn vẫn chưa tỉnh hẳn, vẫn còn lơ mơ.”

Tam gia cắt ngang lời giải thích của tôi: “Không phải lơ mơ, anh bảo là đáng yêu, đáng yêu làm người ta chỉ muốn chà đạp ấy!”

(Đáng yêu và lơ mơ đồng âm)

Đề tài chợt thay đổi một cách kỳ lạ như vậy, trong đầu tôi không hiểu sao lại hiện lên cái túi màu đen bên dưới con Teddy... Người ta bảo những người thuộc cung Bạch Dương đều sở hữu sức mạnh hồng hoang được

phong ấn, tôi nghĩ từ giờ trở đi nên bỏ cái kiểu tự khoe khoang trước mặt Tam gia thì tốt hơn.

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Hồi đại học có lần cuối kỳ tôi mang bài tập tới Hạ Môn tìm Tam gia. Sau một ngày chơi bời, buổi tối mới chong đèn làm bài tập.

Có bài tôi làm mãi đến hai, ba giờ đêm vẫn chưa xong, quay sang thì thấy Tam gia đã ngủ say, tiếng kéo gỗ nhỏ nhỏ đã mách tôi gã ngủ ngon lành tới mức nào.

Tôi thấy tức lắm, liền đi tới vỗ mạnh vào lưng gã làm gã giật bắn mình rồi tỉnh giấc.

Tôi nhớ hồi đó trên mạng có một câu chuyện nói là bạn trai đánh thức bạn gái dậy rồi ôm lấy cô ấy, an ủi cô ấy đừng sợ vì đó chỉ là ác mộng. Thế là tôi học theo luôn, vừa định an ủi gã theo đúng chỉ dẫn trong câu chuyện kia nhưng còn chưa kịp nói thì gã đã đứng dậy nhìn tôi chăm chăm.

Sau đó gã lạnh lùng nói với tôi: “Anh vẫn chưa ngủ say đâu, anh biết em vừa đánh anh. Hãy đợi đấy, anh sẽ báo thù, đợi bị anh đánh cho tỉnh ngủ nhé!”

Làm tôi sợ đến mức đành phải ngồi làm bài tập đến tận sáng...

2.

Vẫn là cuối kỳ, thấy tôi vất vả với bài vở, Tam gia liền dẫn tôi đi ăn bò bít tết. Mặc dù không chu đáo như nam chính trong phim thần tượng đến

mức cắt bít tết thành từng miếng nhỏ cho tôi nhưng tôi vừa ăn vừa nhìn gã bà trò cũng đủ vui sướng rồi.

Hôm đó chúng tôi nói chuyện băng quơ có nhắc tới một người bạn cấp ba. Nó đi cắt tóc thấy chủ tiệm cắt xấu quá liền bù lu bù loa khóc trong tiệm nhà người ta, khóc đến mức phải nói là thâm thâm. Cuối cùng chủ tiệm đành miễn phí cho nó, còn tặng thêm một chiếc thẻ thành viên.

Ăn xong tôi thấy bụng hơi khó chịu, gã nói gã cũng thấy đau bụng. Sau đó không biết có phải người bạn đi cắt tóc mang lại linh cảm cho gã không, Tam gia tự nhiên ôm lấy mặt bàn một cách đau khổ, vươn dài ngón tay chỉ vào đĩa bít tết: “Bít tết này... có độc... độc...” rồi giả vờ ngất ra bàn.

Tôi phụ họa lắc lư cánh tay gã: “Anh yêu, anh yêu làm sao thế?”

Vị khách vừa vào ngồi sau bàn chúng tôi sợ đến mức phải chuyển chỗ...

Còn anh bồi bàn đẹp trai sau nửa phút hoá đá liền bình thản bước về phía Tam gia, không hề có chuyện giảm giá hay miễn phí tiền ăn cho chúng tôi...

3.

Một lần chúng tôi đi xe bus nhưng thẻ lại hết tiền, mà cũng không có tiền lẻ đành xếp hàng mua vé ở quầy bán vé.

Đó là một hàng người rất dài, rất dài. Tôi bảo Tam gia xếp hàng trước còn tôi thì đi mua nước.

Kết quả đến lúc tôi mang nước về vẫn thấy hàng người vẫn dài dằng dặc y như lúc trước, tôi đứng bên cạnh hàng người nhìn xung quanh một lát

sau mới quay sang nhìn Tam gia rồi vui vẻ nói đùa với gã: “Anh đẹp trai ời, cho em chen ngang tí nhé?”

Tam gia liếc tôi một cái rồi tự chỉ vào mặt mình, “Hôn một cái thì cho chen ngang.”

Tôi tiến lên hai bước, kéo tay gã rồi hôn thật nhẹ lên má gã. Sau đó gã “thực hiện lời hứa” để tôi đứng trước.

Thế rồi cậu con trai đứng trước tôi cứ ngoái lại nhìn tôi mấy lần, tôi đoán cậu này đang rầu rĩ “Sao cô nàng này vẫn chưa đề nghị mình cho chen ngang nhỉ?”

4.

Nói về diễn kịch, bình thường tôi đã là người đa nhân cách. Còn Tam gia thì thuộc kiểu bề ngoài thì có vẻ rất trầm tư chín chắn nhưng thực ra trong lòng lại đang chiếu phim cung đấu.

Một lần tôi đi thang máy xuống sân lấy đồ ăn được nhà hàng giao tới, đúng lúc Tam gia gọi điện, sóng điện thoại trong thang máy khá yếu nên cuộc gọi bị tự động chấm dứt.

Lúc tôi về đến nhà sau khi đã nhận đồ ăn, Tam gia gọi lại.

Tôi giả giọng ồ ồ nói: “Bạn gái cậu đang nằm trong tay tôi! Muốn chuộc người thì mau mang tiền tới!”

Tam gia từ tốn trả lời: “Năm đồng, không thể nhiều hơn.”

Tôi giận dữ gào lên: “Cậu là bạn trai của cô này sao! Chỉ có năm đồng thôi á? Cô này nhiều thịt bắt được cũng tốn sức lắm! Cho nhiều chút đi!”

Tam gia hả một tiếng đầy nghi ngờ: “Nhiều thịt lắm hả? Thế thì không phải bạn gái tôi rồi, anh cứ bán đi.”

Trong giây phút đó tôi không biết mình nên vui hay nên buồn nữa...

5.

Không chỉ một lần tôi phổ cập cho Tam gia “nắp cống” là một sự tồn tại đáng sợ đến mức độ nào.

Có những nắp cống trông thì rất chắc chắn nhưng chỉ cần anh đặt một chân lên cũng đủ để từng người một rơi xuống dưới, huống hồ có cả những cống thoát nước còn không có nắp!

Anh có biết khoa chấn thương ở bệnh viện hàng ngày phải tiếp nhận bao nhiêu bệnh nhân bị gãy xương sườn vì ngã xuống cống không? Anh có biết gãy xương đau thế nào không?

Thoạt đầu Tam gia chỉ cười nhạt, sau đó bị tôi nói nhiều quá cũng bắt đầu có ý thức tránh xa nắp cống. Một buổi tối chúng tôi ra ngoài ăn cơm, suốt quãng đường tôi khoác tay gãi nghịch điện thoại, chẳng chịu nhìn đường, thế là lúc đi tới giao lộ, Tam gia nói với tôi một cách rất khoa trương: “Em biết không? Em đã tránh được cả bảy cái nắp cống một cách rất hoàn mỹ mà không hề nhìn xuống đường! Vậy mà tránh được tất cả?!”

Nhìn ánh mắt khâm phục của gã, tôi kiêu ngạo nói: “Vì em lúc nào cũng ý thức được điều này nên chỉ cần đuôi mắt nhìn thấy nắp cống thì cũng như nhìn thấy nó một cách trực diện, sẽ tự động đi xa ra, nên anh cũng phải tập cho quen đấy!”

Thực ra tôi nói bừa vậy thôi. Nếu không nhìn đường tất nhiên tôi cũng giẫm phải nắp cống, lần đó chỉ là ăn may mà thôi.

Sau đó để giúp gã hình thành cung phản xạ, những lúc đi cùng nhau hễ gã giẫm phải nắp cống tôi sẽ đánh gã một cái thật đau, đau đến mức gã muốn tuyệt giao với tôi kia!

Bây giờ tôi tin là Tam gia đã có tâm lý bài xích vật thể hình tròn không đen lấm này đến tận xương tuỷ. Vì lần trước chúng tôi đi xe bus số bảy, đường bên đó được thiết kế giống hệt bàn cờ vua. Vừa xuống xe Tam gia đã giẫm phải một quân Tượng màu đen liền lập tức nhảy ra thật xa rồi chỉ vào quân cờ nói với tôi: “Không phải nắp cống!”

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Chuyện Của Tôi - Những Câu Chuyện Bé Nhỏ

Lời tác giả:

Xin chào các bạn, tôi là... Tiểu Bồ hôm nay không online nhưng vẫn còn nhiệm vụ phải đăng chương mới nên tôi viết bừa mấy chữ rồi up lên.

Thực ra cũng chẳng biết viết gì, tìm trong máy tính mới thấy một thứ trước đây từng viết, mặc dù thấy xấu hổ lắm nhưng vẫn up lên.

....

Chuyện của tôi. Những câu chuyện nhỏ bé.

Hai ngày nay hình như sắp có tuyết rơi. Trời đất xám xịt. Mở cửa sổ. luồng không khí lạnh buốt như không thật.

Vậy mà lại chân thực đến thế. Tầng tầng lớp lớp bao bọc thật chặt. Khiến người ta không sao thở nổi.

Ừm. Đã nói là không nghe bài hát của Vương Phi nữa mà. Sao em lại tìm được bài hát này.

Đôi khi tình yêu là hữu danh vô thực.

“Bỗng dưng nhận ra mọi điều đã được đã sắp đặt”.

Khi ai đó ở bên chúng ta. Chúng ta sẽ không nhận ra những cảnh tượng khác nhau.

Nhưng chỉ cần một ngày không liên lạc. Anh mới nhận ra bản thân có chút không chịu đựng nổi.

Trưa nay không hiểu sao trong đầu tự nhiên nghĩ tới bài “Ôm” em hát hôm đó.

Nên chiều nay đã đi tìm bài hát. Ừm. Tự hát tự nghe.

“Tháo bỏ mặt nạ nhiều ngày qua, chạy về ranh giới mộng tưởng

Đêm khuya xe ngựa bí đỏ đổi giày thủy tinh trong cổ tích”.

“Lời thề thốt yêu cầu anh chẳng qua chỉ là lời nói dối

Em cần sự vỗ về của tình yêu mặc dù yêu đã qua như thủy triều”.

Em biết.

Có một người. Yêu em.

Nắm lấy bàn tay em. Thật chặt.

“Đêm cô đơn. Trái tim em nên đặt nơi nào?”

Anh đang nghe Tiêu Á Hiên hát. Bài “Chợt nhớ em”.

Em nói em thích nghe đàn ông hát. Ừm, bây giờ lại thấy Lâm Hựu Gia hát hay hơn.

Đôi khi anh cảm thấy chúng ta khó mà lựa chọn được cuộc sống của mình. Lúc nào? Nơi đâu?

Nhưng chí ít vẫn có thể lựa chọn người mình thích. Em thấy đúng không?

Em còn nhớ chứ? Năm đó bọn mình ngồi trên bàn bóng bàn. Mỗi người đeo một bên tai nghe, nghe bài hát của Phương Đại Đồng.

Nhìn bầu trời xam xám và những đám mây thật dày, thật dày nhẹ trôi.

Ánh nắng làm nhoè đường viền của những đám mây đó.

Tiết tấu chậm chạp kéo căng trong không khí, tiếng ve kêu và gió thổi lướt bên tai.

Mọi thứ tươi đẹp là vậy.

Anh những tưởng mình không còn nhớ nữa. Nhưng sao anh có thể quên được?

Ký ức này còn quý báu hơn tiền bạc.

Mặc dù anh biết mùa hè đó cũng như thời thanh xuân, không bao giờ trở lại nữa.

Tâm trạng này chỉ biết cười trừ mà thôi.

“Bị em tác động vào tư tưởng”.

Bây giờ là 2h19 phút sáng. Một mình nghe nhạc của Trần Dịch Tấn. Nghe từ đầu đến cuối không dừng lại.

Nghe tiếng Quảng Đông khó hiểu, lúc nào cũng thấy miên man khắc khoải.

Nhưng thực sự quá hợp với chất giọng dày dặn mà ấm áp của anh ấy.

Thế giới hoang vắng. Sự yên lặng sâu thẳm khó đong đếm.

Nếu không có em bên cạnh. Anh nhớ em biết bao.

Anh nghĩ bây giờ mình đã có thể dũng dạc nói ra những lời này.

Anh yêu em, không có bất cứ mục đích nào. Chỉ yêu em mà thôi.

Tình yêu và tương lai của em. Anh nghĩ cuối cùng mình nên buông bỏ những thứ này.

Rồi liền một mạch không dứt.

Mấy trăm chữ trên đây là những dòng đã viết từ rất rất lâu, tìm tòi trong máy tính mới thấy.

Để tôi xem ngày tháng nào. 09/01/2012, bốn năm trước.

Tình cảm thuở còn trẻ lúc nào cũng mãnh liệt vậy đó.

Nhưng tôi không phải một người tinh tế và sống bằng cảm xúc.

Song luôn có một người, cô ấy có thể làm thay đổi các dây thần kinh của bạn.

Có khi vui hơn khi thấy cô ấy vui vẻ, giận hơn khi thấy cô ấy giận dữ.

Cười khúc khích khi cùng xem một bộ phim, cùng nhau buồn bã khóc lóc vì một vai diễn nào đó.

Đây là những chuyện hạnh phúc nhất tôi từng trải qua.

Cuối cùng kể về một câu chuyện nhé, các bạn có biết Chú gấu mùa xuân không?

- Tớ thực sự thích cậu, Midori à. Thích lắm.

- Lắm là bao nhiêu?

- Là như một chú gấu mùa xuân, tôi nói.

- Một chú gấu mùa xuân ư? Midori lại ngẩng lên. Thế nghĩa là sao?...

- Cậu đang bước đi trên một cánh đồng, chỉ có một mình, vào một ngày xuân, và chú gấu con bé nhỏ đáng yêu ấy, với bộ lông mượt như nhung và cặp mắt nhỏ sáng ngời chạy tới đi cùng với cậu. Và nó nói ‘Xin chào tiểu thư. Có muốn lộn nhào với tôi không?’ Thế là cậu với chú gấu chơi với nhau cả ngày hôm đó, quấn quít trong tay nhau, lăn mình xuống triền đồi phủ đầy hoa cỏ ở đó...

- Ờ. Thật là hay.

- Tớ thích cậu đến như vậy đấy.

-- Trích “Rừng Na Uy” Haruki Murakami, Trịnh Lữ dịch, NN|HNV

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Mỗi lần tôi về nhà bà ngoại ở quê Tam gia đều rất buồn, vì như thế nghĩa là gã sẽ mất liên lạc với tôi suốt hai ngày trời.

Sóng điện thoại ở nhà bà ngoại tôi rất yếu, lại không có wifi. Quan trọng nhất là chỉ có một lò sưởi lớn nên mọi người thường quây quần ngồi quanh đó cho ấm, đến tối đi ngủ thì cả nhà lại nằm bên cạnh nhau đều tằm tấp như những bắp ngô được phơi nắng vậy. Vì thế mỗi khi gã gọi tới, tôi chỉ đành lãnh đạm nói vài ba câu chứ không dám gọi video call.

Còn tại sao lại nói chuyện với nhau bằng giọng lãnh đạm thì đó là giao ước của chúng tôi, khi nói chuyện riêng thì cứ sến súa hết mức có thể. Trong trường hợp có người khác bên cạnh thì sẽ nói với nhau như báo cáo công việc với cấp trên.

Ấm áp bên cạnh lò sưởi làm giấc ngủ trưa của tôi kéo dài đến tận lúc trời nhá nhem tối, bấy giờ tôi mới phát hiện chị biên tập nhắn tin báo chương mới còn thiếu khoảng hơn một nghìn chữ. Tôi liền cuống quýt nhắn tin cho Tam gia, nhờ gã bịa thêm mấy chữ rồi đăng lên.

Tam gia hỏi có gấp lắm không vì tối về nhà gã phải làm việc công ty, tôi nói sáng mai đăng cũng được, gã đồng ý luôn. Kết quả đến mười một giờ tối gã mới làm xong việc của mình, hỏi tôi có thể đăng bức thư tình hồi trước lên không, tôi bảo được.

Thế nên mới có một chương như các bạn vừa đọc.

Đó là bức thư tình gã viết cho tôi năm mười chín tuổi, hồi ấy Tam gia vẫn là một anh chàng thơ văn, một câu cứ phải thêm mười dấu chấm mới thể hiện được suy nghĩ độc đáo khác lạ của mình. Tên của bức thư đó là “Những câu chuyện bé nhỏ của tôi”.

“Bỗng dưng nhận ra mọi điều đã được đã sắp đặt” là bài hát năm đó gã nghe xong rồi lần đầu tiên đòi chia tay tôi.

“Ôm” là bài hát mở màn của tôi trong quán karaoke vào lần hẹn hò đầu tiên.

“Chợt nhớ em” là bài hát chúng tôi thích nghe nhất hồi yêu xa thời học đại học, chúng tôi đã từng tranh cãi bài của Tiêu Á Hiên hay Lâm Hựu Gia nghe hay hơn.

Còn câu chuyện mỗi người một bên tai nghe lắng nghe ca khúc của Phương Đại Đồng là ký ức lãng mạn nhất thời cấp ba được cả hai công nhận.

Còn về “Chú gấu mùa xuân”, nếu bạn là người từng đọc tiểu thuyết trước đây của tôi thì có lẽ vẫn nhớ, đây chính là câu nói đầu tiên của nam chính và nữ chính sau khi chính thức qua loại. Còn lý do tại sao lại nghĩ đến chú gấu con đó thì là do trong một buổi chiều ôn thi môn Triết để thi nghiên cứu sinh vô cùng buồn tẻ, Tam gia đã đọc cho tôi nghe đoạn văn này.

Còn những lời bình luận kiểu lưu manh của các bạn, nói đọc đến cuối chỉ nhớ mỗi từ “...”, phải thú nhận đây chính là trạng thái mà gã thích nhất... Mùa hè ở nhà gã này thật sự không thích mặc quần áo... Tôi phải phản đối mãnh liệt lắm gã mới miễn cưỡng xỏ được cái quần đùi... Xét đến khả năng gã này sẽ đọc trộm bình luận, tôi không dám tiết lộ thêm nữa .

Từng bước thay đổi một cậu bé văn vẻ nhẹ nhàng trong sáng đến mức đáng sợ như bây giờ, nghĩ lại đúng là thất bại là mẹ thành công! Nhưng khi

đọc được thư của gã tôi vẫn thấy cảm động, có những việc tôi cứ tưởng chỉ mình mình còn nhớ nhưng thật ra gã vẫn chưa quên.

7.

Một hôm nằm liệt trên giường vì đau bụng kinh, tự nhiên thèm trà sữa kinh khủng, hơn nữa phải là loại trà sữa siêu ngọt được pha trộn rất nhiều chất phụ gia đóng trong bình nhựa xinh xắn. Bạn bè nói thực ra là tôi thèm chất phụ gia mà thôi...

Tóm lại tôi bật dậy khỏi giường, lê cái thân tàn chạy ra ngoài đường mua trà sữa với một tinh thần cực kỳ hào hứng. Không ngờ siêu thị trong khu lại không bán trà sữa matcha hiệu Tiên Trà mà tôi thích nhất. Là một người có nguyên tắc, không bao giờ qua loa với đồ ăn thức uống, tôi bèn kéo lê cơ thể bải hoải đi tới khu nhà bên cạnh mua nhưng khu bên đó trồng nhiều cây quá nên tôi đi được một lúc đã lạc đường.

Tôi và Tam gia đã có lần đọc được một câu chuyện hài, kể Nai gọi điện cho Hươu cao cổ nói “Alo, tớ lạc đường rồi!”, sau đó Hươu cao cổ trả lời là “Alo, tớ là Hươu cao cổ đây!”

Tôi bị lạc đường nhắn tin kiểu đáng yêu cho Tam gia: “Alo! Em là Nai đây!”

Kết quả Tam gia nói với tôi: “Em đừng lừa anh, rõ ràng em là Heo tinh.”

/(T o T)/~~ Heo còn chấp nhận được nhưng Heo tinh là con quái vật gì thế... [Lẽ nào nghe có vẻ đáng yêu hơn Heo? [Không, không một chút nào!

8.

Tam gia có một thói quen cực kỳ không tốt – thích ném điện thoại.

Lúc tôi còn khá ngô nghê cãi nhau đòi chia tay gã, trong tình trạng mọi lời khuyên nhủ đều không có tác dụng, lần đầu tiên Tam gia đã ném vỡ nát chiếc điện thoại Nokia nồi đồng cối đá.

Sau đó tôi lại không hiểu chuyện tiếp tục cãi nhau đòi chia tay gã, và chiếc Meizu MX cũng hỏng.

Bây giờ tôi đã học được một chiêu rất thông minh, đó là kể cả có cãi nhau hăng đến đâu vẫn nhớ nhắc gã không được ném điện thoại, phải hết sức bình tĩnh.

Tính ra Tam gia tổng cộng đã ném vỡ mất ba chiếc điện thoại, mà cái sau lại xịn hơn cái trước. Vì vậy lúc Iphone ra mắt chiếc 5S, tôi đành phải dè dặt từng ly từng tí, không cãi lộn với gã nữa.

Tôi từng dặn dò Tam gia: “Anh học gì không học, sao lại học theo nam chính trong phim Hàn ném điện thoại chứ! Không cool tí nào đâu!”

Tam gia thanh minh chỉ có lần đầu tiên gã cố tình ném vỡ, còn hai lần sau thì toàn là điện thoại không hiểu sao lại rơi xuống đất.

Sau đó chuyện tôi lo lắng nhất đã xảy ra, quả nhiên Tam gia đổi chiếc 5S.

Tôi yếu đuối hỏi: “Dạo này em không cãi nhau với anh đúng không?”

Tam gia: “Lần này anh thề là không cẩn thận làm rơi xuống giường...”

9.

Tôi – một người con gái cần kiệm chăm lo cho gia đình, hiền hậu dịu dàng, gần như không có bất cứ khuyết điểm nào, trong một lần cướp vé xe với anh họ trượt tay làm điện thoại rơi xuống đất vỡ tan màn hình.

Lúc ấy tôi chỉ biết trợn tròn mắt, đơng đưa chiếc điện thoại một cách tình cảm như Nhĩ Khang gọi Tử Vy. Tivi nhà tôi bị hỏng chỉ cần rung lắc rồi đập mạnh vào nó vài cái là lại dùng bình thường. Hình như điện thoại cũng nghe thấy tiếng gọi của tôi nên mặc dù màn hình đã vỡ nhưng vẫn có thể khởi động máy dùng được, chỉ là chỗ bị vỡ cảm ứng không nhạy lắm.

Sau đó tôi cầm điện thoại ra cửa hàng sửa chữa. Họ nói màn hình bên ngoài với bên trong đi liền với nhau nên nếu sửa phải mất 280 đồng, tôi nghiêng răng nghiêng lợi, 280 cũng được!

Đến khi tôi cầm chiếc điện thoại với màn hình bóng loáng về nhà mới phát hiện một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng – Bây giờ logo trên màn hình là “HOAWEI”, tôi dụi mắt vài lần mới dám khẳng định đó là “HOAWEI”.

Miệng tôi trông không khác gì chữ cái thứ hai.

Rầu rĩ cả đêm, cuối cùng tôi cũng tự thuyết phục được bản thân, “HOAWEI” thì “HOAWEI”, cứ dùng như bình thường, tôi nhất định phải bảo vệ nó thật tốt.

Thế là tôi mua trên mạng một miếng dán màn hình, sau khi tìm hiểu kỹ mới cẩn thận dán vào, dán được một lúc mới thấy bên trong lúc nào cũng có một bong bóng không khí rất to, nghiêng đi nhìn kỹ mới hiểu vấn đề... Cửa hàng sửa chữa điện thoại nhà quê kia lại để logo đó ra bên ngoài màn hình! Bong bóng cũng được, cứ dùng bình thường, tôi không nên chê bai nó, bằng không nó sẽ buồn lắm!

Cuối cùng chưa đầy một tuần sau khai giảng, tôi nằm trên giường giơ tay ra mò mẫm điện thoại thì “choang” một tiếng, màn hình cũng nát vụn thành từng mảnh li ti, thậm chí còn không bật được máy lên nữa.

Đúng dịp mấy hôm đó Tam gia được lĩnh lương, gã bảo sẽ đổi cho tôi sang Iphone 6S. Nghĩ đến tần suất làm vỡ di động trong thời gian này, tôi bèn từ chối gã một cách rất lý trí, bảo gã mua cho tôi cái điện thoại rẻ rẻ

cũng được. Lúc cầm điện thoại mới trên tay tôi chợt nhớ ngày xưa Tam gia cứ tức tối là lại đập điện thoại để mua cái mới nên suốt ngày bị tôi lên lớp, bây giờ tôi không còn lập trường để làm việc đó nữa rồi...

10.

Cả tôi lẫn Tam gia đều tin là đồ ăn có cảm xúc nên mỗi lần trước khi ăn bất cứ thứ gì, một câu khen “Trời ơi! Trông ngon quá” là điều cần thiết. Bởi vì nó mà vui thì sẽ trở nên ngon lành thật!

Có lần cùng Tam gia đi ăn với bạn, không cẩn thận làm rơi một miếng cá hồi xuống bàn. Tôi nhanh nhẹn gắp miếng cá lên rồi đồng thanh cùng Tam gia nói “Nhanh lên! Tranh thủ lúc nó còn chưa nhận ra!”

Ngay sau đó tôi liền ăn khúc cá.

Bạn hỏi chúng tôi đang làm gì vậy, Tam gia liền giải thích: “Sau khi làm rơi đồ ăn, chỉ cần nhặt lên và ăn trong vòng ba giây thì đồ ăn sẽ chưa kịp nhận ra là mình đã bị “vấy bẩn” nên không thấy buồn bã đau khổ, và thế là mùi vị vẫn ngon lành như trước!”

Tôi nhai thật hùa theo: “Đúng vậy. Chính xác!”

Ừm, sau đó tôi có cảm giác ánh mắt bạn Tam gia nhìn tôi và gã cứ như đang nhìn hai đứa ngớ ngẩn vậy.

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Có thời gian Tam gia thay đổi số điện thoại, tôi trí nhớ kém nên mãi mà không nhớ được.

Thế là tranh thủ lúc ở Bắc Kinh cùng tôi, Tam gia cố gắng giúp tôi ghi nhớ.

Lúc ăn cơm.

Tam gia: “Số điện thoại của anh là gì?”

Tôi lờm nguýt, cố nhớ lại: “XXXXXX?...”

Sau khi sửa lại, Tam gia bắt tôi đọc một lần rồi mới cho ăn tiếp.

Lúc đi vệ sinh

Tam gia: “Số điện thoại của anh là gì?”

Chân tôi run run chỉ muốn lao ngay vào nhà vệ sinh, nên thuận miệng bịa ra: “XXXXXX...!”

Tam gia tiếp tục sửa lại, mãi đến khi tôi nói đúng gã mới cho vào đi vệ sinh.

Đang đi trên đường, tự nhiên Tam gia đứng chặn trước mặt không cho tôi đi.

Tôi cụng đầu vào ngực gã cố gắng nhớ ra dãy số khó đọc kia, gã vừa đẩy đầu vừa gợi ý cho tôi, có bao nhiêu số thì đẩy bấy nhiêu cái, cuối cùng thì cộc đầu tôi một cái.

Đi vút rác, gã đứng chặn trước cửa, trong mắt lộ rõ vẻ khiêu khích như muốn nói “Em biết rồi đó!”

Tóm lại, sau một thời gian suốt ngày bị hỏi, tôi cũng hình thành được phản xạ có điều kiện, thuộc lòng số điện thoại của gã còn hơn mật mã kho báu.

Một hôm Tam gia gọi điện: “Số điện thoại của anh là gì nhỉ?”

Tôi đọc luôn không cần suy nghĩ, nói xong mới nghi ngờ hỏi: “Anh còn chưa yên tâm à? Em nhớ lắm rồi!”

Tam gia: “Không phải. Anh đang điền thông tin vào bảng, tự nhiên không nhớ ra số!”

Tôi: “...”

Rốt cuộc ai mới là người nhớ kém?

12.

Thời gian làm việc nghỉ ngơi của tôi và Tam gia không giống nhau cho lắm. Thể hiện rõ nhất ở việc tôi cứ rảnh rỗi là thích ngủ, nhất là giấc ngủ trưa và chiều nên lần nào gọi điện làm tôi thức giấc Tam gia cũng bị tôi mắng trong lúc còn đang mơ màng.

Sau đó tôi đặt ra một quy định cho gã, đó là nếu không có việc gì cần kíp quá thì trước khi gọi điện phải chat wechat hỏi trước tôi một câu.

Tam gia nói là thời gian gã gọi điện đều vào những lúc người bình thường không đi ngủ. Sau khi phản kháng vô hiệu, gã đành phải chấp thuận

lời “đề nghị” này.

Một hôm gã gửi cho tôi một hình động qua wechat, là hình một người đang cho gấu con uống nước.

Lúc đó tôi đang ngủ, nhìn qua liền giả vờ ngủ không trả lời.

Kết quả đến lúc tôi thức giấc mới phát hiện Tam gia đã gửi rất nhiều tin nhắn.

Tam gia: Nào, cho em uống nước...

Tam gia: Sao em không uống?

Tam gia: Đau lòng quá!

Tam gia: Đúng là em không còn yêu anh nữa rồi? Anh cho em uống nước em cũng không chịu uống...

Thân là một con người có trí tuệ bậc cao, tôi không hiểu cảnh tượng nhàm chán này gã tự nghĩ ra này có gì đáng để gã tự mua vui cho mình đến thế? Cảm giác cứ như cho dù tôi đi ngủ gã vẫn có thể tự bày trò làm mình vui vậy.

13.

Có một phương pháp quan trọng để giữ vững tình cảm đó là hầu như tối nào tôi và Tam gia cũng phải video call năm phút, lúc thì nói đến một đề tài nào đó rồi cứ thế huyền thuyên, còn nếu đường truyền internet không tốt thì chúc nhau ngủ ngon rồi thôi.

Nhưng trong vài phút quý giá này, Tam gia chưa bao giờ nói những câu yêu đương ngọt ngào với tôi cho tử tế.

Một hôm máy tính tôi đang phát bài hát “Vượt biển để yêu em”, chất giọng của Chu Kiện Hoa vô cùng cuốn hút, tôi liền hát theo.

“Một thành phố xa lạ/Góc nhỏ thân quen.

Từng an ủi lẫn nhau/ Cũng từng ôm nhau thở dài

Không quan tâm sẽ phải đối diện với kết quả thế nào.”

Một bài hát phù hợp với không khí yêu xa của chúng tôi đến vậy, tôi hát mà đến chính bản thân cũng suýt khóc. Lúc dừng lại tôi nhìn Tam gia: “Anh nghe xong thấy thế nào?”

Tam gia: “Thấy... Em hát lạc giọng...”

Tôi: “...”

Tôi mỉm cười xoa tay với gã, dứt khoát tắt video call, kết quả hình như gã này hiểu được ý định của tôi nên đã liều mạng ngăn lại: “Khoan đã khoan đã, anh cho em xem thứ này hay lắm.”

Được sự tò mò cho phép, tôi cho gã thêm một cơ hội làm người nữa, khoanh tay hừ một tiếng lạnh lùng: “Gì thế?”

Kết quả gã vung hai tay lên, trên màn hình liền xuất hiện hai quả bóng phát sáng màu đỏ xanh xen lẫn.

Tôi lại: “...”

Gã tỏ vẻ kiêu ngạo: “Lần trước đi xem thi đấu được phát gậy phát sáng, anh đã lấy đèn bên trong ra đấy.”

Sau đó gã lại vung vẩy hai quả bóng đó. Cứ hết sáng lại vung một cái, hết sáng lại vung một cái, vung đến khi hết pin hết sáng mới thôi.

Tôi theo dõi toàn bộ quá trình, chút cảm giác thương xót ban đầu hoàn toàn biến mất.

Một lần gần đây nhất, tôi với bạn ra ngoài chơi, lúc về có rất nhiều chuyện hay muốn kể với gã, không ngờ gã lại nói: “Anh buồn đi vệ sinh.”

Tôi đang nói hăng nên hung hãn gầm lên: “Không được! Nhịn đi!”

Gã chau mày: “Không được, không nhịn được.”

Sau đó gã cầm điện thoại đứng dậy, vừa đi tới nhà vệ sinh vừa nói: “Đi nào, anh mang em đi cùng.”

Nhìn cửa nhà vệ sinh đang đóng, tôi hoảng sợ vội vàng chủ động tắt video call.

Đồ dở người! Anh cần anh mang theo?!

14.

Một lần ra trung tâm thương mại mua đồ, thấy một đôi yêu nhau đang đẩy xe, cô gái đẩy còn chàng trai thì đi sau vòng tay qua cô gái, cũng đẩy!

Tôi nói với Tam gia bằng giọng ngưỡng mộ: “Anh nhìn đôi kia ngọt ngào chưa kìa!”

Tam gia khinh bỉ nói: “Đang ở nơi công cộng! Mất mỹ quan đô thị! Em không thấy bao nhiêu người đang nhìn à?!”

Tôi bĩu môi đá vào chân gã một cái nhanh như tia chớp rồi đi tiếp.

Đi được một lúc, nhớ tới cặp đôi vừa nãy, tôi bèn thử thăm dò: “Bọn mình thử một lần được không? Chỗ này toàn giá hàng, không có nhiều người.”

Tam gia không nói gì bỏ tay ra khỏi xe đẩy lùi lại mấy bước, tôi chen lên phía trước, rồi gã mới đẩy xe tiếp.

Không biết có phải vì cô gái kia tương đối nhỏ nhắn hay tại hôm đó tôi mặc áo khoác to quá (nhưng có thể nào thì cũng không phải tại tôi béo), sau khi được Tam gia vòng tay quanh người tôi có cảm giác như bị kẹt giữa hai bức tường, gần như không thể nhúc nhích!

Mặt khác đi lại cũng không tiện, nếu mũi chân không va vào bánh xe thì gót chân đập vào chân Tam gia. Đi được vài bước tôi đành chui ra khỏi vòng tay của Tam gia.

Tôi hỏi gã: “Họ đi thế không thấy khó chịu à?”

Tam gia đáp: “Đã bảo với em là mất mỹ quan đô thị mà.”

Tôi: “Mất mỹ quan đô thị thì sao?”

Tam gia không để ý đến tôi nữa mà chú tâm chọn những món ngon để mang ra đảo vào ngày kia.

Mặc dù nói thế này chẳng ra gì nhưng tôi cảm thấy mình thích Tam gia nhất là vào những lúc gã mua đồ ăn cho tôi, thế là tôi chạy theo, ôm eo gã từ phía sau, dụi mặt vào lưng gã: “Bọn mình cứ đi thế này nhé?”

Tam gia không nói gì. Tôi đoán chắc hẳn gã đã từ chối vì làm thế này ở nơi công cộng là không nên nhưng cuối cùng gã không bảo tôi buông ra mà cứ để tôi ôm lấy như thế, đi cả một vòng lớn.

Sau đó cứ mỗi lần đi mua sắm, gã đầu tiên sẽ lấy xe đẩy, ngay sau đó thì để tôi ôm lấy mình từ phía sau.

Có lúc tôi trêu gã: “Cô kia đang cười anh đó!”

Gã liền nói dối: “Cô ấy cười em thì có!”

Bạn ơi, bạn kêu là mất mĩ quan đô thị? Bây giờ má có thấy rít không?
(Ý là tự tát vào mặt mình nên hỏi má có rít không).

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Năm Mươi Câu Hỏi Về Tính Cách Lẫn Nhau (Không Phải Giới Tính)(1)

(1) Tính trong tính cách và tính trong giới tính là cùng một từ. Tác giả chơi chữ kiểu đồng âm khác nghĩa

Chủ đề: Năm mươi câu hỏi về tính cách của nhau chứ không liên quan đến giới tính

Q (Question): Biên Biên (tên người hỏi): Xin hỏi có đặt nặng vấn đề chiều cao của đối phương không?

Tam gia: Tôi không đặt nặng vấn đề này lắm.

Tiểu Bố: Câu này của cô ấy hẳn có ý hỏi chiều cao của chúng ta.

Tam gia: Vậy à?

Tiểu Bố: Ủ.

Q: Lăng Băng Khê: Muốn biết chênh lệch chiều cao ←_←

Tam gia: Em xem, nên hỏi như vậy mới đúng

Tiểu Bố: Gã 1m80, tôi 1m65.

Q: Lạp Lạp: Tiểu Bố thích Tam gia nhất vào những lúc được anh mua đồ ăn cho, vậy Tam gia thích Tiểu Bố nhất là khi nào? Haha, tui thích

những lúc chạm vào nhau ấy.

Tam gia: Lúc cùng ăn uống với nhau!

Tiểu Bố: Em tưởng vào những lúc anh kêu em làm việc mà em hiếm khi nghe lời chứ _(:3 > <)_

Q: Gạo Nếp: Thời gian hai người ở chung nhà có ở cùng phòng không?

Tam gia: Ở cùng phòng

Tiểu Bố: Ặc, nhà chúng tôi chỉ có một phòng thôi, chỉ có một phòng thôi mà.

Q: Bát Bảo mũm mĩm: Xin hỏi chúng tôi có thể đến tham dự lễ cưới không? Thật lòng rất muốn được có mặt trong hôn lễ!!!

Tam gia: Để suy nghĩ đã, chưa chắc đã tổ chức trong nước.

Tiểu Bố: Thực ra không định làm đám cưới, chỉ muốn đi du lịch nước ngoài thôi.

Q: Người qua đường A: Dự định bao giờ cầu hôn, đính hôn, kết hôn? Cầu hôn như thế nào vậy?

Tam gia: Năm nay và sang năm. Chưa nghĩ ra nên cầu hôn như thế nào.

Tiểu Bố: Nói đến mới nhớ. Này! Anh chưa bao giờ cầu hôn em nhé
QAQ

Tam gia: Em nói gì? Sóng điện thoại trên tàu hoả kém quá!

Q: Âm áp, 7 độ: Tiểu Bố Tiểu Bố, lần đầu tiên của hai người là ai chủ động? Sao nhìn thế nào cũng nghĩ là chị nhỉ?

Tam gia: @Tiểu Bố.

Tiểu Bố: Anh ấy @ tôi, tôi chỉ muốn nói là không biết trả lời câu hỏi của bạn thế nào nên không thể trả lời được. Xin cảm ơn!

Q: Người qua đường A: Bao giờ kết hôn?

Tam gia: Năm sau.

Tiểu Bố: Không phải năm nay à?

Tam gia: Hỏi ngày đăng ký à? Anh cứ tưởng đang nói đến hôn lễ.

Tiểu Bố: Em cũng không biết nữa... Năm sau anh sẽ tổ chức hôn lễ với em à? Sao em không biết?

Tam gia: Em chỉ biết ăn thôi.

Q: Zoey~: Nếu hoán đổi giới tính, tiếp theo xin mời phát huy trí tưởng tượng~

Tam gia: Câu hỏi này khó quá, tôi xin sử dụng quyền trợ giúp @Tiểu Bố.

Tiểu Bố: Thú thực, tôi thường nghĩ nếu được là con trai tôi nhất định sẽ tự cưới mình. Thật đấy! Quá hoàn hảo!

Q: Baba: Ngoài sầu riêng còn thích ăn gì?

Tam gia: Ăn roi.

Tiểu Bố: Món gì ngon đều thích hết, tương đối thích đồ ngọt nhưng không dám ăn cay.

Q: A Tuý: Vấn đề gì đã khiến chị nảy sinh sự hoài nghi quá lớn với “tính” của anh chị như vậy, lại muốn bọn em đưa ra 50 câu hỏi về giới tính của anh chị? Cứ giả bộ là tính cách nhé, em cũng có một câu hỏi, thích nhất bộ phận nào trên cơ thể đối phương?

Tam gia: Tóc.

Tiểu Bố: Tôi thực sự không nghĩ ra, có lẽ là lông mày? Rậm như của Shin-cậu bé bút chì vậy. À, cũng có thể là cánh tay, tôi thích bám vào đó (nói sao mà mình như khi đột thế nhỉ?)

Q: Hạnh: Qua lại được bao lâu thì làm chuyện đó, chuyện đó đó mà?

Tam gia: Không lâu lắm nhỉ? @ Tiểu Bố...

Tiểu Bố: Khoảng một năm.

Q: Bên dòng suối nhỏ: Dự định sinh mấy đứa? Khà khà.

Tam gia: Hai @ Tiểu Bố.

Tiểu Bố: Ủ.

Q: Ăn Quân Sĩ: Lần đầu tiên nằm trong dự tính hay phát sinh ngoài ý muốn? Ngoài ý muốn đúng không?

Tam gia: Ngoài ý muốn trong dự tính, nhưng trong kế hoạch.

Tiểu Bố: ơ, bạn hãy cầm túi Khứ Ô Phấn trong tay tôi, một ngày ba lần, mỗi lần 10g, hoà tan với nước rồi uống nhé. (Khứ Ô Phấn là một loại thuốc tấy dạng bột)

Q: Lâm Lâm yêu mẹ: Tớ muốn hỏi là nếu năm sau kết hôn, bọn tớ sống cùng thành phố có thể nhận được bánh kẹo cưới không?

Tam gia: Chuyện này hỏi @ Tiểu Bố.

Tiểu Bố: Nếu kết hôn thì tớ sẽ xem xét rồi gửi chuyển phát nhanh bánh kẹo cưới cho các cậu nhé?

Q: Bảy đêm: Tiểu Bố... Tính cách của nhau và giới tính... Tiểu Bố thật là đen tối... Câu hỏi: Chuyện xảy ra trong lần đầu tiên Tiểu Bố và Tam gia đến nhà đối phương?

Tam gia: Lần đầu tiên chính thức ra mắt đã uống rất nhiều rượu với bố 233333 (233333 nghĩa là cười lớn)

Tiểu Bố: Mặc dù đã cố suy nghĩ rất lâu nhưng hình như tớ không nhớ được đã có chuyện gì xảy ra trong lần đầu tiên đến nhà Tam gia... Xưa lắm rồi.

Q: Calabash: Lần đầu tiên là lúc nào?

Tam gia: Hơn bảy giờ, chưa đến tám giờ tối.

Tiểu Bố: Đây, anh không cần phải nói rõ thế đâu.

Q: Yên Giác: Tiểu Bố đáng yêu, xin hỏi bây giờ bạn bao nhiêu kg?

Tam gia: @ Tiểu Bố.

Tiểu Bố: Cứ coi là 50kg được không?

Q: Cái cốc max điểm bạn thân: Lúc yêu xa nói thế nào với người nhà... Vấn đề này bây giờ thật sự nan giải.

Tam gia: Nói thẳng.

Tiểu Bố: Yêu xa mà bạn nói cứ như là ngoại tình ấy... Thì cứ nói thẳng là đang yêu thôi. Lần Tam gia hẹn tớ đi xem phim, tớ đã nói thẳng

với mẹ là Tam gia đang theo đuổi tớ. Còn Tam gia thì trong một lần ngồi trên sofa xem Shin-cậu bé bút chì, mẹ anh ấy đang quét dọn nhà cửa, Tam gia suy nghĩ rồi nói luôn “Mẹ ơi con yêu rồi!”

Q: Trước hoàng hôn: Tớ chỉ hỏi một câu thôi, bao giờ kết hôn?

Tam gia: Năm sau.

Tam gia: Bạn hỏi đăng ký hay hôn lễ?

Q: Người hốt bụi cuối cùng: Mặc dù quy định là 50 câu hỏi liên quan đến tính cách nhưng tớ vẫn muốn hỏi (Trời ơi, xấu hổ chết đi được) Tớ sợ bị kiểm tra hồ sơ, hay là thôi nhỉ? ~ Chuyển câu khác vậy, có phải người nhà Tam gia đã coi cậu là con cái trong nhà rồi không?

Tam gia: @ Tiểu Bố.

Tiểu Bố: Sao tớ biết được bố mẹ anh ấy nghĩ thế nào... Kể cả có không coi tớ là con cái trong nhà thì cũng đâu có nói huých toẹt cho tớ biết hahahaha.

Nhưng tớ đã đến nhà anh ấy ăn không dưới 100 bữa cơm rồi.

Q: Aa: Lần đầu tiên diễn ra vào lúc nào? Có cảm giác gì?

Tam gia: Bảy giờ hơn, tám giờ kém, buổi tối. Rất vui.

Tiểu Bố: Bạn ơi, bạn hãy cầm túi Khử Ô Phấn trong tay tôi, một ngày ba lần, mỗi lần 10g, hoà tan với nước rồi uống nhé. (Nhìn Tam Gia) Em thấy anh cũng cần uống một chút đấy!

Q: Chìa khoá của Nhị Gia: Tiểu Bố, câu nói nào của Tam gia khiến cậu cảm động nhất?

Tam gia: @ Tiểu Bố.

Tiểu Bố: Ăn gì anh mua cho.

Q: Quân: Thời gian đính hôn và kết hôn thông báo trên weibo có thật không?

Tam gia: Thật.

Tiểu Bố: Tại sao tớ phải tung tin đồn nhằm lên đó chứ (cười đến cry)

Q: Ngải Mộc: Định bao giờ sinh em bé? Sinh mấy con? Mấy nam mấy nữ?

Tam gia: Hai năm nữa. Hai đứa. 1-1.

Tiểu Bố: Anh tưởng đang viết tiểu thuyết à? Muốn trai có trai, muốn gái có gái sao? Nhưng khi bọn tớ nghĩ đến vấn đề này, tớ thích anh trai em gái còn Tam gia lại muốn chị gái em trai.

Q: Hoàng Thượng, Hoàng Hậu của Người rơi rồi: Số di động của Tam gia là bao nhiêu? Hahaha, đùa đấy. Nói nghiêm túc đây, các cậu định đính hôn ngày 1/5, đăng ký 11/5 sao?

Tam gia: 188*****, thật.

Tiểu Bố: Nói chuyện với người nhà, họ bảo để bọn tớ tự quyết định.

Q: Khà khà khà: Hai người đã từng làm gì xấu hổ nhất trước đám đông? (=^ω^=)

Tam gia: Thế nào là xấu hổ nhất? Có ăn được không?

Tiểu Bố: Cùng lắm là... Chỉ là lưu luyến thơm nhau lúc chia tay ở nhà ga thôi. Theo tớ nhớ thì không có gì đáng xấu hổ cả, bọn tớ rất biết giữ thể diện trước đám đông nhé!

Q: Bánh trôi vừa cute vừa ngon: Cũng hỏi về lần đầu tiên?

Tam gia: Bạn đã uống Khứ Ô Phấn chưa?

Tiểu BỐ: #Độc giả của mình thật bà tám# Nào nào nào, cho đọc truyện ngắn nhé.

[Anh nhăn nhin không chuyển động nữa, ngón cái lau giọt mồ hôi trên trán cô, khẽ hỏi: “Bảo bối, em vẫn ổn chứ?”

Rõ là đau đến xé da xé thịt nhưng ánh mắt cô vẫn tỏ rõ vẻ cứng cỏi: “Cứ tiếp tục.”

Vẻ xót xa lướt qua ánh mắt anh, anh hôn lên trán cô: “Anh sợ em đau.”

Cô hé môi nở một nụ cười, vỗ vai anh: “Không sao, bốn bảo bối chịu đau rất tốt!”]

Chuyện H đã kể xong, đồng ý với tôi là kết thúc các câu hỏi nhạy cảm ở đây thôi nhé.

Q: Yo: Tớ muốn biết lần đầu tiên Tam gia chính thức ra mắt bố mẹ cậu như thế nào? Chính là kiểu ra mắt bố mẹ bạn gái sau khi xác định quan hệ ấy!

Tam gia: Hỏi em đó! Anh thấy mình rất đáng yêu!

Tiểu BỐ: Không còn nhớ nổi nữa, giống như trong lần đầu tiên gặp bố mẹ anh ấy vậy, tớ cũng không nhớ lần đầu tiên anh ấy tới nhà mình là thế nào... Chắc là khá căng thẳng, không nói nhiều, bố tớ uống bao nhiêu thì anh ấy uống bấy nhiêu...

Q: ^_^ CC: Xin hỏi hai người mất bao nhiêu thời gian trên wechat? Sao biết được một người đàn ông thật lòng thích mình?

Tam gia: Câu này của bạn không phải câu hỏi.

Tiểu Bố: Cậu ấy hỏi bọn mình mất bao nhiêu thời gian trên wechat?

Tam gia: Nói đến chuyện này thì dài lắm.

Tiểu Bố: Đồ lừa đảo... Năm đầu tiên yêu nhau bọn tớ rất thắm thiết, ngày nào cũng gọi điện thoại một, hai tiếng. Sau đó dần giảm bớt thời gian liên lạc, vì mỗi người có cuộc sống của riêng mình mà. Wechat cũng như messenger vậy, có việc thì tìm người kia, không thì lúc nào rảnh nhắn tin trêu chọc nhau vài câu, không biết thời gian bao lâu nhưng trước khi đi ngủ ngày nào cũng gọi điện chia sẻ những vấn đề xảy ra trong ngày hôm đó. Sau khi đi làm anh ấy khá bận, nếu rảnh thì không nói chuyện nhưng tối thì video call, lần thì nửa tiếng, có khi 50, 60 phút. Nếu như anh ấy khó lắm mới gom được năm thằng bạn đại học muốn cùng chơi game chẳng hạn, lúc đó tớ sẽ tự đi đọc tiểu thuyết thôi.

Kết: Độc giả của mình thật là nghiêm túc. Hì hì~

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 33

15.

Điểm thực sự khiến tôi cảm thấy hoà hợp với Tam gia hẳn là: ăn uống.

Một lần Tam gia tới nhà tôi ăn trưa, hôm đó có uống chút rượu vang nên hơi buồn ngủ. Trong lúc gã và hai người anh của tôi đứng trong phòng tôi xem “Legal High” thì hôm đó vì ăn hơi nhiều nên tôi phải lục tung mọi nơi để tìm thuốc tiêu hoá.

Vừa xé gói thuốc gã đã sán lại.

Tam gia: “Đang ăn gì thế?”

Tôi: “Thuốc viên Đại Sơn Tra.”

Tam gia: “Có ngon không?”

Anh tôi liếc mắt một cái rồi xen ngang: “Thuốc đó.”

Tam gia trả lời anh tôi: “Em biết là thuốc...” Rồi mở to mắt hỏi tôi: “Có ngon không?”

Tôi không nỡ từ chối câu hỏi của gã: “Anh nếm thử nhé?”

Tam gia: “Được, được, được!”

Sau đó chúng tôi mỗi người cầm một viên thuốc lên gặm nhấm, bị anh tôi nhìn bằng ánh mắt kỳ cục.

Một lần khác tôi ngồi trong ký túc viết luận văn đến tối mịt, vì hoạt động trí não quá mức nên thấy bụng đói cồn cào, liền khoác áo chạy xuống siêu thị dưới sân. Đầu tiên chỉ đơn giản là mua mì ăn liền nhưng chứng sợ lựa chọn làm tôi không biết nên chọn nhãn hiệu nào mới ngon. Thế là tôi gọi cho Tam gia, sau khi gã phân tích ưu điểm và khuyết điểm của tất cả các vị thuộc bốn, năm nhãn hiệu có trong siêu thị đó, thậm chí gã còn biết cả gói mì của Thái có trong siêu thị mà tôi chưa bao giờ nghe tên... Cuối cùng dưới sự chỉ dẫn của Tam gia, tôi thành công mua được gói mì mà tôi thấy không ngon một chút nào (tạm thời đến giờ tôi vẫn chưa tìm được vị mì nào ngon hơn mì thịt bò và mì thịt kho).

Nhưng vẫn phải nói, có một người bạn trai đã thử hết tất cả các vị mì trong siêu thị, tôi cũng choáng luôn.

Trong dịp nghỉ tết năm nào đó, tôi tới nhà Tam gia chơi, nhìn thấy dưới bàn trong phòng ngủ của Tam gia có một hàng Sprite, tôi vui vẻ định cầm một lon lên uống thì mới nhận ra chỉ là lon không.

Tôi thắc mắc hỏi gã: “Hở? Vô không à?”

Tam gia đáp: “À. Mẹ anh không cho uống nước ngọt, tết anh uống xong để vô lại đây.”

Tôi đẩy gã: “Anh lười thế, để ở đây lâu thế mà không vứt đi.”

Tam gia: “Anh cố tình để lại đó, còn phải dặn mẹ mấy lần là không được vứt.”

Nói tới đây trong đôi mắt loang loáng nước của Tam gia đong đầy tình cảm, nhìn hàng lon kia và nói: “Anh giữ lại để mỗi đêm trước khi đi ngủ liếc mắt nhìn chúng một cái, nhớ ời là nhớ.”

Tôi: “...”

Thật không thể ngờ được tình địch của tôi lại là một đám vỏ lon không hề có sức chiến đấu.

Như trước đây tôi từng nói, khi còn chưa xác định được thế nào là yêu tôi đã thấy ở bên Tam gia rất vui, nắm tay nhau vui vẻ lượn đường phố, vui vẻ xem tivi, kể cả mỗi người ôm một cái điện thoại cũng vẫn thấy vui. Nhất là khi gã nói với tôi “Bọn mình đi ăn XX nhé?” “Em có muốn ăn XX không?” “Anh mua sầu riêng cho em nhé”, tôi cảm thấy tôi có thể yêu gã thêm mười năm nữa.

Có lẽ ưu điểm lớn nhất khi hai đứa phàm ăn yêu nhau chính là không vấn đề gì không giải quyết được khi đi ăn, nếu có thì ăn một lúc là xong chuyện

16.

Điều chiếm tỷ lệ lớn nhất trong tình yêu của tôi và Tam gia, một là ăn, hai là cãi nhau.

Cãi nhau to thì không có mấy nhưng những trận khẩu chiến nho nhỏ thì cứ vài ngày lại nảy sinh, nhỏ đến mức mười phút đã làm lành.

Hay cãi nhau như vậy là vì tôi khá nông nổi, còn không cãi nhau to là vì gã thường không quan tâm đến tôi nữa... Sau đó hình như Tam gia đã thành công trong việc đạt tới trình độ “tránh cãi vã” một cách thông minh thế nào.

Bên trường học của tôi có một cửa hàng bánh mì mở chương trình rút thăm trúng thưởng, mỗi số điện thoại có thể rút thăm một lần trong ngày. Tôi ngày nào 12h cũng rút thăm nhưng mãi mà không trúng, liền bảo Tam gia rút, năn nỉ gã cả ngày mà gã không chịu.

Tôi tôi hỏi gã: “Đã rút chưa?”

Gã trả lời thật thà: “Chưa.”

Tôi đang định nổi cáu thì gã bất ngờ chuyển đề tài: “Khoan đã, em khẩn vài câu đi, nếu không thì chắc chắn sẽ lại là ‘Cảm ơn, chúc bạn may mắn lần sau’. Nhanh lên!”

Tôi vừa thấy thế liền xoá vội những lời định mắng gã, đổi thành: “Cầu mong.”

Chắc là gã đang rút thăm, nói với tôi: “Trong đầu chỉ nghĩ đến bánh mì.”

Tôi vừa điên cuồng chỉ huy suy nghĩ gào thét trong lòng hai chữ bánh mì, vừa gửi cho gã hình cái bánh mì.

Cuối cùng chỉ rút được lá thăm trị giá 5 đồng tiền mặt.

Tam gia chặn họng trước khi tôi lên tiếng: “Chắc chắn là vì em không thành tâm.”

Tôi đã quên mình đang nổi giận vì điều gì.

Một lần Tam gia trở lại Bắc Kinh sau chuyến công tác mới tới trường đón tôi về nhà. Lúc đi ngang qua một cửa hàng bán đồ ngọt, tôi chỉ vào bánh sầu riêng ngàn tầng và nói với gã: “Anh mua cho em cái này đi, lát nữa em mời anh ăn bánh kem phô mai cực ngon.”

Tam gia đồng ý. Sau khi mua bánh sầu riêng ngàn tầng cho tôi, chúng ta ra quán cơm ăn cà tím thái lát chiên, cũng ngon nhưng ăn xong lại thấy khô miệng vì mặn, Tam gia vui vẻ lắc tay tôi: “Đi mua bánh kem phô mai đi.”

Tôi nghĩ đến cửa hàng Cổ Tảo Vị gần đây mà dạo trước tôi đã bỏ ra một trăm đồng để làm thẻ hội viên nhưng chưa dùng lần nào, liền có ý định hào phóng mua một chiếc bánh kem lớn về ăn cùng Tam gia. Hai chúng tôi đi ra khu phố Tây, đi đến cuối cùng Tam gia hỏi: “Ở đâu vậy?”

Tôi cũng rất ngạc nhiên: “Chắc là đi quá rồi, quay lại xem sao.”

Sau đó đi đi lại lại mà vẫn không thấy.

Tam gia hỏi: “Có phải trong mơ em thèm bánh kem quá nên mới mơ làm thẻ hội viên không?”

Tôi cãi lại “Không thể như vậy được!” rồi gọi điện hỏi bạn về cửa hàng bánh ngọt đó, mới biết đúng là ở đây nhưng cửa hàng bánh ngọt đã biến thành cửa hàng bán gà chiên rồi.

Cho nên có lẽ cửa hàng kia đã đóng cửa... Đóng cửa rồi...

Nhìn ông chú bán gà chiên, tôi thầm nói bản thân phải mạnh mẽ lên, không được khóc!

Nhưng suốt cả quãng đường tôi cứ than vãn mãi, cứ lặp đi lặp lại một câu “Làm bé tức chết mất thôi!”. Thế rồi sau một hồi lờm nguýt tôi đổ hết những buồn bã trong lòng mình lên đầu Tam gia, một người luôn im lặng như gã bỗng nói với tôi: “Nếu điên tiết thế thì báo cảnh sát đi!”

Cảnh tượng gây ấn tượng sâu sắc nhất là lúc đó chúng tôi đã tới trạm xe điện ngầm. Trong ga tàu ồn ào người đông nườm nượp, gã nói xong câu đó làm tôi không biết than trách thế nào nữa, đành ngoan ngoãn đi theo, lặng lẽ cùng gã về nhà.

Giờ đây chúng tôi không còn cãi nhau nhiều nữa bởi vì tôi đã tìm ra một phương pháp giải quyết rất hay. Tôi nhớ mình đã từng chia sẻ với các bạn phương pháp này. Lúc giận dữ hay buồn bã khoan hãy luống cuống hay

khóc lóc, cũng đừng vội nổi giận hay làm to chuyện, hãy ngồi xuống một góc nào đó, ăn uống cho thoải mái đến khi nào no căng bụng. Đến khi ăn no thì ít nhiều khí giận trong người cũng bốc hơi phần nào, tự nhiên đôi mắt đang mở to cũng muốn dừng lại.

Sau đó bạn sẽ nhận ra rằng...

Không ổn rồi, phải đi tìm một viên thuốc tiêu hoá cái đã.

[Lời phụ hoạ của Tam gia: Viên hoàn Đại Sơn Tra cũng ngon lắm đó].

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng

www.dtv-ebook.com

Chương 34+50 Câu Hỏi Trong Sáng Chứ Không Phải Triết Học

Q: Cực đáng yêu: Hai bạn rất giỏi tiếng Anh, có phương pháp gì để học giỏi tiếng Anh không? Ví dụ như nâng cao khả năng đọc hiểu gì đó (nói cứ nghiêm túc quá ấy nhỉ?)

Tam gia: Học từ mới, chỉ cần biết khoảng 3000 từ là đủ rồi.

Tiểu Bồ: Chăm làm bài, mỗi ngày một bài đọc sau đó phải hiểu được hết tất cả các từ và câu trong bài đọc đó. [A, quả nhiên đây mới là phong cách chuẩn nhất của độc giả của mình]

Q: Học thuộc bài, đi học, ăn cơm, đi ngủ, làm bài tập, nghe viết: Gào khóc~ Tam gia, anh có thể nâng Tiểu Bồ lên cao hơn mặt đất được bao lâu?

Tam gia: Đến khi nào cô ấy không muốn nữa thì thôi.

Tiểu Bồ: Ặc, có lần buồn đi vệ sinh mà không có dép, tớ nhờ Tam gia công đi đấy, hehehe.

Q: Tôi là một đứa lè mề: Các bạn thích tư thế nào? Quần áo thích kiểu gì? Chọn nhãn hiệu thời trang thể thao nào?

Tam gia: Ôm nhau xem tivi. Quần áo không quan tâm kiểu cách. Nike.

Tiểu Bồ: Chắc là nằm trên bụng Tam gia xem tivi, đê mê lưng thọt người thoải mái mà! Quần áo? Chọn vậy. Tớ không thích thời trang thể thao, tớ ghét thể thao.

Q: Tinh Đồng: Tam gia gọi Tiểu Bố bằng biệt danh gì?

Tam gia: Bố Bố, Bố Tử hahaha.

Tiểu Bố: Chẳng phải anh gọi em là em yêu với bảo bối sao?

Q: Trăng khuyết trăm dặm: Tớ hỏi một câu, Tam gia có đọc truyện tiểu thuyết của cậu, xem bình luận của các độc giả hay đọc comment trên weibo của cậu không?

Tam gia: Không đọc tiểu thuyết. Có xem bình luận của độc giả. Không đọc weibo.

Tiểu Bố: Anh ấy đã đọc bình luận lúc viết thay tớ một chương truyện lần trước.

Q: Một con mèo: Dân FA muốn biết cảm giác yêu nhau là như thế nào?

Tam gia: @ Tiểu Bố.

Tiểu Bố: Không khác FA là mấy, cũng có lúc vui lúc buồn, nhưng có cảm giác được cùng ai đó chia sẻ nên khá yên tâm.

Q: Nhĩ nhĩ HM: Sầu riêng ngàn tầng ngon hơn hay bánh kem phô mai ngon hơn?

Tam gia: Sầu riêng ngàn tầng.

Tiểu Bố: Cả hai đều ngon.

Q: Oánh oánh y: Có thời điểm nào cảm thấy chỉ có thể là Tiểu Bố không?

Tam gia: Kể từ lúc bắt đầu yêu cô ấy.

Tiểu Bố: Em không quen lắm với phong cách này.

Q: A Lữ: Tớ đã từng chứng kiến hôn lễ ở nước ngoài! Mỹ hả?

Tam gia: Chắc không phải ở Mỹ nhưng nếu có người tài trợ thì đi.

Tiểu Bố: Hahahaha, đồ không biết xấu hổ, anh muốn đóng vai quần chúng à?

Q: Ông chú gãy chân: Tam gia có thấy Tiểu Bố rất trong sáng không? Lúc mới yêu Tiểu Bố có che giấu sự thô thiển của mình không?

Tam gia: Có thấy. Có.

Tiểu Bố: Tớ lúc nào cũng trong sáng mà.

Q: Ngọc lưu ly Hiếu Hiếu: Xin hỏi Tam gia đã thích Tiểu Bố như thế nào? (Xin thuật lại ngắn gọn, cắt bớt 30 chữ ~~)

Tam gia: Câu hỏi này thật khó trả lời.

Tiểu Bố: Đã nói là yêu từ cái nhìn đầu tiên kia mà? Đúng là chỉ nói dối em thôi...

Q: Cua chúa tể: Lần đầu tiên vào lúc hơn bảy giờ, chưa đến tám giờ kia kết thúc lúc nào vậy? Không phải là hai tiếng sau vẫn ở ngoài cửa chứ. Hahaha, tớ không uống Khứ Ô Phấn đâu nhé, xin cảm ơn!

Tam gia: Không tới hai tiếng đâu.

Tiểu Bố: Há hốc miệng.jpg

Q: A Tuý: Lịch sử tình yêu từ khi đi học mầm non của hai người (hay lịch sử yêu đơn phương cũng được).

Tam gia: Không có lịch sử gì cả, tôi là một trang giấy trắng, hahahaha.

Tiểu Bố: Còn tôi là một bức tranh...

Q: Hiếu Hiếu: Vào lúc nào và trong tình huống nào Tam gia và Tiểu Bố rung động trước đối phương nhất? ^_^

Tam gia: Tất cả những thời khắc được ở bên nhau, thực ra rung động mãi mãi chỉ là cảm xúc nhất thời thôi.

Tiểu Bố: Khi đứng trước một sự việc nào đó làm bản thân mất bình tĩnh, có anh ấy cùng giải quyết, tớ cảm thấy rất đáng tin.

Q: Lôi Lôi: Bình thường Tam gia và Tiểu Bố thường mặc quần áo màu gì?

Tam gia: Đen trắng

Tiểu Bố: Tất cả các màu. Mùa đông thường mặc đồ đen để trông gầy hơn...

Q: Bảy đêm: Thời điểm nào Tam gia làm Tiểu Bố xúc động nhất, không tính những lúc ăn uống đâu nhé. Cũng như thời điểm nào Tiểu Bố làm Tam gia xúc động nhất?

Tam gia: Câu hỏi bị trùng lặp rồi.

Tiểu Bố: Đúng là câu hỏi này bị trùng rồi (Nói thật nhé, anh ấy vẫn đáng yêu nhất lúc mua đồ ăn cho tớ).

Q: Người qua đường A: Sau khi kết hôn ai làm việc nhà?

Tam gia: @ Tiểu Bố.

Tiểu Bố: Mọi người cứ coi như là tớ đi.

Q: Fantasy: Tay nghề nấu nướng của Tiểu Bố có cao không?

Tam gia: Có

Tiểu Bố: Lần nào Tam gia cũng chén sạch! *kiêu ngạo~ing*

Q: Tịch thập tổ hoa: Hỏi Tam gia khi nào yêu Tiểu Bố nhất?

Tam gia: Lúc nấu món ngon cho tôi ăn.

Tiểu Bố: Này, anh từng bảo lúc nào cũng yêu mà.

Q: Thiên hạ bạc bẽo: Gái xinh ơi, cậu thích nhất địa điểm và tư thế nào trong chuyện XXX của Tam gia? $\sim(\geq \nabla \leq)/\sim$

Tam gia: @ Tiểu Bố.

Tiểu Bố: @ Hãy uống hết Khứ Ô Phấn đi.

Q: Giờ ăn đến rồi: Trong hai người ai yêu nhiều hơn?

Tam gia: Tôi.

Tiểu Bố: Sao anh lại có thể không biết xấu hổ mà nói ra những lời này???

Q: Đại Mạnh Mạnh: Tam gia thích thể loại nhạc nào? Ca sĩ hay nhóm nhạc thích nhất? Có thể dùng giọng thật hát bài We are young không? Kỷ lục nụ hôn kiểu Pháp dài nhất của hai người trong bao lâu?

Tam gia: Hiện đang nghe Post-Rock, ca sĩ tạm thời là Zella Day. Không thể. Hình như cũng tương đối lâu.

Tiểu Bố: Tớ không thích hôn kiểu Pháp, tớ thích được anh ấy thơm vào má, kiểu chỉ khẽ “chụt” một cái thôi ấy. Còn nữa, tại sao anh lại không đáp ứng yêu cầu của các độc giả của em? Chỉ bảo anh hát một bài thôi mà?

Tam gia: Ờ, để tính sau.

Q: Cây nấm nhỏ ứ muốn đổi tên: Giữa Tam gia và đồ ăn ngon, nếu chỉ được chọn một đáp án thì cậu sẽ chọn như thế nào?

Tam gia: @ Tiểu Bố.

Tiểu Bố: Dĩ nhiên là Tam gia. Anh ấy có thể mua cho tớ rất nhiều đồ ăn ngon! Nấm ngố!

Q: Mèo: Đọc xong thấy dở dẫn quá. Sao mọi người không hỏi có cần dùng đến đạo cụ hay những câu kiểu như vậy chứ?!

Tam gia: Nhớ là chưa dùng bao giờ.

Tiểu Bố: Nhìn lên trời.

Q: Miss Yến đã về: Vậy có câu hỏi ngay đây, hai người XXX mấy lần một tuần? Mấy lần một đêm? Những lúc “sung sướng” nhất, Tam gia nói gì với Tiểu Bố?

Tam gia: Xấu hổ quá

Tiểu Bố: Em cũng thấy xấu hổ quá!

Q: Nghệ Vận Xa: Xin hỏi tư thế của Tam gia trong lần đầu tiên, Tam gia đang nhìn bạn đó!!!

Tam gia: Xấu hổ

Tiểu Bố: Nhìn móng tay!

Q: Bảy đêm: Xin hỏi lần đầu tiên xảy ra trong hoàn cảnh nào? Bây giờ Tiểu Bố xưng hô với Tam gia như thế nào, có theo từng trường hợp không? Tam gia với Tiểu Bố thì sao?

Tam gia: Trên giường. Huhuhu. Gọi là bảo bối.

Tiểu Bố: Tớ thì gọi thẳng là chồng ời. Nếu ở ngoài đường thì chỉ kéo tay anh ấy rồi nói chuyện chứ không gọi.

Q: Bát Bảo mũm mĩm: Tam gia muốn đi nước nào cho tớ đi theo với!!! Phải bao ăn, bao ở và trả tiền vé máy bay nhé hehehehe!

Tam gia: West Key. Hơi đắt.

Tiểu Bố: Hahaha, không cho cậu đi theo đâu.

Q: Người hốt bụi cuối cùng: Xin hỏi hai cậu có XXX trong kỳ nghỉ hè và nghỉ đông không? Nếu được ở cùng nhau dài ngày thì tần suất XXX là bao nhiêu? ($\cong \nabla \cong$)

Tam gia: Xấu hổ quá.

Tiểu Bố: Chỉ có nghỉ hè và nghỉ đông là bọn tớ được gặp nhau tương đối nhiều thôi. Nhìn lên trời!

Q: Ấm áp, 7 độ: Xin hỏi Tam gia có biết cãi nhau không, có cãi nhau với cậu không? Nguyên nhân của cuộc tranh cãi dữ dội nhất?

Tam gia: Biết. Tôi cũng hung dữ lắm đấy.

Tiểu Bố: Hahaha, cậu thấy chó Husky nổi giận bao giờ chưa, kiểu như vậy đấy. Một số lần cãi nhau tương đối dữ dội đều vì thấy ngọt ngào vì áp lực thi cử chứ không có vấn đề gì to tát, rồi lôi chuyện cũ ra và cứ thế là cãi nhau thôi.

Q: Hàm ngư: Tớ muốn xem một đoạn Tam gia viết về “Xấu hổ quá!”

Tam gia: Đau đầu.

Tiểu Bố: Anh ấy đi làm cả ngày nên cũng mệt mỏi lắm, đừng làm khó anh ấy nữa mà, có cơ hội sẽ bắt anh ấy viết! [Phải rồi, chính xác, sẽ không

bao giờ có cơ hội đâu!]

Q: LL: Đã nói về chênh lệch chiều cao rồi, vậy nói sang chênh lệch cân nặng đi (có cảm giác câu hỏi này sẽ bị ai đó giả vờ không nhìn thấy...)

Tam gia: @ Tiểu Bố.

Tiểu Bố: Ok, tở giả vờ không nhìn thấy.

Q: Tsunami: Tở muốn hỏi lần XXX gần đây nhất là bao giờ?

Tam gia: Lần gặp nhau gần nhất.

Tiểu Bố: Ồ? Anh nhìn đĩa bay kìa!

Q: Lãng Bãng Khê: Lúc hôn nhau anh ấy cúi xuống hay cậu kiễng chân (Nghiêm túc đấy. Dĩ nhiên nếu ngồi hôn hay nằm hôn thì tở muốn biết ai ở trên, ai ở dưới)

Tam gia: Cúi đầu+kiễng chân.

Tiểu Bố: Tở thích thơm vào má (nghiêm túc đấy).

Q: Hãy gọi tôi là Ms Dụ Viên: Xin hỏi thời khắc nào Tiểu Bố và Tam gia cảm thấy đối phương làm mình rung động mãnh liệt nhất? Còn nữa, còn nữa, động tác nào của người kia khiến anh/chị chỉ muốn lật bàn? Ôm mặt xấu hổ (>_<

Tam gia: Trả lời bên trên rồi. Cô ấy lúc nào cũng rất đáng yêu.

Tiểu Bố: Tở cũng ôm mặt xấu hổ cho xong

Q: Người qua đường A: Sau khi hai người kết hôn ai quản lý? Ai phải nghe lời ai?

Tam gia: Sau khi kết hôn gì cơ?

Tiểu Bố: Tiền bạc sau khi kết hôn á? Chắc là sẽ cùng lập một tài khoản, mỗi tháng phải nộp vào đó một khoản cố định, còn lại thì mang ra ngoài tiêu thoải mái hahahaha! Việc nhỏ thì quyết định, việc lớn phải bàn bạc.

Q: Biên Biên: Vì tất cả mọi người đều hỏi về lần đầu tiên nên tớ muốn biết lần gần đây nhất vào lúc nào?

Tam gia: Đã trả lời.

Tiểu Bố: Có lẽ bạn ấy hỏi một khoảng thời gian dài ấy.

Tam gia: À.

Tiểu Bố: Ừm.

Q: Tớ đen hay béo, đoán đi! Hìhì, hai người thích tư thế nào?

Tam gia: Tôi có Khứ Ô Phấn đây, cho bạn này.

Tiểu Bố: Mỗi ngày ba lần nhé, phải uống đúng liều đó.

Q: Nhất Nhất: Mô tả bề ngoài của Tam gia!

Tam gia: @ Tiểu Bố.

Tiểu Bố: Cảm giác là sẽ mất fan hâm mộ đây. Hahaha, mặc dù anh ấy có trái tim của một người con gái nhưng vẻ ngoài không thuộc kiểu dịu dàng nho nhã thư sinh... Ông ngoại anh ấy là người Mông Cổ, bố mẹ là người Đông Bắc nên thuộc kiểu cao to vạm vỡ ấy [Mọi người có thể tưởng tượng một anh chàng cao to vạm vỡ mặc quần đùi bó họa tiết con mèo đi khắp nơi trong nhà góm ghiếc đến mức nào không... Hay lại đáng yêu?!!]

Q: Trắng khuyết trăm dặm: Hai người đã từng nghĩ sẽ đặt tên gì cho con chưa? Có phải tớ nghĩ hơi xa không?

Tam gia: Đã từng nghĩ rồi.

Tiểu Bố: Lúc không có việc gì làm bọn tớ đã bàn bạc rất lâu. Sau đó anh ấy bảo tên tớ đặt đó dẫn.

Q: Tinh Đồng: Hai người từng nghĩ đặt tên con là gì chưa? Có dùng họ của Tam gia+họ của Tiểu Bố không?

Tam gia: Không đâu.

Tiểu Bố: hahaha không đâu. Tên như thế lạ kỳ lắm.

Q: Là 33 chứ không phải ba ba: Tam gia có thái độ gì trước việc Tiểu Bố viết tiểu thuyết?

Tam gia: Ủng hộ.

Tiểu Bố: Anh ấy khen tớ rồi!

Q: Cà: Muốn có con gái trước hay con trai trước?

Tam gia: Gì cũng được.

Tiểu Bố: Hôm qua lúc ở trên giường anh không nói vậy! [Tớ nói lung tung đấy, bọn tớ đã hơn một tháng không gặp nhau rồi!]

Q: Người qua đường A: Dùng một câu để hình dung đối phương. Tiểu Bố cảm thấy khuyết điểm của Tam gia là gì? Câu hỏi hơi bị nghiêm túc đấy hehe.

Tam gia: Là cô gái tôi thích, cho dù các bạn có thích hay không.

Tiểu Bố: Tớ đọc câu hỏi ba lần mới hiểu là 2 câu. Tam gia có vô vàn khuyết điểm nhưng tớ vẫn thấy ok.

Q: Sâm mặc:Tiểu Bố, tuần trăng mật cậu với Tam gia định đi đâu?

Tam gia: Chưa quyết định.

Tiểu Bố: Thái Lan... Thái Lan... Sầu riêng... Sầu riêng... Đồng ý với em đi mà!

Tam gia: Không được làm nữa

Q: Đát Đát: Nếu người kia ngoại tình... Anh/chị sẽ làm thế nào? Mặc dù câu hỏi này làm ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng hehe.

Tam gia: (im lặng)

Tiểu Bố: Thấy hơi sợ nhưng tớ nghĩ chắc chuyện đó sẽ không xảy ra đâu. Tớ tốt với anh ấy như vậy mà anh ấy cũng không đại dột, sao phải tìm đến người khác chứ?

Q: Chán quá đổi tên: Cảm giác lần đầu tiên như thế nào? Lâu hay nhanh? [Vấn đề quá nhạy cảm nên không thể dùng ID bình thường]

Tam gia: Này, Khứ Ô Phấn đâu rồi?

Tiểu Bố: Đổi tên cũng vô dụng. Tớ biết ID cũ của cậu là Trường Sinh

Q: Người qua đường A: Tiểu Bố, bây giờ cậu có béo lắm không?

Tam gia: @ Tiểu Bố.

Tiểu Bố: Ăn Tết mà cũng không béo lên, không làm cậu thất vọng chứ?

Q: Tuyệt hải: Bố mẹ Tiểu Bố có biết hai người sống chung không? Lúc mới biết có ý kiến gì không... Được nghỉ Tết hai người ai ở nhà người này hay tới nhà Tam gia hoặc Tiểu Bố? Tam gia có tới nhà Tiểu Bố chúc tết không?

Tam gia: Câu hỏi dài quá. Câu tiếp theo nào!

Tiểu Bố: Hahahaha. Okay! [Thôi tiết lộ chút nhé, ngày Tết ai ở nhà người nấy nhưng tháng một hầu như ở nhà tở vài ngày rồi qua nhà anh ấy vài ngày, các ngày nghỉ bình thường cũng vậy. Chẳng phải đã nói tở ăn không dưới một trăm bữa cơm ở nhà anh ấy rồi sao? Chẳng lẽ cậu tưởng tở mới ăn một ngày à...]

Q: Hoàng hôn: Tở muốn hỏi là Tam gia, nếu bây giờ bảo anh viết thư tình cho Tiểu Bố, anh sẽ viết những gì? Tở là một con người đứng đắn đúng không? Tở còn muốn hỏi lúc cãi nhau, hai người làm lành thế nào? Tam gia có bất chấp hôn cậu rồi cậu nguôi giận luôn không? *^_^*

Tam gia: Sẽ viết là... không cho bạn biết đâu. Quá trình làm lành gian nan lắm.

Tiểu Bố: Những lúc ở bên nhau bọn tở cãi vã toàn vì những chuyện vặt vãnh, vài phút sau là bình thường. Những lúc cãi nhau to thì lại không hôn được

Q: Tiểu Khai: Thấy mọi người toàn hỏi những vấn đề nhạy cảm, tở sẽ hỏi một câu cực trong sáng: Từ thời khắc nào hai người cảm thấy chắc chắn sẽ bên nhau cả đời, nếu có thì là việc gì?

Tiểu Bố: Để em nói trước, để em nói trước! Chính là lúc anh ấy dẫn tở đi ăn thịt xiên nướng cùng tất cả các bạn thân của mình.

Tam gia: Nói sao nhỉ, thời khắc đó cảm thấy ánh mắt Tiểu Bố sáng lấp lánh!

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng

www.dtv-ebook.com

Chương 35

1.

Lúc tôi đi Tam gia vẫn đang ở Bắc Kinh vì lúc đó gã phải tham dự một kỳ thi. Sống trong căn phòng trọ bình dân chật chội đến mức chỉ đủ kê một cái giường, gã trùm chăn ngồi trên giường mặt mũi ỉu xìu, còn tôi chỉ biết đưa một miếng dưa tới miệng gã, bảo gã đừng buồn.

Khi đó vì rất nhiều nguyên nhân, chúng tôi không còn thuê căn nhà phải đi qua bốn trạm tàu điện ngầm rồi đi thêm một đoạn bằng xe bus kia nữa. Nếu tới Bắc Kinh gã sẽ ở tạm trong nhà trọ bình dân hoặc khách sạn gần trường tôi.

Một ngày trước khi đi tôi phải tới trực ở phòng máy. Tam gia mang sách vở ôn bài tới trực cùng tôi. Tới khi hết ca trực và được phép khoá cửa phòng thì đã là mười giờ tối, gã đeo cặp sách tới hiệu sách chọn cho tôi hai cuốn tài liệu giảng dạy cho kỳ tuyển sinh vào các trường nghệ thuật rồi kéo tôi đi mua đồ ăn.

Gà chiên, nấm rán, nước trái cây, thịt kho cuộn, gã mua một đồng hồ ăn về cho tôi. Ánh mắt lộ rõ vẻ lưu luyến hết như người chăn nuôi nhìn con lợn béo cuối cùng đã đến lúc mổ thịt, trước khi mổ còn cho nó ăn một bữa ngon vậy.

Tóm lại trong bầu không khí hết sức lạ lùng, tôi ăn no ngủ ngon, vì ngủ quá ngon nên sáng hôm sau không thể thức dậy đúng giờ. Hôm đó phải

đi chuyển tàu trên cao lúc 7h30. Tam gia đập tôi một cái nhắc tôi dậy vào lúc 5h30 khi đồng hồ báo thức đổ chuông, nhưng tôi lại nhất quyết ôm chặt lấy gã và ngủ tiếp.

Quá trình cụ thể không nên kể chi tiết thêm nữa. Tóm lại tình hình cuối cùng là dù chúng tôi đã chạy hết tốc lực đến mức chỉ muốn nôn oẹ nhưng vẫn không thể kịp chuyển tàu, cũng may còn có một chuyến khác vào chín giờ cùng ngày. Sau khi đổi vé, Tam gia còn dẫn tôi đi ăn McDonald coi như bữa sáng, tôi vừa dè bida nói “Chẳng phải chỉ có trứng rán kẹp bánh mì thôi sao, em cũng làm được” vừa bị gã cốc đầu nói tôi lười biếng nên làm lỡ công việc.

Vì buổi sáng quá rối rắm nên tôi bèn chạy tới cửa ra vào ngồi chực sẵn, sau đó bị gã lôi vào cửa soát vé, còn chưa kịp đau khổ thì đã phải ra đi trong mơ hồ.

Chuyến tàu có đi qua Vũ Hán, đã có lần tôi muốn xuống chờ gã để mang tới bất ngờ vào hai ngày sau khi gã trở về nhưng lại phải miễn cưỡng kìm hãm suy nghĩ hoang đường đó. Bấy giờ tôi mới nhận ra cho dù đã trải qua bao nhiêu lần đi nữa, tôi vẫn không thể chịu được cảnh biệt ly.

2.

Lúc đến Liễu Châu thì trời đã tối, lại còn mưa lất phất. Người tới đón tôi là hiệu trưởng trường đó, là một người đàn ông trẻ có vóc người cao ráo xương xương, cùng lắm chỉ hơn tôi vài tuổi. Chúng tôi nói với nhau vài câu chuyện thì xe đã đi tới khách sạn, sau đó anh ấy nói hôm sau sẽ tới đưa tôi đến trường.

Phòng ở đó siêu rộng, rộng đến mức nào nhỉ? Nói thế này nhé, sáng hôm sau lúc tôi ra khỏi nhà thì căn phòng đối diện có cách bài trí giống hệt phòng tôi lại đang mở cửa, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết trong căn

phòng đó có ít nhất sáu, bảy cậu thanh niên mặc quần đùi để trần thân trên (tôi thực sự không biết họ ăn mặc như thế để làm gì _(3 > <)_).

Tôi ở một mình một nhà, ngày nào cũng cô đơn tới mức có thể khoét được một lỗ thủng trên tường. Sau khi vào nhà và trước khi đi ngủ, lúc nào tôi cũng phải kiểm tra từng cái khoá cửa có còn tốt không, trước khi mở cửa phải ngó vào nhìn vài lần xem có ai nấp bên trong không. Thời gian đó câu nói của Tam gia lúc nào cũng ám ảnh trong đầu tôi “Mặc dù em xấu thật, nhưng chẳng may kẻ xấu kia bị mù thì sao?” Tuy tôi không ủng hộ gã nói xấu vẻ ngoài đẹp như tiên của tôi nhưng quả thực lúc nào tôi cũng nghĩ nếu chẳng may có người tấn công mình thì liệu sáu bảy cậu thanh niên đẹp trai ngời ngời bên kia có xông ra cứu tôi không?

Mấy ngày nay tuy tối nào cũng mua rất nhiều đồ ăn ngon mang về khách sạn nhưng tôi vẫn thấy nhớ Tam gia da diết. Đây là lần đầu tiên tôi nhận ra rằng điều mình yêu nhất hoá ra không phải đồ ăn ngon mà là Tam gia có thể ăn cùng mình.

3.

Tôi có hai bạn độc giả đã có dịp nói chuyện với nhau từ lâu, một người tên là Ham Ăn, một người tên là Cô Em Dịu Dàng. Hai người đều ở thành phố lân cận, hơn nữa Cô Em Dịu Dàng còn là người Liễu Châu nên từ khi còn chưa đi công tác, chúng tôi đã chốt được kế hoạch gặp mặt.

Trước ngày gặp mặt đã hẹn, họ quyết định đi tàu hoả tới rủ tôi đi chơi. Kế hoạch là họ sẽ tới tìm tôi vào lúc 4h30 rồi ba đứa ra ngoài ăn cơm, đi dạo.

Nhưng thực tế lại xảy ra như sau: Bạn Ham Ăn “thường xuyên” chê tôi “dở dẫn” trên diễn đàn đến nhà ga mới phát hiện không mang chứng minh thư nên không thể lên tàu. Sau quãng đường chạy hộc tốc về trường lấy giấy tờ với váy và dép sandal thì đến khi quay lại tàu hoả đã xìch xịch

chạy mất. Chỉ còn cách đổi vé sang chuyến tàu khởi hành lúc 9h tối khiến Cô Em Dịu Dàng một mình xách hai ba lô hành lý lên tàu rồi tự vật lộn với hai ba lô to ụch đó.

Mặc dù Ham Ăn không đáng tin cậy nhưng không hề gì vì vẫn còn Cô Em Dịu Dàng mà. Cô này là người bản địa, kế hoạch ban đầu là tới nhà cô ấy ăn cơm rồi mới ra đường chơi.

Nhưng thực tế lại là: Cô Em Dịu Dàng “nghe nói” rất thông thạo đường phố sau khi đứng ngoài cổng trường chờ tôi tan học thì đã dẫn tôi đi xe bus về nhà mình, sau một giờ bảy phút chúng tôi lại quay lại điểm lên xe bus ban đầu

Sau khi ăn uống xong và đón được bạn Ham Ăn đến muộn, chúng tôi thấy muộn nên không ra đường nữa mà mua một đồng hồ ăn vặt trên đường đi về nhà, sau đó ngồi trên giường chơi đấu địa chủ... chơi đến tận 12h.

Sự thật đã chứng minh là so với họ hình như tôi từ tốn và thông minh hơn thì phải.

4.

Tụi nhỏ ở trường đáng yêu vô cùng, độ tuổi mười bảy mười tám đứa nào đứa nấy vừa ngây ngô vừa lương thiện, chiều nào học xong cũng dẫn tôi ra cổng trường tìm đồ ăn ngon. Vì đang trong thời kỳ tập luyện nên chúng tôi phải học suốt tám tiếng liền, song tôi buổi tối lại không muốn về khách sạn ngồi xem tivi chán ngắt nên đã chủ động mỗi tối dẫn tụi trẻ đi xem phim và bình luận chuyện phim ảnh. Đến khi về khách sạn thì đã gần mười hai giờ đêm, rồi đánh một giấc đến tận sáng hôm sau.

Vợ hiệu trưởng cũng là giáo viên ở trường, lại cùng quê với tôi. Vì tôi chỉ đến đây một mình nên được họ chăm sóc rất chu đáo, hai vợ chồng ngày nào cũng mời tôi thật nhiều đồ ăn ngon ở Liễu Châu, để rồi đám trẻ lại hâm mộ và ghen tỵ làm ầm lên với tôi.

Học sinh lớp bên cạnh nghe nói có giáo viên mới tới liền hỏi giáo viên đó là ai. Sau khi được lũ trẻ lớp tôi chỉ giáo viên mới của chúng là người mặc áo phông đang chen chúc trong đám đông thì đều giật mình, tỏ ý: Ôi chao! Đáng yêu quá! Tớ còn tưởng đó là học sinh mới được chọn vào trường! (Đúng thế, tôi cố hết sức hoà đồng với mọi người chỉ để đợi câu nói này mà thôi).

5.

Trong số các học sinh có một cậu bé cao xấp xỉ 1m90, vẻ ngoài rất ưa nhìn, vừa có năng khiếu lại tốt tính. Một hôm thời tiết rất xấu, buổi sáng vừa bước vào phòng học tạo dáng chụp ảnh tôi còn hơi khó chịu vì mới thức dậy, thế là cậu bé đó mang tới cho tôi một cốc hồng trà sữa, uống ngon vô cùng, cải thiện được tâm trạng cả ngày hôm đó của tôi.

Sau đó tôi nói dạy xong phải về Bắc Kinh, lũ trẻ nhao nhao bảo phải làm một bữa hoành tráng tiễn chân tôi, mời ban nhạc, mua hoa tươi, in băng rôn... Tôi chỉ đứng đó nghe chúng nói hươu nói vượn. Cuối cùng lũ trẻ bảo phút cuối phải đóng kịch với vẻ mặt buồn rười rượi như đưa tiễn, cậu nhóc trà sữa liền ga lăng như một anh chàng người Anh cầm theo một chiếc ô màu đen rất to chầm chậm bước tới bên tôi, xoay tròn một vòng rồi bật ô che lên đầu tôi đánh “bụp” một tiếng khiến người ta xúc động như thể trồng một cây nấm trên đầu tôi vậy.

Tôi đỏ mặt dặng lên diễn đàn nói với các độc giả “không ngờ lại bị một cậu bé mười bảy tuổi tán đổ”, nói xong thì cũng quên luôn chuyện này.

Cho đến một hôm đi ngang qua phòng trà ngoài mặt đường, tôi nói với Tam gia: “Mua cho em một ly hồng trà đi.”

Tam gia cười nhạt một tiếng, “Đi mà đòi cậu nhóc trà sữa của em ấy.”

Đúng thật là. Thật là một người nhỏ mọn! [Hoa tay múa chân đâm kim vào người!]

6.

Sau khi quay về Bắc Kinh đột nhiên nhận ra rất thích đóng vai giáo viên, cũng rất thích không khí trong lành thuần khiết khi ở bên lũ trẻ, mặc dù lúc nào cũng phải quan tâm đến chúng nhưng cảm giác không phải dây dưa đến tiền bạc khiến tôi rất trân trọng.

Tôi gọi điện nói với Tam gia: “Em muốn xây dựng sự nghiệp, có lẽ trong ba năm đầu sẽ bị lỗ vốn, anh có ủng hộ em không?”

Tam gia: “Em viết tiểu thuyết còn chưa đủ lỗ vốn à?”

Tôi nói: “Không phải, xây dựng sự nghiệp thật mà, là kiểu mà nếu chẳng may làm không tốt thì sẽ khuynh gia bại sản ý, có lẽ phải nhờ anh nuôi cả đời.”

Tam gia: “Anh tuy học hành không nhiều nhưng đừng hòng gạt anh, trước đây chẳng phải em nói không muốn đi làm chỉ muốn được anh nuôi sao?”

Tôi: “Ừ cũng đúng, vậy coi như em chưa nói gì nhé.”

Sau này Tam gia vẫn hỏi tôi muốn làm gì, tôi liền kể cho gã nghe ý tưởng và kế hoạch trở thành một giáo viên trường nghệ thuật. Năm nào cũng yêu xa nên chúng tôi chẳng khác gì những cặp vợ chồng già cả, ở bên nhau chỉ vùi đầu vào ăn, lúc xa cách thì ai bận việc người nấy, hiếm lắm mới có những cuộc điện thoại kéo dài hơn nửa tiếng.

Khi tôi nói xong kế hoạch của mình, gã thoáng im lặng rồi bất ngờ nói: “Tối nay anh rất thích em, hết như cô gái long lanh rực rỡ anh gặp hồi cấp ba vậy.”

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng

www.dtv-ebook.com

Chương 36

1.

Đã quên hồi đó là năm thứ mấy đại học, trong buổi thi môn cuối cùng, tôi phát huy hết tốc lực làm hết bài thi trong vòng năm mươi phút, nộp bài rồi chạy thục mạng về ký túc xá. Lúc đó tôi không muốn lãng phí dù chỉ một phút đồng hồ bởi vì đã đặt vé máy bay xuất phát ngay sau buổi thi.

Đến khi tôi kéo tay cầm chiếc va ly nghiêng răng bắt taxi vội vàng chạy tới sân bay thì trời bỗng đổ mưa. Ngồi trong phòng đợi sau khi kiểm tra an ninh, nghe loa phát thanh báo thời gian cất cánh bị lùì không biết bao nhiêu lần, đợi suốt từ trưa đến tận hơn bốn giờ chiều, tôi nôn nóng đi hỏi nhân viên, không ngờ người đó lại bảo có khả năng chuyến bay bị huỷ, bảo tôi tranh thủ đổi vé cho sớm.

Tôi chán nản vô cùng, lấy điện thoại gọi cho Tam gia. Trước đó Tam gia cứ dặn tôi thi xong về ký túc nghỉ ngơi hôm sau hãy đi, gã nói trời mưa đi máy bay không an toàn, tôi không tin vào ma quỷ nên cứ bướng bỉnh đợi mãi ở đó, kết quả càng chờ càng thấy tức tối.

Sau đó thấy mưa không có dấu hiệu tạnh, tôi đành đi lấy hành lý, đổi vé máy bay rồi bắt xe bus của sân bay quay về trường. Vậy mà lúc đi mua vé người ta lại nói hôm nay xe bus không hoạt động...

Lúc đó tôi thấy rất tệ, đi ra trạm taxi bắt xe thì trên người cũng chẳng còn mấy đồng, liền nói với tài xế: “Bác ơi, làm ơn chở cháu đến trạm tàu

điện ngầm gần nhất với.”

Sau khi hỏi lại cho chắc chắn, bác tài xế nghiêm mặt nói: “Tôi phải đợi một tiếng mới tới lượt mình, cô lại cho tôi một câu ‘Chở cháu đến trạm tàu điện ngầm gần nhất’, ôi trời, hôm nay tôi không kiếm đủ tiền vốn rồi!”

Tôi cũng thấy rất ngại với bác tài xế nhưng lại không mang theo tiền mặt nên chỉ còn cách vừa giải thích vừa quệt nước mắt, đến nỗi cuối cùng thành ra khóc bù lu bù loa không nói lên lời. Có lẽ bác tài xế đó cũng bị tôi hăm dọa nên không dám nói gì nữa, đưa tôi tới trạm tàu điện ngầm rồi bỏ đi luôn.

Sau khi về ký túc xá, nghĩ tới cảnh tượng đáng ra bây giờ tôi phải cùng Tam gia và các anh bạn đẹp trai trong phòng gã chơi bời ăn uống rồi lại tính toán khoản tiền bỏ ra để bắt taxi lại còn chi phí thuê phòng đã thanh toán trước, tôi thấy lòng mình đau như cắt, phải uống ba lon coca mới kìm nén được nỗi buồn.

2.

Sau khi từ Liễu Châu quay về trường học, tiền lương nhanh chóng chạy vào tài khoản của tôi. Nhìn số dư tài khoản, tôi bắt đầu tính toán nên tiêu dùng thế nào.

Vậy là tôi đã làm một việc lớn, một việc lớn chứng minh mình là kẻ ngốc nghếch đến mức độ nào...

Tháng nào Tam gia cũng tới Bắc Kinh chơi với tôi hai ngày. Hôm đó gã gọi điện thông báo tháng này không thể tới Bắc Kinh với tôi được, gã nói gã xin nghỉ hai ngày vào dịp cuối tuần để được nghỉ tổng cộng bốn ngày định tranh thủ về quê ở Thanh Đảo.

Tất nhiên tôi đồng ý ngay, dù sao cũng phải tỏ ra là một nàng dâu hiếu chuyện mới được.

Nhưng trong tài khoản tôi còn tiền, lại muốn tặng gã một niềm vui bất ngờ, lại đúng dịp mấy ngày tới không phải đi học, tôi liền mua vé xe đúng vào ngày gã đi để theo gã về nhà.

Theo lý thuyết thì gã phải chuyển tàu, đi từ Vũ Hán tới Tế Nam, sau đó khi lên chuyển tàu ở Tế Nam thì sẽ cùng chuyển với tôi. Thế là tôi mặc kệ phong ba bão táp, dậy sớm như những ngày phải đi học, không biểu hiện ra bất cứ điểm gì khác thường, thậm chí còn ra nhà ăn mua bốn suất ăn sáng đưa tới lớp học cho các bạn cùng phòng.

Nhưng vừa hết giờ học, thấy tôi đeo ba lô chào tạm biệt mọi người, lũ bạn hỏi tôi với vẻ hồ nghi: “Đi đâu thế?”

Tôi nói: “Về nhà chứ đi đâu.”

Đó đích thực là một quyết định quá nông nổi. Tối hôm trước nói với chúng nó tôi phải về nhà, chúng nó còn tưởng tôi nói đùa.

Tóm lại dưới ánh mắt vui vẻ đưa tiễn kèm theo lời giục giã “Biển đi!” của lũ bạn, tôi sải bước trên con đường về quê.

Lãng mạn lắm đúng không?

Lúc đi tới trạm Tế Nam gọi điện cho Tam gia tôi vẫn nghĩ như vậy, nhân thể còn tưởng tượng ra cảnh gã sẽ trao cho tôi một cái ôm nồng nàn và một nụ hôn e thẹn.

Nhưng khi đường dây được kết nối, tôi hỏi gã đang ở toa số mấy... Gã ngạc nhiên nói với tôi: “Anh đang đi làm mà.”

...

Vậy nên sự thật là tôi đã nhớ nhầm ngày gã về quê... Vừa muốn mang lại niềm vui bất ngờ cho Tam gia lại không muốn bị gã nghi ngờ nên hai

hôm trước lúc nói chuyện điện thoại với nhau tôi đã hoàn toàn không đề cập gì tới chuyện gã về quê cũng như không hỏi rõ thời gian ngày tháng...

Sau khi tôi về tới nhà trong trạng thái mệt mỏi, mẹ tôi cũng ngỡ ngác hỏi: “Sao lại về nhà?”

Tôi nói: “Bắc Kinh rét quá nên con về nhà tránh rét.”

Mẹ tôi nhìn ra bầu trời đầy mưa và tuyết, lặng im...

3.

Tóm lại sau một ngày vui mình trong chăn ấm để thể hiện mình thực sự về nhà để tránh rét, tôi không buồn giả vờ rụt rè nữa, bọc mình kín mít như một cái bánh chưng rồi vui vẻ chạy sang nhà Tam gia.

Tôi đi vào buổi sáng, Tam gia vừa thức giấc đang làm vệ sinh cá nhân, mở cửa cho tôi trong bộ đồ mùa thu, rồi vừa đánh răng vừa lấy dép cho tôi. Sau khi thay xong giày cao gót, tôi đi sau gã, hỏi: “Bố mẹ anh đâu?”

Gã đang súc miệng trong nhà vệ sinh, nhìn vào gương nói: “Đi chợ mua đồ nấu cơm trưa.”

Nhà vệ sinh hơi chật nên tôi đứng ngoài cửa, chờ gã súc miệng rửa mặt. Lúc gã lên cầu thang, tôi kêu “a” một tiếng rồi từ phía sau bổ nhào lên lưng gã, cười hì hì hỏi: “Anh có nhớ em không?”

Gã lao đảo vì sự tấn công bất ngờ của tôi đến mức phải bám vào lan can mới đứng vững. Gã gỡ tay tôi ra nhưng không nói gì, bất ngờ bố mẹ gã từ trên gác đi xuống.

Rõ ràng họ đã nghe thấy tiếng nói của tôi, nói không chừng còn dõi theo hành động của chúng tôi rồi tưởng tượng ra một vài cảnh tượng nào đó. Lúc ấy tôi bị giật mình đến mức suýt thì quỳ rạp xuống đất, sau khi đó

mặt chào hỏi hai vị phụ huynh, tôi kéo Tam gia chạy lên gác đi vào phòng gã.

Vừa vào phòng tôi liền liên tục đánh lên tay gã: “Anh thật vô vị! Tại sao lại nói dối em? Đánh chết anh!”

Tam gia nói: “Anh nghĩ bố mẹ đi chợ thật mà.”

Tôi không nghe, tiếp tục đánh đập gã.

Lúc vừa đến tôi đã thấy tóc mái cứ rơi xuống nên đã hỏi Tam gia: “Nhà anh có cặp tóc không?”

Lúc này Tam gia vừa bị đánh vừa lấy hộp đựng đồ dùng chứa các loại kẹp tài liệu đủ màu sắc ra hỏi tôi: “Em thích cái màu nào?”

Vừa bực tức vừa buồn cười, cuối cùng tóc mái của tôi đã bị gã kẹp cố định bằng một chiếc kẹp tài liệu màu hồng.

4.

Biết bố mẹ Tam gia cũng rất nhớ con trai nên tôi không kéo gã ra đường chơi mà ở lại nhà gã suốt ngày hôm đó.

Chẳng có trò gì chơi cả, chúng tôi chỉ dựa lưng lên thành giường cầm Ipad xem video. Sau đó mẹ Tam gia mang dưa hấu vào cho chúng tôi, nói một cách chính xác thì mang cho tôi vì Tam gia không thích dưa hấu.

Sợ nước dưa hấu làm bẩn giường, chúng tôi chuyển sang xem bằng máy tính, gã ngồi trên ghế còn tôi ngồi trên mép giường.

Thực ra “giường” trong phòng Tam gia không phải là giường mà chỉ là một cái đệm để dưới nền nhà nên rất thấp. Trong lúc tôi ngồi trên mép giường gặm dưa hấu, thỉnh thoảng lại bị Tam gia giơ tay xoa đầu. Tôi hỏi gã sao lại cười, gã trả lời: “Xoa đầu cún thấy buồn cười thôi.”

Nếu không phải sợ miếng dưa hấu trên tay bị bắn, tôi nhất định nhảy lên rồi đá thẳng chân vào đầu gã.

Hôm đó chúng tôi xem “Run For Time”, tôi thấy chương trình này tương đối hay nhưng Tam gia chỉ cười chứ không đưa ra bình luận, hoàn toàn xem để giết thời gian. Những khi xem các chương trình kiểu này, tôi đã quen chê bai từ đầu đến cuối, đã mãn tính đến mức không dừng lại được. Trước đây mỗi lần đi xem phim cùng tôi, đám bạn cùng phòng đều phải van xin tôi hãy dùng băng dính dán miệng lại.

Tập đó thực sự rất chán, đến cả tôi còn không chịu nổi phải nói: “Hay là xem trên Bilibili đi, đọc bình luận cho vui.”

Tam gia: “Nếu xem một mình thì xem trên Bilibili, lúc xem cùng em chỉ cần nghe em nói là đủ rồi.”

Chẳng biết câu nói là để khen ngợi hay xài xể tôi nữa, dù sao gã vẫn cùng tôi xem tới lúc tiếng nhạc kết thúc vang lên.

Gã hỏi tôi: “Em thấy có gì buồn cười à?”

Tôi nói: “Mẹ chồng mua quả dưa hấu này cho em ngọt quá!”

Buổi tối lúc đưa tôi về nhà, tôi tặng cho gã một cái ôm thật tình cảm rồi nói: “Hẹn gặp lại vào tháng sau!”

Sau đó tôi về nhà đăng một status: “Cảm giác gặp nhau hai ngày một tháng cứ như là được họ hàng ghé thăm vậy!”

Kết quả các bạn trên mạng trả lời tôi: “Sao có thể so sánh với họ hàng được, họ hàng đâu chỉ ở lại chơi mỗi hai ngày???”

Làm tôi buồn như miếng vỏ dưa hấu vừa bị tôi gặm hết ruột vậy.

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 37

5.

3/12 là ngày kỷ niệm tôi và Tam gia yêu nhau, thú thực là chúng tôi chưa bao giờ chúc mừng dịp kỷ niệm này... Bởi vì trước nay ngày đó luôn nằm trong tháng ôn bài, không thể gặp gỡ.

Ngày về quê ăn dưa hấu chỉ cách ngày kỷ niệm của chúng tôi hơn một tuần, dựa trên tinh thần “có tiền phải tiêu”, tự nhiên tối mùng 2 tôi nảy sinh niềm xúc động muốn tới Vũ Hán gặp gã vào đúng dịp kỷ niệm kia.

Sau khi đi ra từ phòng tắm, thật cẩn thận bỏ một quả bưởi rồi tranh thủ xem sổ sách tháng này, tôi bình tĩnh hơn một chút.

Tôi gọi cho Tam gia, hỏi gã có mua quà cho dịp kỷ niệm kia không. Thực ra tôi chỉ hỏi vu vơ vậy thôi, hoàn toàn không có bất ngờ mong mỏi nào.

Không ngờ gã lại nói bằng giọng bí hiểm: “Có chứ.”

Tôi mừng hóm gặng hỏi mãi quà là gì nhưng gã nhất quyết căn rằng không chịu nói, còn hỏi lại tôi: “Của anh thì sao? Có không?”

Tôi liền á khẩu. Tính đến năm 2015, chúng tôi đã quen nhau chín năm, yêu đương bốn năm, hiểu nhau rõ như tay trái hiểu tay phải, bên cạnh đó

còn cảm thấy đã đạt tới một nhận thức chung đó là không cần thiết phải bày vẽ chúc mừng những ngày kỷ niệm vô nghĩa này làm gì.

Gã cứ bám riết hỏi tôi như một đứa trẻ đòi kẹo, “Quà của anh đâu? Trời! Em không chuẩn bị phải không? Em chẳng hề yêu anh chút nào! Thậm chí ngày kỷ niệm em cũng không tặng quà cho anh? Hay là em đã quên ngày đó rồi?!”

Ngữ khí giống hết giọng điệu tôi cố tình gây sự khi không được gã tặng quà hồi năm nhất.

Tôi chỉ biết ngoan ngoãn nghe gã trả lại hết cho mình những lời mình từng thốt ra trước đây, không dám nói “Hay là mai em đích thân đến làm quà cho anh nhé?”, chỉ sợ chẳng may nói ra gã sẽ lập tức đặt mua vé xe cho mình.

Có những việc bạn không nên cứ tâm tâm niệm niệm mãi về nó, bởi vì cứ nghĩ vậy ắt sẽ trở thành sự thật.

6.

Trưa ngày kỷ niệm, vừa hết giờ học tôi liền gọi gà rán bên ngoài rồi đi về phòng ký túc. Mới uống được hai ngụm coca thì bất ngờ nhận được điện thoại của Tam gia, nói với tôi giọng thều thào: “Anh đang ở bệnh viện.”

Tôi giật mình, “Anh bị làm sao?”

Nghe nói gã đau đớn đến mức phải lăn lộn trên giường, “Sỏi thận.”

Trước khi gã bị bệnh này, tôi chưa từng nghe đến căn bệnh “sỏi thận” bao giờ. Con người thường bị hoảng sợ bởi những điều mình không biết, tất cả mọi suy nghĩ trong đầu tôi lúc đó là cơ thể gã bỗng nhiên mọc ra một tảng đá, liền hỏi: “Vậy có phải phẫu thuật không?”

Gã đáp: “Vẫn chưa biết, vừa mới tiêm thuốc giảm đau. Một lát nữa bác sĩ mới cho anh biết phải làm thế nào.”

Vừa nói chuyện với gã tôi vừa khoác ba lô lên vai, quên cả bỏ sách giáo khoa ra khỏi cặp, tôi nói: “Anh đừng sợ, em qua đó ngay đây!”

Đó là lần thứ hai tôi không kịp thu dọn hành lý đã vội vàng chạy tới nhà ga, chỉ cách lần trước hơn một tuần, hơn nữa cả hai lần đều vì cùng một người và cùng một việc – đó là đi gặp Tam gia.

Chạy ra khỏi ký túc tôi lại chạy về, bọc chỗ gà rán kia lại để giành làm bữa trưa và bữa tối, sau đó vừa đi vừa cầm điện thoại đặt vé tàu hoả trên cao chuyển gần nhất.

Nhận được lời thăm hỏi ân cần của bạn cùng phòng lúc ngồi ở nhà ga, cô ấy hỏi: “Hai cậu lãng mạn thật đó!”

Tôi bất đắc dĩ trả lời: “Dĩ nhiên rồi, lãng mạn phải dùng tiền để xây đắp mà.”

7.

Nhận được thông báo của Tam gia không phải phẫu thuật trái tim tôi mới bình thường trở lại. Tôi gọi về nhà thông báo thì mẹ bảo đó không phải bệnh nan y nên đừng lo lắng quá nhưng bên đó gã kia chỉ có một mình rất bất tiện, tôi tới chăm sóc vài ngày âu cũng là việc nên làm.

Đây là lần đầu tiên tôi tới Vũ Hán. Tôi đã lên kế hoạch sẽ tới tìm gã trong kỳ nghỉ đông, ngắm Hoàng Hạc Lâu, tới thăm Hoan Lạc Cốc rồi ăn uống cho thoải thích. Cuối cùng sự cố ngoài ý muốn này đã nuốt hết số tiền dành cho chuyến du lịch kia.

Tôi hỏi gã: “Bác sĩ nói bệnh của anh phải điều trị thế nào? Vẫn có thể tiếp tục đi làm chứ?”

Gã trả lời: “Uống nhiều nước và uống thuốc đúng giờ. Không đi làm nữa, thậm chí có sỏi rồi còn làm ăn gì.”

Tôi vui vẻ hỏi: “Vậy anh đi hỏi bác sĩ thử xem có thể đi chơi ở Hoan Lạc cốc được không?”

Gã nghiêm túc đáp: “Chắc là đi được, đi tàu bay lên tận giữa mây có khi lại đá bay được viên sỏi kia ra ngoài ấy chứ.”

...

Tối muộn mới đến Vũ Hán, vừa tới cửa ra đã nhìn thấy Tam gia đứng sau lan can chờ mình với gương mặt nhợt nhạt và bộ đồ màu da cam, từ xa gã đã mỉm cười vẫy tay về phía tôi như một tên ngốc.

Bên ngoài nhà ga có rất nhiều quán bán đồ ăn vặt, Tam gia chốc lại hỏi tôi có ăn cái này không, nhát lại hỏi tôi có ăn cái kia không. Tôi bèn cầm tay gã kéo đi không khác gì kéo một chú chó tăng động có thể tuột xích bất cứ lúc nào, không ngừng lắc đầu: “Không ăn! Không ăn! Không thích! Không thích!”

Gã dừng chân trước cửa quán bán đồ ăn vặt không biết tên, nói với tôi: “Vui quá đi mất, có em bên cạnh!”

Nhìn gã tôi cũng thấy cảm động vô cùng, đứng như trời trồng không biết nên nói gì nữa.

Mãi đến khi chủ quán không thể không hỏi: “Định ăn trộm bánh à?”

8.

Có lẽ lo lắng quá độ và không ăn uống tử tế nên tôi bắt đầu đau bụng từ tối hôm đó. Đến sáng hôm sau thì phải lăn lộn trên giường vì đau quá.

Tam gia ôm bệnh mới sáng sớm đã phải xuống sân mua cháo và điếm tâm về khách sạn cho tôi ăn. Sau đó khoảng mười giờ gã bắt đầu thấy khó chịu trong người, hai đứa liền dìu nhau bắt taxi tới bệnh viện.

Đầu tiên phục vụ gã lấy thuốc, uống thuốc rồi truyền nước, sau đó tôi cũng xếp lốt khám bụng thì được chẩn đoán là viêm dạ dày cấp tính, vừa phải lấy máu vừa phải xét nghiệm nên cứ hết lên trên lại đi xuống dưới.

Tam gia là người không thể khiến người khác yên tâm chút nào, cứ cách một lúc gã lại gọi điện cho tôi kêu đau, tôi lấy máu xong thì vội vàng chạy tới khu truyền dịch tìm gã, gã khẽ nói bằng giọng e thẹn: “Anh buồn đi tiểu quá!”

Tôi gật đầu: “Được rồi được rồi, đi tiểu, đi tiểu.”

Trước khi vào nhà vệ sinh tôi cẩn thận ngó vào xem thấy không có ai mới kéo gã vào một căn phòng, gã tự cầm chai thuốc còn tôi thì xoay xở giúp gã cởi quần, giục: “Tè đi nhanh lên.”

Gã thấy xấu hổ nên nói với tôi: “Em không được nhìn!”

Sau một hồi rầy rà, đến khi hai chúng tôi ra khỏi nhà vệ sinh thì đã là năm phút sau.

Một người đàn ông đứng tuổi đi vào nhà vệ sinh bị giật mình, còn khoa trương lùi ra vài bước nhìn ký hiệu trên cửa. Ông ta còn chưa nói gì thì bác gái là nhân viên vệ sinh đang gom giấy ở buồng ngoài đã lên tiếng trước: “Này cô bé, đây là nhà vệ sinh nam mà!”

Tôi đỏ bừng mặt mũi vì xấu hổ không biết phải giải thích thế nào. Đúng lúc này Tam gia xuất hiện phía sau tôi, bác gái kia mới nở nụ cười thấu hiểu, nụ cười ấy khiến tôi còn xấu hổ hơn.

Sau đó nữa, trong khu vực truyền dịch, hai chúng tôi ngồi cạnh nhau ai truyền dịch của người nấy. Tôi như vậy mới là “cùng” đúng nghĩa.

9.

Sau một ngày truyền dịch tôi thấy khá hơn nhiều. Hôm sau tới truyền dịch cùng gã tôi đã toàn tâm toàn ý sắm vai người nhà bệnh nhân, đặt túi chườm mới mua dưới tay truyền của gã cho ấm, rồi rót nước bưng nước cho gã, sau khi xong việc thì chống má lạng lẽ ngồi bên cạnh.

Tình thần gã tương đối tốt, chúng tôi ngồi trong góc của khu vực truyền dịch. Lúc đó có rất ít người nên tôi mang laptop ra bật nhạc nghe cùng gã. Khi nghe đến bài “Yêu” của Mạc Văn Úy, chúng tôi không khỏi ngân nga hát theo.

“Vì sẽ nhớ anh nên em sợ đối diện với chính mình. Lý trí của em luôn bị hao mòn bởi cô đơn.”

Sau đó hát hết bài này đến bài khác, đến khi gã truyền dịch xong mà chúng tôi cũng không nhận ra.

Lúc đi từ bệnh viện ra gã này còn nói với tôi bằng giọng ấm ức: “Hôm em chưa tới ấy, lần nào anh cũng bị hút lên rất nhiều máu y tá mới chậm chạp tới tháo dây cho.”

Sau ba ngày truyền dịch tình trạng của Tam gia khá hơn nhiều. Bác sĩ dặn tạm thời cứ uống thuốc là được, nếu đau quá thì phải tới bệnh viện. Tôi trước nay rất cẩn thận trong việc uống thuốc, bác sĩ dặn một ngày ba bữa thì chắc chắn sẽ uống đều đặn sau mỗi tám tiếng. Tám giờ tối Tam gia uống một lượt thuốc nên khi tôi tính đặt báo thức vào lúc bốn giờ sáng để đánh thức gã dậy cho uống thuốc rồi mới ngủ tiếp.

Kết quả nửa đêm không biết là mấy giờ tôi đột nhiên thức giấc liền choàng tạm một cái áo khoác rồi xuống giường đun nước, lấy thuốc, cầm

thìa to khuấy đến khi cảm thấy nhiệt độ của nước được rồi, đó cũng là lúc chuông báo thức reo.

Lúc ấy tôi kiêu ngạo vô cùng, cảm thấy mình đã chăm sóc Tam gia vô cùng tận tình liền đập mạnh vào lưng đánh thức gã, còn chờ gã khen mình vài câu, không ngờ gã nửa tỉnh nửa mơ trợn trừng mắt uống hết thuốc liền nằm xuống ngủ tiếp, nhiều khả năng ngày hôm sau có dậy cũng chưa chắc đã nhớ là đêm đã tỉnh một lần.

10.

Cuối tuần trở lại trường học, tới phòng đồ nhận quà kỷ niệm Tam gia gửi cho tôi từ sáng, đó là một chai nước hoa mùi hoa anh đào.

Mặc dù bị chậm trễ nhiều ngày, tuy ngoài miệng nói “đừng tiêu xài lung tung mua những thứ vô dụng” như tôi vẫn thấy rất vui. Là một người soi mói, tôi dùng thử một chút rồi nói với Tam gia: “Mùi ngọt quá!”

Tam gia trả lời: “Ngọt thì ngọt chứ sao, dù sao đối với anh em cũng là Sakura.”

Ôi, tuy là sến sẩm vô cùng nhưng nghĩ lại vẫn thấy vui lắm.

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 38

1.

Tôi thỉnh thoảng (đa số thời gian) lại giở thói lười biếng, thích sai bảo Tam gia tra cứu tài liệu, mua đồ, gửi email cho ai đó hộ mình.

Một hôm tôi nằm trên giường đọc tiểu thuyết thì sực nhớ phải gửi tài liệu cho thầy giáo, bèn nhắn tin cho Tam gia.

Tôi: “Anh gửi cho thầy giáo em tài liệu lần trước em lưu trong máy tính của anh nhé, trong hòm thư của em có địa chỉ email của thầy ấy đó.”

Tam gia: “Có gấp không?”

Tôi: “Không gấp nhưng anh đừng quên là được ~”

Đợi rất lâu vẫn không thấy Tam gia hồi âm. Một giờ sau tôi lại nhắn tin cho gã.

Tôi: “Anh yêu đã gửi cho em chưa?”

Tam gia: “Tối anh làm! Bây giờ đang đau bụng không muốn làm!”

Tôi: “Tại sao? Tại sao lại đau bụng?”

Gã không trả lời, tôi lo lắng nghĩ chắc hẳn phải đau lắm đây, bèn giọng quan tâm: “Bây giờ anh đang làm gì? Uống thuốc chưa? Hay là uống

nước ấm hoặc nghỉ ngơi một lát đi?”

Kết quả vẫn đợi rất lâu mà không thấy trả lời, khoảng hai mươi phút sau gã mới nhắn lại.

Tam gia: “Anh đang chơi game để không chú ý đến cơn đau nữa!”

Tôi: “Mẹ kiếp...”

2.

Buổi tối Tam gia đi liên hoan với các đồng nghiệp trong phòng, lúc về nhà gọi video call cho tôi mới giờ giọng tội nghiệp như chó cún: “Anh đói quá, tối chỉ uống rượu không chẳng được ăn gì.”

Tôi: “Vậy anh gọi đồ ăn bên ngoài đi, hay là xuống hàng cơm dưới sân mua cơm rang mà ăn.”

Tam gia: “Anh không muốn ăn cơm rang. Anh muốn ăn chân gà, ôi, thèm ăn chân gà quá.”

Tôi: “Thế thì ăn đi, xem nhà hàng còn ship không?”

Lúc đó đã là hơn mười một giờ tối, tôi định trùm chăn nói chuyện với gã mười phút rồi tắt đèn đi ngủ. Kết quả tôi mới nói đến đoạn xem còn nhà hàng nào ship hàng không thì gã này đã giơ ra ngay trước mặt tôi hộp đựng cơm màu trắng: “Thực ra anh đã gọi ship rồi, vừa tới nơi đó!”

Tôi: “...”

Trong suốt hơn mười phút sau đó, gã biểu diễn cho tôi xem phép thuật gặm hết thịt ở từng ngón chân gà. Mãi đến khi kết thúc cuộc gọi video, trong phòng ngủ tối om như mực lúc rạng sáng, đầu óc tôi quay mòng mòng trong những chiếc chân gà ngọt ngào thơm ngon tươi tắn đó và mất ngủ!

3.

Có lẽ trước đây lúc không có việc gì thường tìm truyện cười kể cho tôi nghe nên Tam gia rất có khả năng pha trò và gã này cũng tàng trữ không ít truyện tiểu lâm.

Lúc mọi người đùa giỡn với nhau, lần nào tôi cũng là người nói nhiều nhất, chủ yếu thể hiện bằng những câu truyện hài hước.

Tôi: “Mọi người có biết vì sao biển lại có màu xanh lam không?”

Mọi người lắc đầu. Đúng lúc tôi hả hê định công bố đáp án thì Tam gia bất ngờ cất giọng lạnh lùng: “Vì cá phun bọt khí, blue blue blue.”

Trong tiếng cười cổ vũ của mọi người, chỉ một mình Tam gia chống má lặng im còn tôi bị cướp mất chiến công nổi giận giẫm liên tục vào chân gã.

Một lát sau tôi lại bắt đầu nói: “Trước khi tỏ tình, mọi người có thể hỏi crush của mình là ‘Em/Anh có thích nước không?’”

Các bạn vẫn hào hứng hỏi: “Tại sao?”

Tam gia đưa ra đáp án: “Bởi vì nếu em/anh thích nước nghĩa là đã thích anh/em 70% rồi.”

Tôi: "<(-^)->”

Tới khi mọi người cười xong chờ đợi tình huống mới, Tam gia từ đầu đến cuối không cười bỗng tự cười ha hả, cười không ngớt dưới cái nhìn khinh bỉ của tôi: “Trông em vừa nãy ngỡ thế không biết, buồn cười quá, hahahahahaha!”

4.

Tán gẫu với Tam gia hỏi gã ngày hôm nay đã làm gì.

Tam gia: “Hôm nay công ty có buổi tập huấn.”

Tôi: “Nội dung tập huấn là gì vậy?”

Tam gia: “Có nói em cũng không hiểu.”

Tôi: “Anh có biết tại sao rất nhiều cặp vợ chồng hay các đôi yêu nhau cuối cùng lại không thể cùng nhau đi tới cuối con đường không, bởi vì họ không giao tiếp với nhau. Anh có biết câu ‘có nói em cũng không hiểu’ vừa này đã phá hoại bao nhiêu tình cảm không?”

Tam gia: “Thì chỉ nói về mấy vấn đề lớn như hệ thống điện phù hợp với điện áp nhỏ, tạo ra lớp vỏ tránh đoản mạch, công tắc cách ly, phụ tải danh nghĩa, bộ phận bảo vệ sóng truyền. Có cần kể chi tiết cho em nghe không?”

Tôi: “Ờ, không cần đâu, anh kể tối nay ăn gì đi.”

5.

Rút thăm trúng thưởng trong cuộc họp thường niên của công ty Tam gia, chẳng rút được giải thưởng gì cũng được nhận một chiếc đồng hồ thông minh Xiaomi.

Mặc dù có thể không dùng đến nó nhưng một người ham tiền như tôi vẫn chường mặt ra hỏi: “Cho bé đi mà?”

Tam gia: “Được.”

Tôi: “Cảm ơn bố!”

Tam gia: “Tặng cho em em phải chăm chỉ tập thể dục đó, anh sẽ giám sát em!”

Tôi kiêu ngạo gửi cho gã danh sách mức độ chăm chỉ thể dục của các bạn bè thân thiết không tính Tam gia, “Em chính là người chăm vận động nhất đó! Mặc dù có lẽ các bạn của em đều đang ngủ đông hết rồi!”

Nhìn số bước chân là “520” của tôi và con số “179” là trung bình của các bạn, Tam gia thực sự cạn lời!

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 39

1.

Vào mùa hè của một năm nào đó, tôi tới chơi ở công viên Thủy cung, đi hết một lượt thì thắt lưng cũng mỏi, chân cũng đau.

Hôm đó trời nóng, tôi chỉ mặc một chiếc váy liền kiểu rộng vải sa tanh, chiếc váy đó thực sự rất rộng, rộng đến mức khi bước lên xe bus vì mỏng lưng quá nên tôi phải chống tay đằng sau rồi sau đó được một anh trai đầu trọc lóc đeo dây chuyền vàng cỡ bự nhường chỗ cho...

Anh trai này là người có phong cách mà bình thường nếu đi trên đường tôi toàn chủ động tránh xa, vậy mà anh ta lại đứng lên, giơ tay chỉ vào ghế của mình ra hiệu cho tôi ngồi vào đó.

Tình huống đó rất khó tả, rõ ràng anh này đã tưởng tôi là phụ nữ có thai còn tôi thì bị tổn thương lòng tự trọng đến mức không biết phải giải thích thế nào rằng trong bụng tôi là thịt chứ không phải trẻ con.

Kết quả Tam gia liền sai chân bước lên phía trước, giơ tay đỡ lấy cánh tay tôi dìu tôi ngồi xuống. Động tác đó có thể khen là dịu dàng ân cần, sau đó còn không quên quay lại cảm ơn anh trai kia...

Suốt quãng đường tôi thấy ngửa đầu kinh khủng nhưng vẫn phải cố nhin dưới ánh mắt hoan hỉ vì vừa làm được việc tốt của anh trai kia, cố chịu đựng tới tận lúc xuống xe...

2.

Có lần giảm cân, một ngày tôi phải bước lên cân tới tám trăm lạng.

Một hôm đi vệ sinh, trước khi đi tôi đã nhảy lên cân thử, sau khi ra lại cân lần nữa, phát hiện ra... số liệu không mấy chính xác.

Tôi: “Chồng ơi! Tại sao em đi vệ sinh rồi mà còn nặng hơn trước 0.5kg? Cái cân này hỏng rồi!”

Tam gia nhìn tôi chăm chăm bằng một ánh mắt thật khó diễn tả, “Em khai thật cho anh biết đi, rốt cuộc vừa rồi em đi vào nhà vệ sinh làm gì? Anh chịu đựng được mà.”

Tôi: “...”

3.

Lúc ra Ra đường đi dạo và shopping thì hào hứng kinh khủng không khác gì đứa vừa cắn thuốc, toàn thân tràn đầy năng lượng không biết từ đâu ra. Vậy mà mua xong về tới nhà thì như quả bóng xì hơi, chân đã không còn là của mình nữa.

Lúc chỉ có một mình còn cố gắng gượng, nhưng khi có Tam gia bên cạnh thì không thể không bật hình thức làm nũng dẻo dai.

Trong lúc chờ tàu, tôi đặt mông ngồi xuống một góc rồi bắt Tam gia phải đỡ mình.

Tôi ngẩng lên, nghiêm mặt nói: “Như thế này có khiến anh thấy xấu hổ không?”

Tam gia: “Tại sao phải xấu hổ?”

Tôi: “Bởi vì thế này trông em không nết na chút nào.”

Tam gia xoa đầu tôi: “Khoá quần anh vẫn chưa bị kéo xuống, tại sao lại không nết na chứ?”

Tôi chột vờ lẽ sau một giây, cúi đầu đầy e thẹn...

4.

Sáng cuối tuần, vừa thức giấc đã gọi video call chào buổi sáng Tam gia.

Bên kia gã vẫn còn trùm chăn, nói với tôi là muốn ngủ tới trưa luôn. Yêu cầu vô lý đó lập tức bị tôi bác bỏ, tôi giục gã mau dậy ăn sáng, cuối cùng hai chúng tôi mặc cả từng chút một, tôi đồng ý cho gã ngủ thêm mười lăm phút.

Tôi nói: “Mười lăm phút nữa phải chụp ảnh mặc quần áo gửi cho em đó!”

Chúng tôi thường dùng phương pháp chụp ảnh để chứng minh cho đối phương thấy là đã làm xong một công việc nào đó. Mặc dù có lúc thấy Tam gia thật ngốc nhưng tôi vẫn chưa bao giờ lấy những bức ảnh đã chụp trước đó ra đối phó cho xong chuyện.

Tóm lại sau khi tôi rửa mặt xong và mười lăm phút đã trôi qua, Tam gia gửi cho tôi bức ảnh gã đã mặc đồ chỉnh tề rất đúng thời gian.

Vốn dĩ việc này đến đây là xong. Nhưng trực giác của người phụ nữ mách bảo tôi hình như trong bức ảnh này có gì đó sai sai...

Rốt cuộc là sai ở đâu chứ...

Tôi nhẹ nhàng phóng to bức ảnh ra mới phát hiện bên mép khoá áo không có áo bên trong! Nói cách khác gã này đã đối phó với tôi bằng cách chỉ mặc độc áo khoác ngoài!

Tôi lại gọi video, quả nhiên gã này đang trùm chăn kín đầu, giọng nói ủ ê vọng ra từ trong chăn: “Anh sai rồi, anh không nên nói dối em, xin em cho anh ngủ thêm một lúc nữa đi mà, huhuhu...”

Tôi: “...”

5.

Một lần đi xem phim cùng Tam gia, mua vé đặc biệt trên mạng. Rạp chiếu phim đó chúng tôi chưa tới bao giờ, sau khi đi ra khỏi ga tàu điện ngầm chúng tôi đi được một đoạn thì tự nhiên Tam gia nói hình như lạc đường rồi bắt đầu mở bản đồ ra xem.

Lúc đó vào đầu giờ chiều, tôi mới dậy nên vẫn chưa hết cơn hậm hực, tự nhiên nổi giận vô cớ với Tam gia.

Tôi: “Tại sao anh không tra bản đồ trước ở nhà đi?”

Tam gia: “Anh có nhìn qua thì nghĩ là đường rất dễ nhớ nên không xem kỹ nữa.”

Tôi: “Anh nghĩ là! Anh nghĩ là! Anh chỉ nghĩ là như vậy thôi!”

Tam gia cũng hơi bực mình, “Đừng có gây gổ!”

Con người tôi ghét nhất bị người khác không cho làm việc này, không cho làm việc kia, thế là tôi bắt đầu tức tối kiếm chuyện.

Tức tối một cách không có phương hướng cũng như chẳng có mục đích gì cả.

Ai ngờ Tam gia hoàn toàn không giữ tôi lại, tôi vừa quay đi đã thấy gã kia đi được một đoạn xa, cơn giận càng mãnh liệt liền sải bước thật nhanh.

Sau đó mỗi lần tôi dừng chân ngoảnh lại đều thấy Tam gia cách tôi rất xa không hề dừng bước, gã không nói năng gì, rõ là đang dỗi.

Tôi xem đồng hồ trên điện thoại, sợ chậm giờ xem phim nên nghĩ là tạm thời bỏ qua, giảng hoà trước xem phim xong rồi cãi nhau tiếp.

Nghĩ thế, con người rộng lượng như tôi bèn chủ động quay lại tìm Tam gia.

Kết quả tôi mới đi được hai bước Tam gia đã quay lại, hơn nữa còn bắt đầu đi nhanh một cách rất không nể mặt!

Trên con đường hôm đó vào buổi hoàng hôn, rất nhiều người dân không hiểu nguồn cơn sự việc nhìn thấy một cậu thanh niên vắt chân lên cổ chạy về phía trước, đằng sau là một cô nàng chân ngắn luôn miệng kêu “Đuổi theo! Đuổi theo!” một cách điên cuồng.

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng

www.dtv-ebook.com

Chương 40

6.

Trước đây tôi bàn bạc với Tam gia nghĩ hè đi du lịch nước ngoài, đúng vào thời điểm Tam gia bận bù đầu lo cho bản báo cáo một phần công việc. Gã nói có thể xin nghỉ một tuần đưa tôi ra nước ngoài chơi.

Tôi: “Bọn mình đi Thái Lan nhé?”

Tam gia: “Đi Maldives hoặc đảo Phu Kẹt ngắm biển em nhé?”

Tôi: “Bọn mình lớn lên trên bờ biển mà, tại sao phải tới nơi khác ngắm biển làm gì? Không! Em muốn ăn sầu riêng!”

Tam gia: “Em muốn ăn sầu riêng ở nhà mua cũng được, mua 1000 đồng sầu riêng còn lãi hơn chạy tới Thái Lan ăn sầu riêng!”

Tôi: “Anh nghĩ lại đi, Thái Lan có Pattaya là thiên đường của phái mạnh! Tối nào cũng có những màn biểu diễn cực kỳ đặc sắc nhá!”

Tam gia còn nghiêm túc suy nghĩ trong giây lát, “Buổi tối em sẽ cho anh đi tới những nơi đó sao?”

Tôi hào phóng nói, “Dĩ nhiên là không rồi!”

Tam gia: “... Anh muốn đi Maldives.”

7.

Nhiều năm hè nào cũng tới Hạ Môn chơi nhưng có lẽ tôi vẫn không quen được với thời tiết nóng như đổ lửa ở miền Nam, vậy là tôi bị viêm đường tiết niệu như những chú ve trên ngọn cây.

Hôm đó tôi phải viết truyện còn Tam gia thì ôn tập để chuẩn bị cho một môn thi, thế là hai chúng tôi vào một phòng tự học, hẹn là sẽ giải quyết hết mọi công việc trong buổi sáng để buổi chiều ra biển chơi.

Căn phòng đó rất mát mẻ lại ít người, tính cả hai chúng tôi cũng chưa đến năm người.

Bắt đầu từ lúc ngồi xuống hệ thống bài tiết nước tiểu của tôi gặp trục trặc, cảm giác như bị một móng vuốt nào đó cào trong người, lúc nào cũng muốn vào nhà vệ sinh. Tam gia dẫn tôi tới nhà vệ sinh gần đó rồi đứng ngoài chờ tôi để cùng quay lại lớp học.

Vậy mà rõ ràng tôi vừa buồn đi vệ sinh lắm mà vào tới nơi lại không đi được.

Đó là một buổi sáng cực kỳ khó chịu, đại khái có thể hình dung bằng các cụm từ như tiểu giắt, tiểu bí, tiểu không hết... Thậm chí tôi còn chưa viết được phần mở đầu của câu truyện, Tam gia cũng không được yên ổn để ôn bài. Lần cuối cùng tôi trở lại phòng học từ nhà vệ sinh, trong phòng không một bóng người, Tam gia đã cất đồ đạc xong chuẩn bị dẫn tôi đi ăn.

Gã mua cho tôi mấy chai nước giục uống, vừa vặn nấp cho tôi vừa nói: “Anh mua cho em vài viên Tiền Liệt Khang nhé?”

Thế giới quan lúc này của tôi đã hơi suy sụp: “Em bị bệnh về tuyến tiền liệt sao?”

Tam gia ngẫm nghĩ lại, “Hình như là không.”

Hai chúng tôi nhìn nhau không nói gì. Sau khi uống hết một chai nước, tôi lại bắt đầu liên tục chạy vào nhà vệ sinh...

Sau đó Tam gia phải gói đồ ăn của tôi mang về nhà trọ, gã đặc biệt cho phép tôi khoan chân trên giường bật điều hoà trùm chăn, ăn thịt nướng, chạy vào nhà vệ sinh...

Kế hoạch đều bị phá hỏng, tôi xấu hổ nói, “Liệu anh có chán em không?”

Tam gia: “Không đâu, tập trước cho quen việc bưng bê cho bà già thôi.”

Câu nói này của gã khiến tôi cảm động vô cùng, quả quyết nắm tay hứa hẹn khi nào gã già bĩnh ra quần tôi nhất định sẽ không chê bai mà còn ngoan ngoãn giặt quần cho gã.

Tam gia thoáng im lặng rồi tự dưng hỏi: “Tại sao phải giặt quần, em không biết có một vật thể tên là tã quần sao?”

Tôi: “...”

Bầu không khí tình cảm lập tức tan biến, tôi ngồi trên bồn cầu nghĩ bụng khi nào khoẻ tôi nhất định sẽ đá chết gã này!

8.

Đi xem phim “Phi vụ động trời” với bạn cùng phòng. Hình ảnh cáo và thỏ trong phim rất đáng yêu, tôi liền ôm trái tim thiếu nữ nói chuyện với Tam gia: “Cáo tán thỏ hay quá! Ngọt ngào đến sâu cả răng ý!”

Tam gia trả lời: “Cáo? Thỏ?”

Tôi kể cho gã nghe nội dung bộ phim một cách ngắn gọn, cũng nói là mặc dù kết thúc không rõ ràng nhưng chắc chắn chúng sẽ phải lòng đối

phương và đi tới một cuộc hôn nhân.

Tam gia: “Tán đồ cũng vô dụng, khác biệt trong cách sinh sản, chúng không thể ở bên nhau được đâu!”

Tôi: “...”

Một người không biết lãng mạn như anh khiến em thực sự chẳng còn muốn kể chuyện gì nữa!

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 41

1.

Ngày 14/3 là Valentine trắng, thực ra tôi không hiểu rõ lắm đó là ngày lễ gì nhưng đã gọi là lễ thì phải có quà!

Thế là trước khi đi ngủ mới gọi video cho Tam gia, hùng hồn hỏi: “Quà Valentine của em đâu?”

Tam gia thuận tay vợ một quả quýt bên bàn máy tính: “Tặng em này.”

Tôi nổi giận: “Ngày valentine anh tặng em một quả quýt?”

Tam gia suy nghĩ mất ba giây rồi chớp lấy... hai quả quýt, còn tặng thêm một câu: “Càng ngày em càng ăn nhiều đó!”

2.

Vẫn là video call trước khi đi ngủ, trong căn phòng tĩnh mịch chỉ có một mình tôi không ngừng hỏi vào màn hình điện thoại:

“Anh có tiện nói chuyện không?”

“Đồng nghiệp của anh đã ngủ chưa?”

“Anh không tiện nói chuyện à?”

Cuối cùng thì tức giận đến mức: “Mẹ kiếp, anh nói chuyện cho em!”

Bạn cùng phòng thường nói: “Nếu người ta không tiện nói chuyện thì tụi bay nhắn tin là xong mà.”

Tôi quay lại nói với lũ bạn cùng phòng, “Mỗi lần lên cơn anh ấy lại dùng thủ ngữ nói chuyện với tao, tao không hiểu nổi!”

Sau đó bị lũ bạn cùng phòng chế giễu, Tam gia tắt video call không thèm quan tâm tôi nữa.

3.

Đạo này Tam gia đang tập gym.

Tôi hỏi: “Gầy đi à?”

Gã trả lời: “Gầy đi.”

Tôi lại hỏi: “Gầy đi mấy cân?”

Gã trả lời: “Không cân, không biết.”

Tôi hỏi tiếp: “Vậy sao anh lại nói anh gầy đi?”

Tam gia lặng thinh trong giây lát rồi hỏi tôi: “Vậy dựa vào đâu em tự nhận mình xinh đẹp?”

Tôi quay đi nổi cáu: “Dao của em đâu rồi?!”

Năm phút sau gã chủ động làm lành, “Anh so sánh như vậy ý muốn nói việc anh gầy đi hoàn toàn là sự thật, hoàn toàn là sự thật như vẻ đẹp mỹ miều của em ấy!”

4.

Một hôm, không biết Tam gia tự dưng nổi hứng nghĩ ra hay nhìn thấy một bức thư tình ở đâu liền bất ngờ gửi cho tôi một bài “thơ”.

Nội dung như sau:

Gió xuân mười dặm.

Gió xuân có kéo dài mười dặm, năm mươi dặm hay một trăm dặm cũng không bằng em.

Đáy biển sâu hạn vạn dặm không bằng em

Chocolate Dove, thịt bò xào tiêu đen, sườn bò hầm vàng ươm, gà hầm ớt, sầu riêng Bát Hỉ vị dâu tây, mít, phô mai, ngô, khoai tây nghiền, tất thấy đều không bằng em

Tôi cảm động vô cùng, sau đó nhắn tin trả lời gã: “Rốt cuộc hôm nay anh đã ăn bao nhiêu thứ?”

5.

Nhiều lúc chỉ một mình tôi cãi nhau với Tam gia, ý của hai chữ “một mình” kia là... tôi thì giận dữ nhưng Tam gia không hề biết tôi đang giận, cũng chẳng có thái độ dỗ dành tôi, bởi vì gã hoàn toàn không nhận ra!

Hôm đó sau một ngày làm việc gã hơi đuối sức nên vừa về tới nhà đã ngủ, một mình tôi điên cuồng chiến đấu với tấm chăn bằng lông cừu, không ngừng bứt lông cho nguôi giận. Sau đó tôi mở nhật ký trò chuyện trên wechat ra xoá, xem một đoạn lại xoá một đoạn, tới khi kéo đến bài hát gã thu âm gửi cho tôi nhân ngày lễ Valentine có tên là “Cùng em trải qua năm tháng dài đằng đẵng”.

Sau khi cười như một kẻ ngốc, tôi nhắn tin cho gã trên wechat với nội dung là “Em tha lỗi cho anh”. Chắc hẳn khi thức dậy đọc được tin nhắn này gã sẽ chẳng hiểu gì cho coi!

Lần khác giận dữ nữa, lúc lướt weibo tôi trông thấy một bức ảnh. Bối cảnh trong đó là cửa hàng nơi tôi và Tam gia từng đi qua, đó chỉ là một cửa hàng rất đơn sơ nhưng vì có dấu hiệu riêng của cá nhân nên người ta chỉ cần liếc qua là nhận ra ngay.

Tôi nhìn bức ảnh đó, nghĩ đến cửa hàng KFC nằm ở cuối con đường này, đã có lần Tam gia mua cánh gà nướng New Orleans trong đó, ăn rất ngon.

Sau đó tôi lại rộng lòng hết giận.

6.

Đọc bài “Cách mang lại chất lượng cho cuộc sống trong ký túc xá”, nhìn thấy nhãn hiệu ghế sofa được mọi người đề cử, tôi nổi hứng nhất thời liền đăng nhập Taobao chọn mấy chiếc để sẵn trong giỏ hàng rồi đi ra ngoài ăn cơm. Sau nửa ngày tôi dần bình tĩnh trở lại, cảm thấy không cần thiết phải tốn kém đến thế.

Trước đây weibo tổ chức một cuộc thi rút thăm trúng thưởng, tôi nói đùa là nếu rút trúng thì thưởng cho mình một chuyến tắm suối nước nóng, sau đó tôi không rút trúng nhưng vẫn đắn đo có nên đi hay không.

Cả ba độc giả rút trúng giải thưởng trong lần đó đều không muốn đi ăn, mặc dù tôi không hiểu tại sao các độc giả của mình lại như vậy nhưng tôi vẫn tốt bụng đáp ứng yêu cầu của họ, bắt đầu tìm trên taobao các phần thưởng là đồ ăn vặt, rồi thành công khi chọn được rất nhiều loại mà không biết nên quyết định mua loại nào.

Tôi chính là một bệnh nhân mắc chứng sợ lựa chọn, một ngày phải đắn đo tới vài trăm lần.

Bèn xin Tam gia trợ giúp.

Tam gia vào tài khoản taobao của tôi, mua ghế sofa, chọn đồ ăn vặt rồi đặt khách sạn trong khu vực tắm suối nước nóng.

Sau đó nói với tôi: “Hai ngày nữa anh về Bắc Kinh sẽ tranh thủ chuyển ghế sofa vào ký túc cho em, đồ ăn vặt anh mua thêm một suất rồi gửi chuyển phát nhanh tới trường em, vậy là lúc đi suối nước nóng chúng ta sẽ không phải mua đồ ăn gì nữa.”

Tam gia đúng là bạn của phái nữ, là cứu tinh của người mắc hội chứng sợ lựa chọn!

Trong một bữa cơm tối nào đó, tôi và các bạn cùng phòng nói về các món ăn bí mật từng trải nghiệm.

Tôi tìm được bức ảnh chụp một “món ăn” từng làm trước đây, nói với tụi nó: “Đây là món cháo hoa ninh nhừ thành hồ dán không thể ăn được, tao bèn dùng nước của thịt kho tàu trộn vào rồi đun lên, hơn nữa tao còn thông minh nặn cháo thành viên gạo hình tròn, nhét vào jambon và phô mai cho vào cháo rán lên. Nhưng làm không tốt lắm nên cuối cùng biến thành thế này đây.”

Bạn cùng phòng: "Σ(° △°|||)⋂ Bày trò xong mà vẫn ăn được à?"

Tôi: “Ừ, tao ăn cùng với Tam gia. Mặc dù anh ấy nói món này giống bánh nhưng cuối cùng vẫn chén sạch cùng tao!”

Sau đó phòng ký túc xá của tôi nói chuyện thâm dêm, nhắc đến chuyện tình cảm, tôi nói gần đây tôi và Tam gia đang xem “Phù sinh lục ký”, cả phòng bỗng chốc im bật.

Tôi tiếp tục kiêu ngạo, “Tam gia đọc rất nhiều sách nên không bao giờ hết chuyện để nói với anh ấy, bọn tao hợp nhau lắm!”

Các bạn cùng phòng đã quen cảnh ngày nào tôi cũng mặt dày khen ngợi bạn trai mình nên chỉ vỗ tay cho có.

Tiết mục thể hiện tình cảm đã biểu diễn thành công, tôi đưa ra kết luận cuối cùng, “Tao mãi yêu Tam gia!”

Không ngờ đám đồng bọn vừa ăn cơm với nhau đột nhiên cất lời trong bóng đêm tối om: “Ừ, dù sao cũng là tình yêu của hai đứa cùng nhau ăn shit mà.”

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng

www.dtv-ebook.com

Chương 42: (Giả Tưởng) Chuyến Du Lịch Vui Vẻ Đến Suối Nước Nóng

Được nghỉ mấy ngày nhân tiết Thanh minh, Tam gia về Bắc Kinh ở bên tôi bốn ngày. Trong bốn ngày đó bất kể là trước hay sau khi tới suối nước nóng, tôi đều cảm thấy rất “vui vẻ”.

1.

Ngày Tam gia tới cũng là sinh nhật gã, tối hôm đó chúng tôi đi ăn với bạn bè, ăn xong thì thấy trên phố có bán dâu tây hạ giá. Một phần vì giá quá rẻ, hơn nữa lúc tôi hỏi chủ quán “Dâu tây có ngọt không?”, ông chủ đã quả quyết khẳng định một cách đầy tự tin là “Ngọt chứ!”, nên tôi và các bạn đưa nào cũng mua một túi to.

Về đến nhà trọ Tam gia rửa dâu tây cho tôi ăn. Nhà trọ không có bồn rửa nên Tam gia phải rửa từng quả dâu tây dưới vòi nước, rửa xong thì lần lượt để từng quả vào đầy bốn bát. Gã còn tỉ mỉ cắt nướm của từng quả một. Thấy đáng vẻ ân cần đó, tôi thầm nghĩ nếu tôi bảo tôi không thích ăn hạt, có lẽ gã còn cầm từng quả một lên gỡ hạt cho tôi cũng nên.

Nhưng vừa rửa xong gã đã bắt đầu ăn, ăn một mình, ăn liền một lúc hết sạch một bát, hoàn toàn không muốn cho tôi.

Tôi giận dữ cướp lấy cái bát, chất vấn gã: “Tại sao anh không cho em ăn?”

Gã giành lại cái bát đó, “Anh đang ăn thử vì muốn tìm quả ngọt cho em. Sao dâu tây này chua thế không biết, không có quả nào ngọt cả.”

Mặt tôi lộ rõ vẻ nghi hoặc, sau đó còn tự cầm hai quả thoạt nhìn khá ngon lành lên nếm thử.

Chua, rất chua, lớn bằng từng này tôi chưa bao giờ nếm phải quả nào chua như vậy.

Tôi vỗ vai Tam gia cất lời ngợi khen gã: “Đồng chí giỏi lắm! Không được lãng phí, phải ăn hết chỗ này, nếu có quả nào ngọt nhớ phần cho em.”

Sau đó cả túi dâu tây to oạch đó bị Tam gia ăn hết thật. Trong số đó có hai, ba quả không chua lắm gã đều để giành cho tôi.

Hôm sau chúng tôi lại mua một hộp dâu tây, Tam gia vẫn rửa sạch rồi ăn thử như hôm qua. Tôi thấy gã thật chu đáo nên không thể không nhìn bằng cặp mắt khác.

Nhìn bằng cặp mắt khác khiến tôi nhận ra một vấn đề. Tối hôm trước gã cắn thử một miếng nhỏ rồi mới ăn, nhưng lần này hình như gã ăn tươi nuốt sống dâu tây ngay lập tức.

Với đồ ăn thức uống, dây thần kinh của tôi trở nên nhạy cảm khác thường.

Lúc chỉ còn non nửa bát, tôi càng lúc càng thấy có gì đó sai sai liền ngậm ngừng cất tiếng hỏi: “Dâu tây lần này cũng chua lắm ạ?”

Ai ngờ tôi vừa hỏi câu này gã đã bị giật mình thon thót, sải bước thật xa rồi vội vàng ném hết chỗ dâu tây còn lại vào miệng mình, ý định tiêu huỷ bằng chứng.

Sau đó tôi cứu được ba quả dâu tây từ tay gã, cho vào miệng nếm thử. Quả nhiên là rất ngọt!

Tam gia đổ mọi tội lỗi lên những quả dâu tây vô tội, “Ngon quá nên anh quên mất việc phải làm!”

2.

Đi ăn cơm tây gọi một đĩa salad rau củ, trong đó có ớt xanh mà cả hai chúng tôi đều không thích ăn.

Nhưng tôi là một người tiết kiệm và đảm đang, nghĩ tất cả mọi thứ trong bát đều là tiền nên không thể lãng phí, tôi bèn nói với Tam gia: “VẬY ĐI, anh ăn một miếng em sẽ hôn anh một cái. Anh có muốn được hôn không?”

Nghe xong Tam gia lập tức gấp ớt xanh ăn lấy ăn để, thậm chí còn không nhú mày chút nào.

Tôi thấy trái tim xao động, xấu hổ đẩy người gã: “Đã là vợ chồng già rồi mà anh còn thích được em hôn thế kia à...”

Tam gia vùi đầu ăn ớt xanh, “Ăn xong được hôn hay không cũng chẳng sao, không ăn... haha, chắc chắn em sẽ nói anh không muốn được em hôn. Đó nhiều khả năng sẽ là một lý do gây chiến cực kỳ kinh khủng!”

Tôi thực sự cạn lời, còn gã... có ăn hay không vẫn phải chịu kết quả như nhau.

3.

Khách sạn suối nước nóng nằm trên núi, một ngọn núi xa xôi và hoang vu, trên núi có một nhà hàng bán suất ăn 129 đồng với một bàn đầy ắp đồ ăn. Ăn xong cả tôi lẫn Tam gia đều ngả ra lưng ghế thở phào một hơi.

Đồ ăn đã xử lý gần hết, chỉ còn dư lại nửa bát cơm, tôi xót xa nói: “Sớm biết nhiều thế này, đáng lẽ chỉ gọi hai bát cơm là đủ.”

Tam gia an ủi tôi: “Không sao đâu, sau núi có nuôi heo, cơm thừa canh cạn họ sẽ mang cho heo ăn.”

Tôi cãi lại: “Nhưng tại sao lại mang đồ ăn cho người đi nuôi heo chứ? Vẫn lãng phí!”

Tam gia nhìn tôi một cái thật lâu, “Vạn vật bình đẳng, tại sao em là người lại cảm thấy mình cao cấp hơn loài heo?”

Tôi: “....???”

Mặc dù gã nói cũng đúng nhưng tôi cứ thấy có gì đó sai sai...

4.

Chuyến du lịch tới suối nước nóng hoàn toàn không giống những gì tôi tưởng tượng.

Bồn tắm trong phòng nhỏ như bồn tắm trong nhà vệ sinh, tín hiệu tivi cực kém, chuyển kênh nào cũng thấy ruồi nhặng; trên núi thưa người, trời vừa tối là không thể ra ngoài, tôi với Tam gia chỉ còn hoạt động đánh bóng bàn trong phòng chẳng khác gì ông già bà cả tuổi hưu trí.

Quan trọng nhất là đường núi không dễ đi, từ địa điểm này đi sang địa điểm khác rồi quay về nội thành, chỉ tiền xe thôi đã mất mấy trăm nghìn.

Lúc đợi xe tôi ngồi xõm trên bãi đất trống trong khu vườn, mặt nhăn như khi đột.

Tam gia xoa đầu tôi: “Đâu phải không thu hoạch được gì.”

Tôi ngược lên hỏi gã: “Thu hoạch được gì nào?”

Tam gia ngẫm nghĩ một lúc: “Tối qua hát karaoke ai cũng phải trả 100 đồng 1 tiếng, em mặc cả được với ông chủ tính giá 100 đồng 3 tiếng. Quá giỏi luôn!”

Tôi lờm nguýt gã, đây đâu phải thu hoạch gì!

Tam gia lại nghĩ thêm một lúc rồi xoa đầu người đang ngồi xồm là tôi: “Sáng nay ăn buffet, em lấy bao nhiêu đồ ăn như thế mà vẫn chén sạch. Anh thấy gia đình ba người bàn bên cạnh gộp lại cũng chẳng ăn nhiều bằng em!”

Tôi liền đứng phắt dậy đuổi theo gã suốt nửa cây số.

5.

Sau khi về nội thành, vì phải đi quá xa nên tôi ngủ đến tận trưa hôm sau vẫn không muốn dậy.

Tam gia gọi vài lần tôi đều coi như không nghe thấy. Vậy là sau khi cạo râu xong, gã liền cầm dao cạo di một vòng trên cằm tôi.

Tiếng rung ro ro thành công làm tôi thức giấc.

Tam gia mỉm cười: “Dậy rồi hả?”

Tôi hỏi gã bằng vẻ mặt vẫn còn mơ ngủ, “Anh vừa cạo râu xong lại cho cái thứ đó lên cằm em, có phải em sẽ mọc thêm một đám râu không?”

Không đợi gã trả lời tôi đã nhào người xuống giường âm ỨC bật khóc, chỉ cần nghĩ mình sẽ mọc râu đã thấy sợ hãi vô cùng.

Tam gia không cho tôi ôm chần, nghiêm túc bảo: “Đừng khóc, không sao đâu. Đừng nói là mọc râu, dù em có mọc ở chỗ nào đi nữa anh vẫn thích em mà.”

Tôi thoáng sửng sốt rồi cẩn thận ngẫm nghĩ câu nói của gã, có cảm giác câu nói đầy thương yêu này khiến người ta không khỏi nghĩ ngợi xa xôi liền khóc toáng lên!

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Tranh thủ kỳ nghỉ 1/5 về nhà một chuyến, quyết định việc hôn nhân đại sự cùng Tam gia. Thủ tục đính hôn, hay nói một cách chính xác là ăn hỏi rất đơn giản, chỉ là nhà trai đem các lễ vật gồm thuốc, rượu, đường, trà tới nhà gái, sau đó nhà gái triệu tập họ hàng thân thích tới bàn chuyện và ăn bữa cơm. Thân phận thay đổi thành vợ/chồng sắp cưới nhưng hình thức chúng tôi ở bên nhau vẫn y hệt lúc trước... Tam gia vẫn cứ ngô nghê như vậy <(^ ^)/

Một ngày trước lễ đính hôn, tôi và Tam gia đi hẹn hò.

Hôm đó trong lúc trò chuyện có nhắc đến các bạn học giờ đây đã bắt đầu đi xem mắt, tôi liền nói với Tam gia bằng vẻ đầy tiếc nuối: “Em chưa đi xem mắt bao giờ, cảm thấy đời này không được trọn vẹn.”

Tam gia lạnh mặt, “Em muốn thế nào?”

Tôi tích cực xúi giục gã, “Hay là trước khi đính hôn chúng ta tổ chức một buổi xem mắt đi, giả vờ mới gặp nhau lần đầu, bắt đầu từ việc tiết lộ danh tính.”

Tam gia tiếp tục tỏ vẻ lạnh lùng, “Vớ vẫn thế. Anh không muốn!”

Tôi: “Quá tốt, quyết định vậy nhé!”

Thế là buổi hẹn hò ngay trước lễ đính hôn đã bị tôi đơn phương cưỡng ép biến thành “ngày xem mắt”.

Hôm đó tôi nhập vai khá nhanh. Mới sáng sớm ra ngoài đã nhắn tin cho Tam gia trên wechat, hỏi: “Anh X, chúng ta hẹn gặp nhau ở đâu ạ?”

Câu trả lời của Tam gia là tên của một quán lẩu dê, ngay cạnh khu nhà tôi, đó là quán ăn chúng tôi thường lui tới.

Tôi thực sự tức giận khi thấy địa điểm của buổi xem mắt đầu tiên không phải là một nơi tao nhã như quán cà phê hay phòng trà, mắng gã lần đầu tiên xem mắt có ai lại hẹn nhau đi ăn canh lẩu dê chứ?!

Đi vào quán lẩu dê, bên trong khá đông đúc nhưng chỉ có một mình Tam gia ngồi một bàn. Tôi bước tới đứng trước mặt gã, hỏi một câu với dáng vẻ cực kỳ e thẹn: “Anh có phải là XX không ạ? Em là XX.”

Tam gia đặt điện thoại xuống, ừ một tiếng cho có. Đợi tôi ngồi vào ghế, gã liền đẩy canh thịt dê và bánh ngàn tầng tới trước mặt tôi và nhìn thêm hai giây: “Trang điểm à?”

Tôi làm bộ làm tịch vén lọn tóc mai vào mang tai, “Đánh chút phấn tô chút son, em bình thường chỉ vậy thôi.”

Ánh mắt Tam gia đầy vẻ khinh bỉ như muốn nói “Bình thường đi chơi với anh em còn chẳng thèm gọi đầu”, sau đó giả vờ như dáng vẻ kia là hình tượng vốn có của tôi. Gã bình chân như vại ngồi đối diện tôi và ăn hết phần khai vị đó.

Sau khi ra khỏi quán lẩu dê, chúng tôi phải sang đường để lên xe bus, Tam gia nắm tay tôi kéo đi một cách rất tự nhiên, tôi thì từ chối, nở nụ cười thẹn thùng rồi chạy vèo sang bên kia đường. Đến khi Tam gia đi tới đứng bên cạnh, tôi vẫn tiếp tục e thẹn cúi xuống nhìn chân mình, cảm thấy mình

hành động quá tuyệt vời, nhập vai vào một cô gái trong lần đầu xem mắt... quá sâu.

Chiếc xe bus chúng tôi đi khá nhỏ, lúc đi lên xe chỉ còn hàng ghế cuối là còn chỗ trống. Hàng ghế đó thực sự quá chật chội, giữa người và người không hề có chút không gian riêng tư nào, đến mức chỉ cần quay đi cũng có thể va đầu vào nhau. Tam gia thấy chật chội quá liền giơ tay khoác vai tôi. Còn tôi – một người con gái đang diễn quá sâu – liền hất tay gã ra không chút phân vân: “Đồ lưu manh! Tôi sẽ về nói với bố mẹ là mới lần đầu gặp nhau anh đã động tay động chân với tôi rồi!”

Bà cô xách làn ngồi ở hàng ghế trước nghe thế bèn ngoái lại nhìn, tức tối lườm Tam gia cháy mắt bằng vẻ mặt đầy nghĩa khí. Tam gia đơ mặt, vội ngồi ngay ngắn trên vị trí của mình, tới khi xuống xe cũng không thèm đoái hoài đến tôi.

Thấy mình thật cừ, thế là lúc đi vào chợ tôi liền chủ động nói chuyện với Tam gia: “XX à, bố mẹ anh làm gì? Anh đang làm việc ở đâu vậy?”

Tam gia liếc tôi một cái, “Người mai mối không nói với em à?”

Tôi: “Ờ... Có nói...”

Thế là hai chúng tôi im lặng đi vào chợ. Được sự uỷ thác của bố mẹ, chúng tôi phải đi mua tay nải in chữ Hỷ gì đó để về giả vờ là sinh lễ. Cả một con đường ngập tràn trong màu đỏ và chữ Hỷ, chúng tôi không chọn nhiều mà mua luôn hai tay nải bằng vải đỏ có in hình chữ Hỷ trong cửa hàng đầu tiên, tay nải đó siêu lớn, khiến tôi tưởng tượng ra một tá của hồi môn mẹ chồng nhét vào đó cho mình.

Chủ quán ra giá, Tam gia lập tức rút ví, tôi bèn níu tay gã lại, thì thầm bảo gã phải mặc cả đôi chút. Tam gia còn giỏi lừa bịp hơn cả chủ quán, gã để tay nải đó lên đầu tôi, bảo: “Ai lại cò kè mặc cả đồ cưới bao giờ?”

Cứ đợi mãi tới khi gã trả tiền xong quay ra nhìn mình, trên đầu tôi vẫn đội tay nải màu đỏ trông cực ngộ ấy.

Tam gia hỏi: “Em làm gì đó?”

Tôi che mặt: “Chờ anh vén khăn trùm đầu mà.”

Cuối cùng... Tôi làm cho Tam gia phì cười... Chúng tôi vui vẻ đi tới rạp chiếu phim ở phía đối diện.

Tâm trạng thoải mái nên Tam gia bắt đầu phối hợp với tôi bày trò. Bị tôi hỏi vài câu về công việc và cuộc sống, gã trả lời hết.

Đi qua một quảng trường, Tam gia đang nói với tôi sau này muốn nuôi mèo, không để ý tới nắp cống dưới chân.

Còn tôi – một người hết sức nhạy cảm với nắp cống – liền thụi gã một đấm: “Đừng có giẫm lên nắp cống!”

Tam gia lĩnh trọn cú đấm bất ngờ của tôi trong tư thế hoàn toàn không được chuẩn bị. Có lẽ tôi không khống chế được độ mạnh của cú đấm đó nên thoát nhìn có vẻ như gã này sắp lặn dưới đất khóc la lối đến nơi.

Tôi tới kéo tay gã, tính xin lỗi, bởi vì tôi cũng rất sợ gã nằm xuống đất ăn vạ thật.

Kết quả gã hằm hằm hất tay tôi ra, “Không ngờ em lại có xu hướng bạo lực gia đình! Về nói với mẹ em chúng ta hẹn hò thất bại rồi! Từ nhỏ anh đã thề sẽ không bao giờ cưới một người phụ nữ đánh mình chỉ vì mình chẳng may giẫm phải một cái nắp cống! Buổi xem mắt kết thúc! Em đi đi!”

Tôi ngớ người.

Tiếp tục ngớ người.

Vẫn ngó người.

Cuộc xem mắt đến đây là hết (hết rồi).

Tuy quá trình khá gian nan nhưng cuối cùng bằng một động tác có độ khó cao là té ngã trong phòng thử đồ lúc thử quần áo làm nhân viên bán hàng sợ tái mặt, tôi đã chiếm được tình cảm của Tam gia (?). Gã có vẻ thực sự cặn lì, trong cái vẻ cặn lì đó lại thấp thoáng chút cam chịu, sau khi đưa tôi đi ăn một bữa no căng mới tiễn tôi về nhà.

Tôi hỏi: “Vậy cuộc xem mắt của chúng ta có thành công không?”

Gã trả lời: “Ừm, về chờ đi, mai anh sang cầu hôn.”

Tôi mừng húm: “Vậy nên cho dù quen nhau nhờ xem mắt, anh vẫn bị chinh phục bởi nhân cách và sức quyến rũ của em, sau đó yêu em phải không?”

Tam gia gật đầu trịnh trọng, “Đúng là rất quyến rũ, nhìn động tác ngã của em uốn lượn như thế, anh nghĩ em có thể làm được rất nhiều tư thế khó.”

Tôi: “...”

Tôi là một người trong sáng nên chẳng hiểu Tam gia đang nói gì nữa.

Dù sao cuối cùng chúng tôi cũng đính hôn.

Over.

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng

www.dtv-ebook.com

Chương 44

1.

Ra quầy làm thủ tục cùng Tam gia, trên bàn có dán một hoạt động được mã hoá bằng hình ảnh mã QR. Để tiết kiệm 5 đồng, tôi rút điện thoại ra quét mã.

Tôi: “Sao mã QR này to thế nhỉ, màn hình không vừa.”

Tam gia nhìn chiếc điện thoại càng giơ càng xa, càng giơ càng cao của tôi, sắp cao hơn cả đỉnh đầu, gã liền giữ chặt tay tôi, đè tay tôi vào đúng phần chữ ký, vẻ mặt như muốn nói ‘tôi không quen biết người này’, nửa giải thích nửa hỏi tôi: “Em quét bàn đá của người ta làm gì?”

Tôi: “...”

Tại sao công ty các người lại dán mã QR lên mặt bàn đá, bị bệnh của loài mèo à!

2.

Hôm sinh nhật Tam gia về Bắc Kinh ở bên tôi. Chúng tôi đến nhà bạn bè ăn tối, nhà họ có hai con mèo. Ánh mắt đầu tiên khi nhìn tôi tỏ vẻ hết sức lạnh lùng cao ngạo, sau đó tôi từ bỏ sự thanh cao và tôn nghiêm của mình quỳ xuống nền nhà hoà đồng với chúng. Con mèo tôi hất tay tôi suýt bay mất.

Quả nhiên chỉ một lát sau chúng đã nảy sinh tình cảm sâu nặng với tôi. Lúc tôi về chúng còn ngồi trên ghế sofa gọi tôi âm ỉ.

Tam gia: “Để anh chụp ảnh nhé.”

Tôi vui vẻ mở ra xem rồi lườm gã, “Tại sao anh toàn chụp ảnh hông em thế này?! Đồ biến thái!”

Tam gia: “Vì mỗi lần anh định chụp ảnh mèo, em lại từ đâu chui ra ủa vào che hết cả màn hình... Nhưng em xem cũng khá đẹp mà, ví dụ như tấm này chẳng hạn.”

Tôi vẫn nghiêm túc nhìn vào mắt chú mèo trong bức ảnh thật lâu, “Trông nó có vẻ không được hào hứng lắm nhỉ?”

Tam gia: “Trông hiền mà, chắc đang thấy tội nghiệp cho một con người thiếu năng trí tuệ như em đó.”

Tôi nhảy lên cào móng vuốt vào người gã.

3.

Vì nhiều nguyên nhân mà tôi không được ăn một miếng bánh ga tô nào trong ngày sinh nhật, mặc dù trước đó đã dự tính sẽ được ăn vài cái lận.

Ban ngày Tam gia cùng họ hàng nhà tôi ra công viên đạp xe suốt một ngày. Chiều lúc quay về nhà trọ Tam gia hơi mệt nên ngủ say tít, còn dặn tôi lát nữa gọi gã dậy ăn tối.

Trong lúc gã ngủ như chết thì tôi chơi điện thoại mãi cũng chán, liền mở ứng dụng order đồ ăn tính mua vài món.

A, sủi cảo nhân cá, trông ngon đấy, mua!

A, sườn xào chua ngọt, Tam gia thích ăn thịt nhất, mua hai suất!

Mua cháo trứng muối và thịt nạc được tặng trứng vịt mặn? Mua!

Salad, bì lợn muối kiểu Đông Bắc? Chính là mi!

Chẳng may Tam gia không thích ăn sủi cảo thì sao? Order một suất cơm rang vậy!

Tôi vừa ấn nút vừa mừng thầm, nấp úp mặt bên cạnh Tam gia nhìn gã, lòng thầm nghĩ chắc hẳn gã sẽ cảm động lắm đây!

Một tiếng sau tôi áng chừng người giao đồ ăn sắp đến liền đánh thức Tam gia: “Nhóc ơi, dậy ra ngoài ăn cơm thôi!”

Tam gia mặc chứng hậm hực mới ngủ dậy rất nghiêm trọng, lẩm bẩm thật lâu, vo viên quần áo, ngáp ngủ liên tục: “Muốn ăn gì, để nghĩ xem nào, đói meo, đi không nổi nữa, em gọi taxi đi.”

Gần như gã vừa mặc quần áo xong thì chuông cửa reo, tôi cười khúc khích đẩy gã đi mở cửa. Sau đó tôi thấy gã tò mò lấy đồ ăn được giao tới rồi mở hộp với vẻ mặt đầy ngỡ ngàng. Lúc nhìn thấy đồng đồ ăn đó, gã suýt chút nữa quỳ dưới chân tôi.

Tôi: “Có yêu em không?”

Tam gia: “Ó ó ó ó...” (ăn không dừng lại được).

Ăn xong chúng tôi ra đường dạo phố. Lúc đi ngang qua một cửa hàng bán bánh ngọt, trông thấy chiếc váy cưới bằng kem họ làm thật đẹp, tôi nghĩ người có thể tạo ra một chiếc bánh đẹp như vậy ắt hẳn bánh cũng rất ngon, tôi bèn mua một miếng nhỏ về làm bánh sinh nhật.

Mùi vị đó, nói sao nhỉ, kinh khủng tới mức tôi không bao giờ muốn tổ chức sinh nhật nữa.

Trong lúc tôi ngồi trên giường hậm hực xem tivi thì Tam gia nói nhà hết nước phải ra ngoài mua một bình, kết quả lúc về gã còn cầm theo một chai sữa chua vị trái cây, là loại trước đây đã có lần tôi trông thấy nhưng chê đắt nên không mua.

Tôi: “Chà, anh chi tiêu lãng phí quá.”

Tam gia: “Không ăn hả?”

Tôi: “Ăn chứ!”

Tôi vừa ăn vừa nghĩ mình vẫn có thể yêu gã này thêm vài năm nữa, tình yêu có thể đong đếm bằng thức ăn thật tuyệt vời biết mấy!

4.

Một hôm gọi video call với mẹ, tự nhiên mẹ nói với tôi: “Sao phải đợi tới ngày 1/10 mới đăng ký, nhiều người chưa chắc đã lấy được tích kê. Nghỉ hè về đây đăng ký luôn đi, con xem cần những giấy tờ gì thì nhớ trước khi nghỉ cầm về là được.”

Tôi ngẫm thấy cũng có lý nên hôm sau tới văn phòng trường mượn sổ hộ khẩu nhà mình về.

Nhưng để mượn được sổ về thì phải điền thông tin vào phiếu xin mượn sổ, đồng thời phải có chữ ký của giáo viên chủ nhiệm và con dấu của khoa.

Nghĩ đến thầy giáo chủ nhiệm hơn ba mươi vẫn còn là quý tộc độc thân và cả vị lãnh đạo khoa chưa lập gia đình, tôi nghĩ mình không nên làm họ thấy khó xử nên suốt cả quãng đường đi xin chữ ký, lúc nào cũng giữ thái độ thẹn thùng như một cô bé.

Cuối cùng lúc nhận được sổ hộ khẩu, tôi chỉ có duy nhất một suy nghĩ: Đây không phải một cuốn sổ bình thường, đây là cuốn sổ gây thù chuốc oán với thầy chủ nhiệm cũng như lãnh đạo khoa!

Vậy nên cuốn sổ chỉ được nằm trong tay tôi một tháng. Sau khi lấy được tôi thấy hơi mơ hồ, liền nhắn tin cho Tam gia hỏi gã em phải làm gì bây giờ?

Tam gia: “Làm gì bây giờ là sao? Kết hôn thôi.”

5.

Quyết định đi đăng ký trước đã được ra đời như vậy, tôi và Tam gia bàn bạc về ngày tháng trên weibo.

Tôi: “7/7 đi, chẳng phải đầu tháng bảy anh phải về công ty sao? Hôm đó là thứ năm, còn là tiết tiêu thụ, cũng coi như một ngày lễ, cũng có ý nghĩa trong việc kỷ niệm.”

Tam gia: “Đúng là có ý nghĩa trong việc kỷ niệm thật, 7/7 là ngày diễn ra biến cố cầu Cư Lô(1).”

(1) Ngày 7-7-1937, quân Nhật đột nhiên tấn công vào Bắc Bình, nay là thủ đô Bắc Kinh của Trung Quốc. Quân đóng ở phía Tây Nam cầu Lư Câu đã phản công lại, chiến tranh Trung- Nhật từ đó bắt đầu

Tôi: “Cũng phải, vậy thì thôi chuyển ngày khác, 2/7 anh đã về chưa?”

Tam gia: “Phải sau mồng 4 cơ, công việc ở đây vẫn chưa xong.”

Tôi: “Hay là tháng 8 cũng được, bọn mình về Thanh Đảo đăng ký.”

Tam gia: “Chẳng phải em bảo muốn chụp ảnh bàn đánh bóng bàn to đùng ở uỷ ban nhân dân khu vực Triều Dương sao?”

...

Tóm lại bàn bạc rất lâu nhưng bất cứ ngày nào tôi đưa ra cũng bị phủ quyết nên tự dừng thấy bực mình: “Có phải anh không muốn đi đăng ký với em không? Không cần phải vẽ chuyện thế đâu!”

Vì hôm sau còn phải đi thi nên tôi quyết định không đỏi hoài đến gã nữa, quay đi ôn bài của mình.

Có lẽ gã vẫn chưa làm xong việc nên cũng không tìm tôi. Mãi đến lúc gần đi ngủ mới hỏi: “Hay là 9/7 đi, lịch âm là 6/6, lại là thứ bảy, anh thấy cũng được.”

Tôi: “Em đang bực mình, khó chịu trong người.”

Tam gia bất ngờ gửi cho tôi bao lì xì 200 đồng: Bé không được nổi giận!

Không đợi tôi trả lời gã lại tiếp tục ném vài bao lì xì 200 đồng kêu leng keng leng keng, một lần ném là một câu.

“Tại sao bé lại khó chịu trong người?”

“Bé mau nguôi giận nhé!”

“Anh yêu em!”

“Ngày mai bé không được giận! Thi được 100 điểm!”

Tôi trả lời bằng một icon cười ra nước mắt, “Em không giận, không giận, 9/7 được đấy, chính là hôm nay!”

Tôi có cảm giác Tam gia lại đạt tới một trình độ mới – là người duy nhất khiến tôi xin hàng trừ đồ ăn.

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 45

6.

Sau khi quyết định được ngày đăng ký thì cũng là lúc được nghỉ hè. Thế là tôi về nhà trước, chơi cùng cô cháu mới được vài ngày tuổi và chịu trách nhiệm đưa cậu cả đi chơi. Công việc hàng ngày của tôi là đi cùng cậu cả tới công viên trò chơi rồi chạy theo nó suốt quãng đường như một đứa dở hơi. Dù mệt bở hơi tai nhưng tôi đã thành công trở thành người được cháu trai yêu mến nhất.

Một buổi tối gọi video với Tam gia, cháu trai tôi (thực ra vẫn là đứa cháu kia nhưng cách gọi khác) tiến gần vào màn hình nói chuyện với Tam gia, hầu như chỉ biết nói những câu linh tinh không có tí logic nào: “Chú ơi! Cháu sẽ biến chú thành con ếch!” “Chú biến thành người máy!” “Cháu biến chú thành ô tô!”

Tôi ngồi cạnh cười xoa đầu cháu: “Cháu giỏi thế kia à?”

Cháu trai tôi quay sang nhìn tôi ba giây rồi bất ngờ vung tay lên cao: “Dì ơi, cháu sẽ biến dì thành một bãi cứt chó!”

Tôi: “...”

Tôi đã trêu ghẹo ai nào?

7.

Ký túc xá của tôi phải chuyển tới nơi khác nên tôi phải quay lại Bắc Kinh trước ngày đăng ký ba, bốn hôm. Không hiểu sao lúc đó lại thấy hơi hoang mang, xen lẫn chút ảm ức, không hiểu sao tự nhiên mình lại lấy chồng trong khi chẳng có bất cứ thứ gì cả?

Tôi: “Không nhẫn, không cầu hôn. Anh muốn đăng ký với ai thì đi mà đăng ký với người đó!”

Tam gia: “Ngày mai anh sẽ đi mua nhẫn, xuống xe lập tức cầu hôn với em, em đồng ý thì bọn mình vui vẻ đi đăng ký, nếu không đồng ý anh sẽ dùng gậy đánh ngất rồi vui vẻ kéo em tới nơi đăng ký.”

Tôi: “Không ngờ trong tình huống nào anh vẫn có thể vui vẻ được... Thôi được, anh vui là đủ rồi.”

8.

Đúng ngày phải đi Bắc Kinh thì Vũ Hán mưa to đến lũ lụt, Tam gia bị nhốt ở nhà không ra được ga tàu. Lúc biết gã không đi được tôi suýt bật khóc, sau đó tự an ủi bản thân trước khi kết hôn thế nào cũng phải trải qua một vài kiếp nạn mới sâu sắc, nếu không hai người ăn uống no nê xong đi đăng ký chẳng khác gì đi chợ thì cũng vô vị. Nghĩ thế tôi cảm tức chén sạch một suất gà rán, một suất gà bắp rang, một đĩa bánh khoai môn nhân trứng, hai lon coca lạnh, liền thấy tâm trạng vui vẻ thoải mái hơn nhiều.

Sau một thời gian đăng đăng chờ đợi cuối cùng Tam gia vẫn tranh thủ tới Bắc Kinh giải quyết việc lớn cùng tôi. Để bộc lộ niềm vui và tình cảm, chúng tôi lựa chọn cách chúc mừng hết sức tao nhã. Ặn.

Tâm trạng vui vẻ khiến con người ăn nhiều hơn. Hôm đó gần như tôi phải vác bụng về nhà trọ, về một cái đã ngồi ngay lên giường rồi nghe thấy một tiếng “xoẹt”, chiếc khoá đồng của quần jean bay ra ngoài... Đúng là bay ra với một tư thế hết sức kiên cường, đập vào tường, chắc hẳn vì có quá nhiều ý kiến gay gắt với chiếc bụng của tôi nên đã chọn con đường tự sát.

Theo dõi toàn bộ quá trình, Tam gia ngồi bên cạnh lái nhái suốt năm phút đồng hồ.

“Wow, em làm thế nào mà được như vậy?”

“Bảo bối em siêu cấp, siêu cấp lợi hại!”

“Em thấy không? Nó bay ra đấy! Không gặp bất cứ một chướng ngại vật nào luôn!”

Ừ... Em có thấy.

9.

Ảnh trong giấy đăng ký kết hôn chụp ở trường, không tại sao cả, chỉ vì ảnh ở trường thì có photoshop thôi (mỉm cười).

Chụp xong đứng đó chờ, chủ quán đang photoshop cho một cô gái khác, vừa làm vừa khen: “Tóc cháu đẹp thật, vừa bóng mượt vừa dài.”

Cô gái lạnh lùng nói: “Tóc nổi ạ.”

Chủ quán im lặng vài giây, khen tiếp: “Mũi cháu thẳng tắp, đẹp quá!”

Cô gái xoa mũi vẫn bình chân như vại: “Vậy ạ? Cháu nâng mũi đấy.”

Nhìn vẻ kinh ngạc của chủ quán tôi phải cố gắng nín cười từ đầu đến cuối. Ông chủ lặng lẽ không nói gì trong lúc photoshop ảnh của chúng tôi, chắc là sợ gương mặt xinh tươi như hoa của tôi cũng đã qua phẫu thuật thẩm mỹ (cười mãi).

10.

Tối đi ăn tại nhà hàng Quảng Đông nổi tiếng bậc nhất ở Bắc Kinh. Lúc ăn xong đi ra gặp một cô gái bán hoa, rất nhiệt tình, không sao trốn

thoát được.

Cô gái bán hoa: “Mười đồng một bông, mua một bông đi ạ! Hoa tươi lắm ạ! Chị bấm thử vào lá mà xem, thấy non mơn mớn đúng không? Nhà em trồng đấy!”

Tôi: “Rẻ hơn một chút đi.”

Cô gái bán hoa: “Vậy mười đồng ba bông ạ.”

Tôi lấy ba đồng của Tam gia đưa cho cô ta: “Chị lấy một bông thôi.”

Cô gái đó đưa cho tôi một bông với vẻ cực kỳ miễn cưỡng rồi quay đi tìm khách hàng khác. Tôi liền giơ hoa lên nói với Tam gia: “Anh chưa bao giờ tặng hoa cho em, trước khi kết hôn khó lắm mới được nhận một bông, mau chụp ảnh đi.”

Tam gia: “Chẳng phải em nói em không thích, anh mà tặng thì sẽ chia tay sao?”

Đúng là tôi đã từng nói như thế với Tam gia vì cảm thấy những món đồ chơi này không thực tế chút nào. Một bó hoa to chỉ vài ngày là héo, cùng số tiền đó đi ăn một bữa cơm còn khiến tôi nhớ nhung vài tháng...

Tóm lại sau khi hai chúng tôi chụp vài bức ảnh, tôi bắt đầu chán nản xé hoa cho đỡ buồn tay, tôi cảm thấy bông hoa đó sắp héo rồi, không biết có phải vì trời nóng quá hay không.

Tôi đi đi lại lại trên vỉa hè đưa bông hoa cho Tam gia: “Được rồi, anh cầu hôn em đi.”

Tam gia: “Anh...”

Tôi giăng lại bông hoa: “Khoan đã từ từ hãy nói, em còn chưa nghĩ ra nên từ chối thế nào.”

Tam gia: “...”

Tôi lại chìa hoa ra: “Được rồi anh nói đi.”

Tam gia: “Anh...”

Tôi lại ngắt lời: “Thôi anh đừng nói nữa, tự nhiên em thấy sến quá đi mất!”

Nơi đó ở rất gần Sân vận động công nhân Bắc Kinh, nhiều xe nhiều người đèn đóm sáng trưng, Tam gia nhìn tôi như đang suy nghĩ lời thoại, chẳng biết gã nghĩ gì mà chưa nói một câu nào mắt đã rưng rưng loang loáng nước. Tôi rất sợ gã sẽ bất ngờ quỳ xuống hay thốt ra những câu kỳ quái nào đó liền vội vàng kéo gã sai bước ra ngã tư bắt xe.

Lúc ngồi trên xe tôi ra sức xé cánh hoa hồng rồi nhìn cành lá giả được gắn vào hoa thật bằng một cây tăm với vẻ mặt hết như của Tam gia lúc nói “Mẹ kiếp”... Thảo nào non mơn mớn như vậy, thì ra là giả.

Tam gia: “Sớm biết chi bằng mua cho em cây kem còn hơn.”

Tôi: “Có thể mua cái gì đáng yêu hơn được không?”

Có những lời tuy chưa nói ra nhưng nếu có thể vui vẻ tự tại sống cả đời như vậy hình như cũng không tệ!

11.

Ngày đăng ký rơi vào thứ bảy. Đầu tiên hai chúng tôi đi taxi đến uỷ ban rồi được bảo vệ thông báo là muốn đăng ký phải tới nơi làm thủ tục đăng ký kết hôn cách uỷ ban hai con phố...

Chú tài xế đưa chúng tôi đi liền đứng đợi ngoài đường, thấy chúng tôi cầm cúi xem bản đồ chỉ đường liền gọi lại nói sẽ đưa hai đứa tới nơi đăng

ký mà không phải trả thêm tiền taxi và tươi cười nói: “Chú cứ có cảm giác hai đứa đi nhầm chỗ nhưng không biết đi đâu làm gì nên không dám hỏi.”

Đến đúng nơi mới biết hôm nay có rất nhiều đôi tới đăng ký kết hôn, cửa còn chưa mở mà đã có một hàng dài người chờ sẵn, tôi không khỏi than thở với Tam gia: “Xem ra hôm nay đúng là ngày đẹp nên mới đông như vậy.”

Tam gia hết sức kiêu ngạo: “Ngày anh chọn mà lại. Ngày hoàng đạo kia mà.”

Tôi thì đưa mắt nhìn một cặp đôi khoảng ba mươi tuổi đứng trước đang đưa giấy tờ cho tiếp tân: “Ly hôn.”

Tôi & Tam gia: “...”

Đúng lúc chúng tôi nộp giấy tờ để lấy số tích kê thì phát hiện cặp đôi trẻ tuổi đứng sau vừa nãy còn cười cười nói nói cũng nộp giấy tờ cho tiếp tân: “Ly hôn.”

Tôi & Tam gia: “...”

Bây giờ người đi ly hôn mà cũng vui vẻ như vậy à?

Quá trình kết hôn thuận lợi hơn tôi nghĩ nhiều, hình như người làm chứng kia chỉ hỏi chúng tôi có còn độc thân hay không, sau đó tôi thậm chí còn không biết trong tờ giấy cam kết kia có những điều khoản gì. Chỉ là người ta bảo ký vào đâu thì ký vào đó, ấn dấu vân tay vào đâu thì ấn vào đó, tổng cộng từ đầu đến cuối chắc khoảng ba phút.

Cầm giấy chứng nhận đồ đi ra, tôi hỏi Tam gia: “Anh có đọc trên tờ cam kết kia viết gì không?”

Tam gia: “Cam kết? Hà, không biết, chị ấy bảo anh ký thì anh ký thôi.”

Tôi: “Kết hôn mà hời hợt thế đó, thảo nào nhiều người trùng hôn, ly hôn đến vậy.”

Tam gia: “Tốt nhất là trật tự và đi nhận quà thôi.”

Quà chính là một đồng số tay kiểm tra sức khoẻ, kiểm tra thai sản cùng một hộp màu đỏ, và bốn hộp “áo mưa”...

Khách sạn Tam gia đặt là kiểu khách sạn theo chủ đề, thoát nhìn rất gợi cảm. Sau khi khoe với bạn bè trên mạng giấy đăng ký kết hôn, Tam gia quay một vòng trên chiếc giường to hình tròn rồi vỗ nhẹ vị trí bên cạnh: “Mau lại đây nào!”

Tôi: “Bà dì thần thánh vẫn chưa về.”

Tam gia buồn rầu: “Tại sao em lại chọn vào mấy ngày bà dì đến chứ?”

Tôi: “Ngày anh chọn chứ.”

Tam gia: “Chắc chắn em dồn nén quá mức nên bà ta mới đến vào mấy ngày này.”

Tôi: “À, được thế thì em giỏi quá!”

Tam gia lăn lộn mấy vòng trên giường rồi thấy buồn thay cho “ngày hoàng đạo” do chính tay mình chọn.

Nhưng nói sao đi nữa chuyện từ thiếu nữ trở thành thiếu phụ cũng thật đáng để chúc mừng! (mỉm cười)

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng

www.dtv-ebook.com

Chương 46

1.

Gần ngày thất tịch và được nghỉ hè, tôi tung tăng kéo hành lý tới Vũ Hán tìm Tam gia. Trong đầu tưởng tượng ra cảnh ban ngày gã đi làm còn mình ở nhà viết tiểu thuyết, đọc sách, buổi tối thì nắm tay nhau đi mua sắm, dạo bên bờ sông ngắm cảnh. Nhưng thực tế thì trời Vũ Hán buổi tối cũng nóng tới bốn mươi độ kìm hãm tôi trong bốn bức tường nhà, sáng nào cũng dậy sớm chuẩn bị bữa sáng, sau khi Tam gia đi làm lên giường chợp mắt một lúc rồi dậy nấu bữa trưa (ngày nào Tam gia cũng bắt xe về ăn với tôi), chiều ngủ dậy lại bắt đầu nấu bữa tối, ăn tối xong vội vàng gõ chữ, đăng bài xong nhìn đồng hồ mới biết một ngày đã trôi qua...

Quá nhiều cơn giận gom góp lại cuối cùng cũng nổ tung hoàn toàn trong ngày thất tịch hôm nay. Nguyên nhân là tôi chuẩn bị rất nhiều quà cho Tam gia còn người kia thì không tặng tôi một cái gì! Không có một cái gì!

Nhìn vẻ mặt hăm hăm của tôi, gã xun xoe giải thích là muốn đưa tôi ra ngoài chén một bữa no nê rồi đi dạo, cuối cùng thì ra bờ sông ngắm cảnh đêm, không loại trừ việc giao ví tiền để tôi mua đồ tùy thích.

Một kế hoạch hời hợt như vậy... Tôi đếm qua số tiền trong ví rồi vui vẻ đồng ý.

Kết quả tối thất tịch đường phố đông nghìn nghịt. Đến khi chuyển xe đã chờ chúng tôi trong suốt hai tiếng vừa qua chạm bánh tới nhà hàng nổi tiếng kia thì tôi đã đứng cạnh bờ vực sụp đổ. Sau khi hỏi nhân viên và biết còn 107 khách đang đợi bàn, tôi sém chút nữa ôm bảng hiệu nhà người ta ngồi sụp xuống mà khóc lóc.

Cuối cùng chúng tôi ăn ở nhà hàng Nhật gần đó ít khách hơn. Sau khi chén no nê và thấy đã gần chín rười tối, tôi quyết định không lang thang nữa mà lên xe tiếp tục về nhà trong cảnh ùn tắc.

Về tới nhà tôi chẳng buồn nói chuyện với gã mà bực mình ngồi lướt weibo thì thấy một người bạn khoe chiếc Kindle (máy đọc sách điện tử của Amazon) được chồng tặng cho. “Anh xem chồng người ta đi!”

Tam gia xoa đầu tôi: “Ngày mai em sẽ có.”

Tôi: “Em không cần. Ý em là anh nhìn chồng người ta còn nhớ mua quà đây này!”

Tam gia tỏ vẻ nghiêm nghị: “Anh chỉ cảm thấy em chẳng thiếu thốn thứ gì, sợ mua không đúng thứ em cần em lại cáu kỉnh. Trước đây anh mua cốc bị em mắng, mua lợn tiết kiệm cũng bị em mắng, anh mua dây chuyền thạch anh suýt nữa bị em đánh chết. Anh chỉ rút kinh nghiệm mà thôi!”

Tôi: “...”

Gã nói rất có lý, nếu không bị ăn đòn thì thật là có lỗi với gã!

Tôi: “Không phải vì người ta thiếu thốn nên mới tặng, mà là vì khi được tặng em sẽ rất vui. Anh không thể không tặng chỉ vì sợ bị đánh. Anh không tặng có phải vì muốn bị đánh nặng hơn không?”

Tam gia so vai tỏ ý tôi nói gì cũng đúng hết.

Tôi mở giỏ hàng trên taobao đưa cho gã các gợi ý để mua quà: “Nếu không biết mua gì anh cứ chọn mấy đồ đáng yêu này này, anh nhìn cái thảm này xinh chưa, còn xếp được thành một con mèo mập nữa. Con gái ai cũng thích những thứ dễ thương này.”

Tam gia gật đầu thật mạnh, “Ồ, hiểu rồi!”

Để bù đắp hôm sau gã đưa tôi đi đánh chén rồi mua quần áo. Hôm sau nữa thì tới ăn ở nhà hàng 107 kia, xem phim rồi dạo bờ sông. Tối ngày thứ tư gã nói với tôi: “Ngày mai anh có thể tặng quà thất tịch cho em rồi.”

Tôi ngẫm nghĩ, “Không phải anh mua cho em cái thảm gấp thật chứ?”

Tam gia tỏ vẻ hết sức ngỡ ngàng, “Sao em biết?!”

Có thể tối dạ hơn nữa được không... Tôi hỏi: “Là hình con mèo mập em cho anh xem à?”

Tam gia: “Không, đẹp hơn cái đó, gấp thành một con gấu to, trải ra là hoạ tiết đầu trọc. Sao hả! Thích chứ?!”

Tôi: (# ~ #)

Trần trọc cả đêm, hôm sau nhận được một tấm thảm nhỏ hoạ tiết Bé mồm(1) cùng với số tay và vài thứ khác, đúng là vui quá hoá buồn, tôi nhân thể tỏ vẻ kiêu ngạo thường thấy: “Có lẽ thất tịch năm nay là ngày lễ khiến em buồn nhất từ trước đến giờ!”

Tam gia: “Vậy thì ngày nào em cũng thấy vui hơn cả lễ thất tịch, tuyệt quá còn gì?”

2.

Một hôm đi từ nhà bếp ra thấy Tam gia lăm bằm nói với cái bàn: “Ngày nào cũng phải giúp bảo bối làm những việc nặng nhọc mới được!”

Sau đó cầm nửa lon coca tôi chưa uống hết lên tu cạn...

Tôi: ???

3.

Một hôm trước khi đi ngủ Tam gia đun nước bằng ấm siêu tốc, đun xong rót ra cốc rồi ngồi chờ nước sôi bên cạnh im như thóc chờ nước trong cốc nguội. Ngồi im được khoảng năm phút, gã nghĩ nước cũng nguội rồi nên bưng cốc lên tu ừng ực uống hết sạch chỗ nước bên trong, sau đó hỏi tôi với vẻ nghi ngờ: “Sao cốc nước này nguội nhanh thế nhỉ? Nguội ngơ.”

Tôi “á” một tiếng rồi đưa mắt nhìn ấm nước.

Gã mở nắp ấm, hơi hơi tay bên trên thử độ nóng... Hoàn toàn không có chút hơi nóng nào... Vì lúc đun nước gã không bật công tắc.

Thế là Tam gia lại đun một ấm nước khác, lặp lại quá trình trên đây nhưng lần này không ngơ ngác nữa, miệng lẩm bẩm không biết bao nhiêu lần: “Làm mình tức quá! Tức quá đi mất!”

4.

Lúc đợi máy bay thấy hơi buồn chân buồn tay, thấy trên weibo có một chủ đề nhận được rất nhiều lượt comment: “Cách trả lời sáng suốt nhất khi bị bạn gái hỏi ‘Tại sao anh lại thích em’ ?”

Có tới mấy trăm lượt comment, vô cùng đặc sắc.

Lúc máy bay cất cánh tôi đã hỏi Tam gia câu này, vì áp lực không khí nên tai tôi rất đau đang phải nuốt nước bọt điên cuồng.

Tam gia đưa ra đáp án chỉ sau khi tôi đặt câu hỏi chưa đầy một giây: “Bởi vì em xinh nhất trên đời!”

Chẳng biết do hiện tượng không trọng lực hay vì bản thân chột dạ mà tôi cảm nhận được trái tim mình đập siêu nhanh vào thời khắc đó.

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng

www.dtv-ebook.com

Chương 47

1.

Kể từ khi được ngồi trên chiếc taxi của ông chú tài xế vừa cắn hạt dưa vừa lái xe với tốc độ 130km/h trong đêm khuya sau khi xuống máy bay, tôi và Tam gia đã bắt đầu cảm nhận được sự nồng hậu của con người Pattaya. Khách sạn chúng tôi ở nằm sát bờ biển, ra cửa rẽ trái là khu phố đèn đỏ, cạnh đó là trung tâm mua sắm, tiến lên phía trước một đoạn thì là một chuỗi các cửa hàng massage kiểu Thái. Các cô gái Thái ngồi la liệt bên vỉa hè, bên cạnh là biển hiệu viết hai chữ tiếng Trung “Bóp chân”.

Cứ mỗi lần tôi muốn tới khu đèn đỏ xem các “mỹ nữ” mời chào khách hàng thì Tam gia lại lấy lý do sợ lạc đường không cho tôi đi. Sau đó sự chú ý và tính tò mò của tôi được chuyển tới các loại massage kiểu Thái. Lần nào đi đường nhìn thấy cũng níu chặt Tam gia lại, muốn cùng gã vào thử một lần nhưng ngoài dịch vụ massage kiểu Thái được cung cấp ở khách sạn, Tam gia từ chối tất cả các cửa hàng massage bên đường và cũng không cho tôi vào.

Một lần tôi cù nhầy ngồi lì trước cửa hàng nhà người ta không chịu đi. Trên con đường tấp nập người qua lại thỉnh thoảng có người nhìn tôi, Tam gia kéo tôi đi vài bước, thấy không vẫn không chuyển động, gã liền bỏ mặc tôi ở đó. Nhìn bóng gã đi xa dần một cách thờ ơ, tôi tủi thân suýt bật khóc, thầm nghĩ bỏ mặc tôi ở ngoài đường một mình mà gã cũng bình chân như vại thế này sao?

Một lát sau gã quay lại cùng quả dưa cầm que kem mua được ở quầy bán trái cây bên vỉa hè, hươ hươ quả dưa trước mặt tôi: “Đứng dậy đi.”

Nói xong gã không cho tôi thời gian suy nghĩ đã tự cắn một miếng dưa, tôi đoán nếu tôi vẫn ngồi lì ở đây chắc gã sẽ chén sạch quả dưa mất. Sau nửa phút phân vân, tôi vùng vằng đứng dậy đón lấy quả dưa vừa ăn vừa cùng gã rời khỏi đó.

Tôi cứ nghĩ gã làm vậy là vì không yên tâm về dịch vụ massage ở nước ngoài. Sau này về nước mới nhận ra gã từ chối tất cả mọi dịch vụ tương tự như thế ở khắp mọi nơi, dù ở Bắc Kinh, Thanh Đảo hay Vũ Hán, dù đó là cửa hàng lớn hay quán nhỏ ven đường, đồng thời gã cũng không cho tôi đi... kể cả những khi gã có ở bên cạnh.

Tôi: “Những cửa hàng lớn như này chắc là không chặt chém đâu, anh sợ gì chứ?”

Tam gia: “Anh sợ ý chí không vững vàng, đi nhiều thành quen. Chẳng may lúc không có em bên cạnh anh lại muốn đi đâu đó cho thư thái rồi gặp chuyện không hay thì sao? Nên dứt khoát không thử!”

Tôi vui vẻ xoa đầu Tam gia: “Cậu nhóc này lớn rồi, hiểu chuyện quá!”

Tam gia tránh khỏi bàn tay tôi: “Em thì càng không được phép đi tới những chỗ này! Em chẳng có chút ý chí gì cả!”

Tôi: “...”

2.

Mặc dù là một đứa trẻ lớn lên cạnh bờ biển nhưng tôi lại là con vịt cạn, hoàn toàn không biết chút nào về bơi lội.

Tam gia từng có ý định dạy tôi bơi nhưng trong buổi học đầu tiên lúc gã bơi tới chỗ tôi vì động tác quá mạnh nên đã vô tình dúi đầu tôi xuống nước, khiến tôi càng sợ nước hơn và nhất quyết không chịu học bơi.

Trong bể bơi ở khách sạn, Tam gia chỉ vào một cô bé người nước ngoài khoảng ba bốn tuổi đang bì bõm nghịch nước bên cạnh, dạy tôi phải mạnh dạn hơn một chút. Tôi lấy hết dũng khí mới dám bò lên tảng đá trượt xuống giống đứa trẻ kia. Không biết có phải vì nặng hơn nên lực quán tính cũng mạnh hơn không mà người ta thì tươi cười hờ hững chậm trượt xuống dưới còn tôi thì lao xuống nhanh như bay trong tiếng la ó thảm thiết. Hơn nữa con người không đáng dựa dẫm như Tam gia còn không đứng đó đỡ tôi, cuối cùng tôi lại một lần nữa được trải nghiệm cảm giác “tuyệt vọng” khi bị vùi dập trong nước, hoàn toàn kết thúc chương trình dạy và học bơi.

Tôi vô cùng sợ nước nên hôm sau nữa khi ra đảo chơi, những trò như bay trên không... tôi chơi rất nhiệt tình nhưng màn “đi bộ dưới đáy biển” đúng thật đã dồn tôi vào đường cùng.

Mỗi người đều phải chụp lên đầu một chiếc mũ như của nhà du hành vũ trụ trên phi thuyền, không biết tại mũ của tôi có vấn đề hay do bản thân căng thẳng quá mà vừa bước xuống đáy biển tôi đã thấy khó chịu, tai kêu ong ong, cái bịt mắt bằng thủy tinh cũng bị phủ kín một tầng hơi nước không thể thấy rõ bên ngoài.

Dựa vào hình thể mơ hồ tôi nhận ra người đứng bên phải mình là Tam gia. Đi được vài bước thì bất ngờ thấy Tam gia khoa tay múa chân với huấn luyện viên lặn ý muốn trời lên, tôi sợ lắm, nghĩ bụng tại sao Tam gia lại có thể bỏ một mình tôi lại đây mà đi lên chứ? Mặc dù thấy khó chịu nhưng tôi đã chịu đựng được, nếu gã đi lên mà tôi gặp sự cố thì phải làm sao?

Thế là tôi giơ một tay túm chặt lấy gã, tay kia điên cuồng gạt bàn tay đang ra hiệu muốn trời lên mặt nước của gã để gã không thể đi lên bỏ lại tôi

một mình ở dưới này được. Có lẽ phản ứng của tôi mãnh liệt quá hoặc cũng có thể lương tâm Tam gia thức tỉnh nhận ra không thể làm như vậy, mà cũng có khả năng cơ thể gã đã quen với môi trường, không còn thấy khó chịu nữa... Lúc đó tôi đã nghĩ vậy, tóm lại gã giờ tay ra hiệu OK với huấn luyện viên lặn, không đi lên nữa.

Một lát sau huấn luyện viên đi kiểm tra tình trạng sức khỏe của từng người và tranh thủ xoa mắt kính bị hơi nước phủ kín giúp tôi, ngay lập tức tôi có thể nhìn thấy tình hình bên ngoài rất rõ, phản ứng đầu tiên là nhìn gã Tam gia vô lương tâm đứng bên phải mình. Đoán thử xem tôi trông thấy gì nào?

Một người đàn ông ngoại quốc da trắng!

Còn người bên trái tôi mới là Tam gia đang cho cá ăn bánh mì...

3.

Suốt cuộc vui chơi đều có hướng dẫn viên nhận nhiệm vụ chụp ảnh quay video và sẽ đưa đĩa CD cho chúng tôi khi về tới khách sạn. Nghĩ đến câu chuyện đáng xấu hổ mình gây ra dưới đáy biển, tôi năm lần bảy lượt thuyết phục Tam gia đừng mua CD phí tiền, chỉ cần giữ lại những ký ức đẹp nhất trong đầu là được rồi.

Tam gia hờ hững nhìn tôi: “Anh thấy hết rồi!”

Tôi giả ngơ: “Thấy gì?”

Tam gia: “Em ra sức ngăn không cho cái tên ngoại quốc kia nổi lên!”

Tôi: “...”

Cuối cùng vẫn mua đĩa CD, hơn nữa còn ngồi trong khách sạn cùng Tam gia xem toàn bộ câu chuyện ngớ ngẩn tôi gây ra. Tam gia hình như

thực sự không biết nói gì khi bị tôi tưởng lầm là một lão già ngoại quốc, có vẻ không vui.

Tôi cố gắng dỗ dành gã: “Lúc ở dưới đó em cảm thấy như đang vượt qua giới hạn sinh tử vậy. Lúc túm chặt lấy anh lại cảm thấy bọn mình đang cùng nhau trải qua sống chết, anh thấy thế nào?”

Tam gia: “Anh thấy thế nào à? À, cô gái đứng bên trái anh cũng túm lấy anh rất chặt!”

Tôi: (☺ \□')☺ ☹ ——— (biểu tượng này là lật bàn nhé các bạn)

4.

Có lần Tam gia mua vé xe.

Suy nghĩ tôi bộc phát khi nhìn thấy giá vé in trên đó: “Em phải viết một đoạn kết thật mùi mẫn mới được, nói cho mọi người biết vé tàu hoả trên cao từ Vũ Hán tới Bắc Kinh là 520 đồng. Đúng là một hành trình tình yêu đầy lãng mạn!”

Tam gia: “520.5 đồng.”

Tôi: “Ồ làm tròn lên thành 521(1) đồng càng tốt.”

Tam gia: “Rõ ràng là 520.5 đồng, em làm tròn thêm 0.5 đồng làm gì?”

Tôi: “...Thôi không viết nữa.”

(1) 520 và 521 đều gần âm với câu “Anh/em yêu em/anh”.

5.

Một hôm Tam gia gọi điện cho tôi, nói với tôi bằng giọng rất chi là nghiêm túc: “Bảo bối, anh muốn nghỉ việc.”

Tôi: “Chẳng phải chúng ta đã lên kế hoạch rồi sao, đợi thêm hai tháng nữa nhận tiền thưởng tết rồi hãy xin nghỉ. Nếu xin nghỉ bây giờ coi như sự nỗ lực suốt một năm nay đi tong hết.”

Tam gia: “Em nghĩ mấy chục nghìn quan trọng hay tâm trạng anh quan trọng?”

Tôi: “Cứ như anh đang trêu em ấy nhỉ?”

Tam gia: “Anh biết chắc chắn em sẽ cảm thấy tiền quan trọng hơn anh! Cũng biết nếu nói với em chuyện này chắc chắn sẽ bị ăn mắng! Bị ăn mắng xong lại vẫn không thể nghỉ việc nên anh chọn bị em mắng thôi vậy! Anh đã xin nghỉ rồi!”

Tôi ngỡ ngàng đến đờ cả người và cũng rất mừng vì Tam gia sau khi được huấn luyện đã đạt tới trình độ có thể so mưu đấu trí với mình, cuối cùng là một trận mắng thậm tệ giáng xuống đầu gã.

6.

Sau khi thôi việc, trong thời gian ở nhà chờ việc mới tối nào Tam gia cũng ngồi xem “Cẩm Tú Vị Ương” với bố mẹ chồng, phong thái không tốt chút nào.

Một hôm chín giờ tối gã kể cho tôi là vừa mới ăn tối. Tôi hỏi sao ăn muộn vậy.

Tam gia: “Bố anh có việc đột xuất phải ra ngoài, chờ bố về mới ăn.”

Tôi: “Sao hai người không phần cơm cho bố rồi ăn trước đi?”

Tam gia: “Không được! Sau này nếu anh ra ngoài chưa về em cũng phải chờ. Phải chờ đại lão gia về mới được gọi đại công tử và nhị công tử của em ra ăn cơm!”

Tôi: "...Đồ ngốc!"

7.

Tối gần lễ Giáng sinh tôi hỏi Tam gia có chuẩn bị quà cho mình không.

Tam gia: "Tất nhiên là có, em không những được nhận quà Noel mà còn cả quà năm mới nữa."

Tôi: "Ôi tuyệt quá! Là gì vậy mau nói em biết đi!"

Tam gia: "Là thứ em thích!"

Tôi: "Kindle?"

Tam gia: "Không liên quan đến điện tử, cái đó nếu em cần thì tự đi mua đi. Một món quà đáng yêu!"

Tôi: "Nước hoa?"

Tam gia lắc đầu.

Tôi: "Đồ ăn à? Socola? Kẹo? Thịt khô?"

Tam gia vẫn lắc đầu.

Tôi: "Đừng nói là hoa hoét nhé?"

Tam gia tiếp tục lắc đầu.

Tôi: "Căn nhà mô hình à? Cái lần trước tụi mình còn chưa ghép xong."

Tam gia tỏ vẻ vô cùng thất vọng: "Là thứ em thích đó!"

Thấy Tam gia vẫn lắc đầu, tôi nổi khùng, “Em đã đoán tất cả những thứ em thích rồi! Nếu không phải thì chắc chắn thứ anh mua không phải loại em thích!”

Vì câu nói đầy logic này mà tôi và Tam gia đều im lặng...

Sau cuộc gặng hỏi không ngừng nghỉ của tôi, cuối cùng Tam gia cũng cho tôi biết món quà đó là gì: Một bộ số tay bìa da dê hơn 300 đồng.

Tôi ra lệnh cho gã xoá ngay món đồ vô dụng này ra khỏi giỏ hàng, cướp đoạt quyền được nhận quà Noel của gã và hung hăng đe dọa: “Nếu dám mua cái này về anh đợi mà ký đơn ly hôn nhé! Một món đồ đắt tiền vớ vẩn!”

8.

Tam gia ở nhà đọc sách học hành chuẩn bị cho một cuộc thi, gã ôn luyện tương đối chuyên cần và nghiêm túc. Đến ngày Giáng sinh gã không muốn học mà lại thích chơi game, đúng lúc chat video call bị tôi nhìn thấy, tôi bèn uy hiếp sẽ mách mẹ chồng để bà lên gác cho con trai một trận.

Thoắt cái nét mặt Tam gia suy sụp hoàn toàn, cất giọng tội nghiệp hỏi tôi: “Chẳng phải chúng ta là bạn thân nhất của nhau sao? Chẳng phải là bạn tốt cả đời sao? Sao em có thể đối xử với anh như vậy?”

Tôi mất phương hướng vì điệu bộ dễ thương đó của gã, không chỉ hứa là không mách mẹ chồng mà còn rộng lượng cho phép gã: “Cho anh chơi thêm một tiếng nữa đó!”

Con người kia phấn khởi ra mặt: “Đây đúng là món quà Noel tuyệt vời nhất anh nhận được!”

Sau này nghĩ lại, đây quả nhiên là món quà Noel tuyệt vời nhất gã từng được nhận bởi lẽ trước nay tôi chưa tặng quà Noel cho Tam gia lần

nào.

9.

Tam gia: “Mẹ chồng em định chi tiền mời chúng ta ra nước ngoài nghỉ đông, em muốn đi đâu nào?”

Tôi: “Nghỉ đông sao? Đi Cáp Nhĩ Tân ạ! Ngắm tuyết!”

Tam gia: “Ồ Cáp Nhĩ Tân hả? Cũng tương tự như Hokkaido nhỉ. Vậy đi Nhật nhé!”

Tôi: “???”

Vậy nên chương tiếp theo sẽ là Nhật Bản du ký, không biết bao giờ mới đăng tiếp nữa, bọn mình hãy cứ để duyên phận sắp đặt vậy!

ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM GHÉT NHẤT

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng

www.dtv-ebook.com

Chương 48

1.

Trong thời gian nghỉ Tết âm lịch, dưới sự dẫn dắt của bố mẹ chồng, tôi và Tam gia theo đi du lịch Nhật Bản không khác gì hai đứa trẻ bị quản thúc. Chúng tôi du lịch theo kiểu tự túc nên không có gì phải vội vàng, suy nghĩ đến tình hình sức khoẻ của hai người lớn tuổi, hàng ngày chúng tôi không thể đi bộ quá nhiều, vì vậy thực tế chuyến du lịch Nhật Bản này cũng chẳng có gì đáng nói.

Thú vui duy nhất có lẽ là mẹ chồng không cho hai đứa chúng tôi ra đường chơi buổi tối, còn tôi và Tam gia thì như gián điệp, rón rén mở cửa phòng, quan sát để chắc chắn hai người già ở phòng bên cạnh sẽ không ra ngoài sau đó lại rón rén khoá cửa rồi chạy thục mạng ra thang máy, tiếp theo thì cười toe toét với nhau như hai đồng chí thấy cách mạng thắng lợi gần ngay trước mắt, nắm tay đi tới cửa hàng 7-Eleven gần đó mua thật nhiều đồ ăn vặt và bánh cá hầm về khách sạn ăn tiếp.

Mỗi lần nhìn bữa khuya dành cho bốn, năm người ăn trên mặt bàn tôi đều có cảm giác mình và Tam gia không khác gì hai con thú đói!

2.

Mặc dù đi cùng với người lớn không tránh khỏi đôi chút gò bó nhưng tôi nhận ra bố chồng đúng là một người rất thú vị.

Ví dụ như lúc quá cảnh ở Thượng Hải trời nổi gió, Tam gia cởi chiếc mũ len có in hình SpongeBob SquarePants của mình đội lên đầu tôi. Thế là bố chồng “thì thầm” với mẹ chồng bằng âm lượng đủ để tôi nghe thấy: “Trông con bé như đang đội quả bưởi da ấy nhỉ? Hahaha”

Một ví dụ khác như khi chúng tôi đi bộ dưới tuyết ở Osaka, Tam gia dùng khăn quàng cổ của mình quấn quanh đầu tôi, bố chồng lại bắt đầu cười ngặt nghẽo: “Trông con như người đi dò mìn ngày xưa ấy.”

Lại một ví dụ nữa là khi chúng tôi đi leo núi buổi sáng, mẹ chồng tôi – người nghe nói không khoẻ lắm thúc giục bố chồng đi tuốt lên trên cao, tôi và Tam gia rề rà mua đồ uống, vừa ngẩng lên đã không thấy họ đâu nữa... Đến lúc gặp nhau trên đỉnh núi, bố chồng thẳng thắn chê bai thể lực của chúng tôi, yêu cầu chúng tôi phải chăm chỉ tập thể thao mỗi ngày. Để tránh bị ông dạy dỗ thêm, tôi buộc chiếc khăn vuông của khách sạn lên đầu, không đợi ông hình dung mà hỏi luôn: “Trông con có giống gà mẹ không bố?” Bố chồng tôi bật cười: “Hahahaha...”

Lúc chúng tôi tới công viên trò chơi, bố chồng nhất quyết đòi chơi trò xe leo núi, Tam gia không có ý kiến, tôi và mẹ chồng không dám chơi, sau đó mọi người liền xúm vào khuyên can, nói ông “cao huyết áp”, “tim không khoẻ”... nên chơi trò này rất nguy hiểm. Bố chồng tôi điềm tĩnh nói: “Không sao, tôi có mang thuốc trợ tim công hiệu mạnh đây rồi!”

Tam gia và mẹ chồng: “...”

Tôi: “Hahahahaha...”

Cười xong cứ thấy không khí có gì đó khác lạ, sau đó lập tức tỏ vẻ trách móc giống hai người còn lại:

"=-="

3.

Đi dạo trên phố đi bộ Shinsaibashi, vì có nhiều lối rẽ nên hơi bị lạc đường, bố chồng tôi liền cắt cử Tam gia tra bản đồ.

Tam gia chỉ tôi: “Không cần đâu, bọn con nhớ mà. Đi thẳng đường phía trước tới quán kem matcha thì rẽ trái sau đó đi thẳng tới cửa hàng bán Hamburger thịt bò Kobe thì rẽ trái tiếp, đi hết con hẻm có cửa hàng bán bánh cá hầm ra tới đường cái là về khách sạn. Đúng không bà xã?”

Tôi thực sự thấy xấu hổ vì trước nay suốt ngày nhắc tới chuyện ăn uống trước mặt Tam gia!

4.

Kyoto có tuyết rơi, sáng ra ngoài lạnh như muốn đóng băng toàn thân.

Tôi nói với Tam gia: “Lạnh quá làm cảm em sắp rơi xuống rồi!”

Tam gia giơ tay xoa cảm tôi rồi hỏi: “Em thấy lạnh cảm nào?”

Tôi ngây ngô không hiểu: “Cảm ấy, em lạnh cảm!”

Lần này đầu tiên Tam gia sờ dưới miệng tôi sau đó mới rờ tay xuống cổ tôi: “Cảm thứ nhất lạnh hay cảm thứ hai lạnh?”

Tôi: “... Bây giờ thấy lòng lạnh hơn.”

5.

Trong khách sạn chúng tôi nghỉ tại Tokyo có một bàn đánh bóng bàn rất rộng bên cửa sổ nhưng lại theo kiểu đóng kín với cánh cửa đóng mở hình chữ V. Buổi tối Tam gia thích ngồi trên chiếc bàn đó, kéo cánh cửa lại rồi ngồi một mình bên trong uống bia ngắm cảnh đêm.

Tôi đang nghịch điện thoại ngược lên nhìn thấy cảnh này sợ phát khiếp liền la toáng lên: “Mau đi ra ngoài! Nguy hiểm lắm!”

Tam gia: “Không sao đâu, bản lề chắc lắm, không rơi xuống dưới được.”

Tôi: “Ai quan tâm anh có rơi xuống dưới không làm gì! Cửa đó làm bằng giấy, cẩn thận chẳng may anh chọc thủng nó bọn mình không có tiền đền đâu.”

Sau đó cả tối hôm ấy Tam gia chẳng thềm đoái hoài gì tới tôi nữa.

6.

Đi từ Nhật Bản về nước đúng vào dịp Valentine. Hôm đó tôi và Tam gia đang đi dạo ở Thượng Hải, không nhận được bất cứ một món quà nào.

Tôi: “Buồn quá đi mất, Valentine mà không nhận được socola.”

Tam gia: “Em còn đang tích trữ mười mấy hộp Ferrero Rocher, Meiji với cả Lindt & Sprüngli nữa. Cho anh xin mà!”

Tôi: “Nhưng đó đâu phải là quà Valentine.”

Tam gia: “VẬY em nôn ra những cái đã ăn trước ngày Valentine đi.”

Tôi: “... Em nghĩ Valentine chỉ mang tính hình thức thôi mà.”

Nói xong trừng ra khuôn mặt nịnh bợ một cách rất thiếu cốt cách!

7.

Mẹ tôi nói chuyện với Tam gia, kể về chuyện ngày xưa của tôi: “Hồi đó nhà này còn sống ở Tứ hợp viện, có nuôi gà. Lúc nào nó cũng thích đuổi theo gà mái, con gà mái đó đang đi ị, nó liền tò mò cầm lên xem. Mẹ nhìn thấy liền vội vàng chạy tới ngăn không cho nó cầm lên, ai ngờ nó vừa nhìn thấy mẹ thì tưởng mẹ tới cướp của nó liền vội vàng cho hết vào mồm rồi nuốt cái ực... Hahahaha.”

Nhìn mẹ tôi cười nghiêng ngả rũ rượi, Tam gia liền nói với tôi bằng bộ mặt méo mó: “Anh nghĩ mình cần phải cân nhắc kỹ lại mối quan hệ hôn nhân của chúng ta một lần nữa!”

Tôi: “... Hehe.”

Đúng là mẹ ruột của tôi đây rồi.

8.

Một lần cãi nhau với Tam gia về một vấn đề nào đó trong lúc đợi xe bus. Tôi nói không lại gã nên nũng nịu giả bộ trọ chân, lên giọng gắt gỏng: “Trời ơi anh phiền quá đi!”

Không ngờ đường xá đã lâu không được tu sửa, viên gạch đó trước trạm dừng xe bus bị tôi làm nứt toác.

Cúi xuống liếc nhìn viên gạch bị vỡ thành nhiều mảnh, Tam gia vội vàng giải thích: “Là lỗi của anh.”

Tôi đau đầu hết sức, cố nhin cười đi ra chỗ khác đứng.

9.

Một buổi chiều ngủ trong nhà trọ, đang ngủ ngon thì bị người ta véo má nên choàng tỉnh giấc. Mở mắt thấy Tam gia ghé qua, nói ra ngoài có việc đi ngang qua nhà tôi nên vào thăm tôi một lát.

Gã chu đáo mang theo một hộp bánh tart trứng, một chai sữa chua dâu tây và một túi thịt bò viên: “Ngủ dậy thì ăn nhé.”

Tôi lập tức tỉnh như sáo sậu, lập tức dậy ăn uống linh đình rồi vỗ mạnh vào hông Tam gia: “Em thấy mình bây giờ hạnh phúc không thua gì nữ chính trong phim.”

Tam gia: “Em thật khéo đùa, nữ chính trong phim người ta cuối cùng đạt được ước mơ của mình là mở được cửa hàng hoa rồi ôm bó hoa trên tay mỉm cười thật tươi dưới ánh nắng chan hoà, cuối cùng mới hết phim. Em thì sao? Chẳng lẽ ước mơ cuối cùng của em lại là mở một quán cơm, mỗi tay cầm một chiếc chân gà?”

Tôi: “...”

Thịt bò nghẹn ứ trong cổ họng không nuốt xuống được. Tại sao ước mơ của nữ chính lại không thể là một quán cơm chứ?

10.

Chị gái sinh cho cháu tôi một đứa em trai. Thích chơi với trẻ con nên cả tôi và Tam gia đều thường xuyên đến nhà chị chơi.

Một hôm buổi tối ra ngoài ăn cơm, lúc về Tam gia một tay dắt cháu, tay kia thì đẩy cháu bé trong nôi, tôi đi sau không hiểu sao lại thấy lòng vô cùng ấm áp.

Trên bãi cỏ gần khu nhà có mấy chú mèo con bị bỏ rơi thều thào kêu trong gió lạnh.

Cháu tôi dừng chân nhất quyết không chịu đi tiếp: “Có phải chúng kêu vì đói quá không ạ?”

Tam gia: “Mình đưa em về nhà trước rồi ra xem mèo.”

Tôi cứ nghĩ gã chỉ nói thế để dỗ cháu về, không ngờ sau khi đưa em bé trong nôi về nhà, gã lại cầm một túi lạc xướng và rót một chai nước đi xuống sân cho mèo ăn thật.

Gã hỏi tôi: “Em không đi à?”

Tôi rúc vào sofa lắc đầu: “Ngoài trời gió to lạnh lắm!”

Cháu tôi nhảy lên người Tam gia: “Chú ơi cháu không sợ lạnh! Kệ đi ấy!”

Tam gia lẩm bẩm một câu “lười như hủi” rồi dẫn cháu ra ngoài.

Cứ mỗi khi chợt nhớ tới khoảnh khắc hai chú cháu đi ra ngoài tôi lại thấy Tam gia là một người rất lương thiện.

11.

Về trường mua một con chuột không dây mới, mua xong thì gọi điện luôn cho Tam gia nên nhắc tới cả chuyện này.

Tam gia: “Không tìm thấy con chuột hồi trước à?”

Tôi: “Không, chỉ không tìm thấy cái đầu USB cắm vào máy tính đầu thôi.”

Tam gia tự nhiên à một tiếng, “Anh biết đấy! XX (Cháu tôi) rút ra đầu vào bàn đánh bóng bàn phía sau rèm cửa ấy. XX đúng là con gấu con!”

Tôi: “... Anh nhìn thấy mà không nói cho em biết sao?”

Tam gia: “Khó quá, anh với XX là bạn thân mà.”

Tôi: “Tạm biệt anh.”

Có phải vừa rồi tôi mới nói Tam gia là một người lương thiện không? Tôi muốn thu lại câu nói đó.

-HẾT-

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29: Chuyện Của Tôi - Những Câu Chuyện Bé Nhỏ](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32: Năm Mươi Câu Hỏi Về Tính Cách Lẫn Nhau \(Không Phải Giới Tính\)\(1\)](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34+50 Câu Hỏi Trong Sáng Chứ Không Phải Triết Học](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42: \(Giả Tưởng\) Chuyến Du Lịch Vui Về Đến Suối Nước Nóng](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)